

UNU

I-am simțit teama înainte de a-i auzi țipetele. Coșmarul ei pulsa în mine, smulgându-mă violent din visul meu, în care era vorba de o plajă și de un tip arătos care mă ungea cu ulei de bronzat. Imagini — ale ei, nu ale mele — mi se învâlmășiră în minte: foc și sânge, miros de fum, metalul contorsionat al unei mașini. Imaginile mă învâluiră, sufocându-mă, până ce o parte rațională a creierului meu îmi aduse aminte că acesta nu era visul meu.

M-am trezit, iar șuvițele de păr lung, negru îmi erau lipite de frunte.

Lissa era întinsă pe patul ei, zvârcolindu-se și țipând. Am sărit dintr-al meu, traversând repede intervalul de câțiva pași care ne despărțea.

— Liss, am spus, scuturând-o. Liss, trezește-te. Țipetele ei se potoliră, fiind înlocuite de scâncete slabe.

— Andre, suspină ea. O, Dumnezeule. Am ajutat-o să se ridice.

— Liss, nu mai ești acolo. Trezește-te.

După câteva clipe, pleoapele îi tremurară și deschise ochii, iar în lumina slabă am putut vedea că începe să-și vină în fire. Respirația ei agitată se calmă și se sprijini de mine, rezemându-și capul de umărul meu. Am cuprins-o cu un braț și am mângâiat-o pe păr.

— E în regulă, i-am spus cu blândețe. Totul e în regulă.

— Am avut visul acela.

— Da. Știu.

Am stat așa câteva minute, fără să spunem nimic altceva. Când am simțit că emoțiile i se liniștesc, m-am aplecat spre noptiera dintre paturile noastre și am aprins lampa. Lumina slab, dar, de fapt, niciuna dintre noi nu avea nevoie de prea mult pentru a vedea în jur. Atras de lumină, motanul colegului nostru de apartament, Oscar, sări pe pervazul ferestrei deschise.

Păstră o distanță considerabilă față de mine — pentru cine știe ce motiv, animalelor nu le plac dhampirii — dar sări pe pat și-și frecă capul de Lissa, torcând încet. Animalele nu aveau nicio problemă cu moroi și toate o iubeau pe Lissa în special. Zâmbind, ea îi scarpină bărbia și am simțit-o calmându-se și mai mult.

— Când ne-am hrănit ultima oară? am întrebat, studiindu-i fața.

Pielea ei deschisă era mai palidă decât de obicei. Cearcâne negre îi atârnav sub ochi și avea o înfățișare slăbită. La școală fusese foarte multă agitație toată săptămâna și nu puteam să-mi amintesc când îi dădusem ultima dată sânge.

— Au trecut cam... mai bine de două zile, nu-i așa? Trei? De ce n-ai spus nimic?

Ridică din umeri și nu se uită în ochii mei.

— Ai fost ocupată. N-am vrut să...

— La naiba cu asta, am spus, așezându-mă mai comod. Nu-i de mirare că părea atât de slăbită. Oscar, nevrând să fiu atât de aproape, sări jos și se întoarse la fereastră, de unde putea privi de la o distanță sigură.

— Haide. Hai să o facem.

— Rose...

— Haide. O să te simți mai bine.

Mi-am înclinat capul și mi-am dat părul pe spate, dezgolindu-mi gâtul.

Am văzut-o ezitând, dar vederea gâtului meu și ceea ce oferea se dovediră mai puternice. O expresie înfometată îi străbătu chipul, iar buzele ei se deschiseră ușor, arătând colții pe care în mod normal îi ținea ascunși când trăia printre oameni. Colții aceia contrastau bizar cu restul trăsăturilor ei. Cu fața ei frumoasă și părul blond pal, semăna mai mult cu un înger decât cu un vampir.

Când dinții i se apropiară de pielea mea descoperită, am simțit că inima îmi bate mai repede, cu un amestec de teamă și nerăbdare. Pe ultima o detestam întotdeauna, dar nu mă puteam abține, o slăbiciune de care nu mă puteam elibera.

Colții ei mă împunseră tare și am țipat la scurta senzație de durere. Apoi aceasta se estompă, înlocuită de o plăcere minunată, încântătoare care mi se răspândi în trup. Era mai bine decât în oricare alte dați în care fusesem beată sau amețită. Mai bun ca sexul — cel puțin așa îmi închipuiam, de

vreme ce n-avusesem parte de el până acum. Era un val de plăcere pură, delicată, cuprinzându-mă și promițând că totul va fi bine în lume. Părea să dureze la nesfârșit. Substanțele chimice din saliva ei declanșară un val de endorfină și am pierdut contactul cu lumea, am uitat cine eram.

Apoi, cu părere de rău, se termină. Durase, de fapt, mai puțin de un minut.

Ea se retrase, ștergându-și buzele cu mâna în timp ce mă examina.

— Te simți bine?

— Eu... mda. M-am întins pe spate în pat, amețită de pierderea sângelui. Trebuie doar să dorm ca să-mi treacă. Sunt bine.

Ochii ei deschiși, verde-jad, mă priviră îngrijorați. Se ridică.

— Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

Am încercat să mă împotrivesc, dar ea plecă înainte de a putea eu îngăima vreo replică. Emoția provocată de mușcătura ei se diminuase imediat ce întrerupsese contactul, dar o parte din aceasta încă mai era prezentă în venele mele și am simțit cum pe buze îmi apare un zâmbet prostesc. Întorcându-mi capul, am ridicat privirea către Oscar, care încă mai stătea la fereastră.

— Nici nu știi ce pierzi, i-am spus.

Era atent la ceva de afară. Ghemuindu-se încordat, își zbârli blana neagră ca tăciunele. Începu să dea din coadă.

Zâmbetul mi se șterse și m-am silit să mă ridic. Lumea se învârtea în jurul meu și am așteptat să se liniștească înainte de a încerca să mă ridic în picioare. Când am reușit, amețeala începu iar și de data aceasta nu mai dispăru. Totuși, mă simțeam suficient de bine pentru a face câțiva pași nesiguri până la fereastră și a privi afară împreună cu Oscar. Mă scrută precaut, se dădu un pic la o parte, apoi se întoarse la ceea ce îi atrăsese atenția.

O adiere caldă — nepotrivit de caldă pentru toamna din Portland — se jucă în părul meu când m-am aplecat în afară. Strada era întunecată și relativ tăcută. Era trei dimineața, cam singurul moment în care un campus universitar se liniștea, cel puțin întrucâtva. Casa în care închiriasem o cameră de opt luni se afla pe o stradă rezidențială cu imobile vechi, care nu semănau unele cu altele. Peste drum, un felinar licărea, aproape gata să se ardă. Arunca totuși suficientă lumină ca să pot desluși formele mașinilor și clădirilor. În curtea noastră, vedeam siluetele copacilor și ale tufișurilor.

Și... un om care mă privea.

M-am tras brusc înapoi surprinsă. O siluetă stătea lângă un copac din curte, cam la treizeci de pași depărtare, de unde se putea uita cu ușurință pe fereastră.

Era atât de aproape, că probabil aș fi putut să-l nimeresc dacă aș fi aruncat cu ceva în el. Cu siguranță, era suficient de aproape să poată vedea ceea ce Lissa și cu mine tocmai făcuserăm. Umbra îl acopereau atât de bine încât, chiar și cu vederea mea puternică, nu-i puteam distinge niciuna din trăsături, în afara staturii. Era înalt. Foarte înalt. Stătu acolo doar o clipă, abia vizibil, apoi păși înapoi, dispărând în umbrele aruncate de copaci în partea opusă a curții. Eram destul de sigură că am văzut și pe altcineva mișcându-se în apropiere și alăturându-i-se înainte ca bezna să-i înghită pe amândoi.

Oricine ar fi fost aceste siluete, Oscar nu le plăcea. În afară pe mine, de obicei se înțelegea cu majoritatea oamenilor, supărându-se doar când cineva reprezenta un pericol imediat. Tipul de afară nu făcuse nimic care să-l amenințe pe Oscar, dar pisica simțise ceva, ceva care a neliniștit-o. Ceva asemănător cu ceea ce simțise mereu la mine. O frică rece mă cuprinse, aproape — dar nu în totalitate — ștergând orice urmă din extazul mușcăturii Lissei. Retrăgându-mă de la fereastră, am tras repede pe mine o pereche de blugi pe care i-am găsit pe jos, aproape gata să cad în timp ce făceam aceasta. Odată ce i-am îmbrăcat, mi-am înșfăcat haina și pe cea a Lissei, împreună cu portofelele noastre. Vârându-mi picioarele în primii pantofi pe care i-am văzut, m-am îndreptat spre ușă.

Jos, am găsit-o în bucătăria înghesuită, cotrobăind prin frigider. Colegul nostru de apartament, Jeremy, stătea la masă, cu fruntea în mână privind trist în manualul de matematică. Lissa mă privi cu surprindere.

— De ce te-ai ridicat din pat?

— Trebuie să plecăm. Acum.

Făcu ochii mari și apoi după o clipă, înțelese.

— Ești... cu adevărat? Ești sigură?

Am încuviințat din cap. Nu puteam explica de ce știam sigur. Pur și simplu știam. Jeremy ne privi curios.

— Ce s-a întâmplat? Îmi veni o idee.

— Liss, ia cheile mașinii.

El se uită când la una, când la cealaltă.

— Ce aveți...

Fără să ezite, Lissa păși către el. Teama ei se revărsă în mine prin legătura noastră psihică, dar mai era și altceva: convingerea ei totală că voi avea grijă de tot, că vom fi în siguranță. Ca întotdeauna, am sperat că eram demnă de acea încredere.

Zâmbi larg și îl privi direct în ochi. Pentru o clipă, Jeremy privi fix, încă nedumerit, apoi am văzut cum devine docil. Ochii lui se încheoșară și o privi cu adorație.

— Trebuie să împrumutăm mașina ta, spuse ea cu blândețe. Unde-ți sunt cheile?

El zâmbi și m-am înfiorat. Aveam o rezistență ridicată la puterea de constrângere, dar tot îi puteam simți efectele atunci când era îndreptată către o altă persoană.

În plus, fusesem învățată întreaga viață că utilizarea ei nu era bună. Băgând mâna în buzunar, Jeremy îi dădu un breloc mare roșu.

— Mulțumesc, spuse Lissa. Și unde e parcată?

— În josul străzii, spuse el ca prin vis. La colț. La intersecția cu strada Brown.

La patru blocuri distanță.

— Mulțumesc, repetă ea, dându-se înapoi. Imediat ce plecăm, vreau să te reapuci de învățat. Uită că ne-ai văzut în seara asta.

El dădu din cap îndatoritor. Aveam impresia că s-ar fi aruncat în prăpastie pentru ea chiar în acel moment dacă ea i-ar fi cerut-o. Toți oamenii erau sensibili la puterea de constrângere, dar Jeremy părea mai slab decât majoritatea. Asta pica bine acum.

— Haide, i-am spus ei. Trebuie să ne mișcăm.

Am ieșit afară, îndreptându-ne spre colțul de care spusese. Eram încă amețită de la mușcătură și mă tot împleticeam, incapabilă să mă mișc pe cât de repede voiam. Lissa trebui să mă prindă de câteva ori ca să nu cad. Neliniștea aceea din mintea ei năvălea în mine mereu. Am încercat tot ce-am putut pentru a o ignora; trebuia să fac față și propriilor mele temeri.

— Rose... ce ai de gând să faci dacă ne prind? șopti ea.

— N-or să ne prindă, am spus cu înverșunare. N-o să-i las.

— Dar dacă ne-au găsit...

— Ne-au mai găsit și înainte. Nu ne-au prins atunci. Pur și simplu o să ne ducem cu mașina la gară și o să mergem în LA. Or să ne piardă urma.

Vorbeam ca și cum ar fi fost simplu. Așa făceam întotdeauna, cu toate că nu era deloc simplu să fugim de cei împreună cu care crescuserăm. Făceam asta de doi ani, ascunzându-ne oriunde puteam și încercând doar să terminăm liceul. Ultimul nostru an de școală abia începuse și viața într-un campus universitar păruse lipsită de pericol. Eram atât de aproape de libertate.

Nu mai spuse nimic și i-am simțit încrederea în mine crescând din nou. Acesta fusese mereu relația dintre noi. Eu eram cea care acționa, care se asigura că lucrurile se îndeplineau — uneori în mod nechibzuit. Ea era cea mai rațională, cea care plănuia lucrurile și le analiza îndelung înainte de a acționa. Ambele stiluri își aveau avantajele, dar pentru moment era nevoie de curaj. Nu aveam timp să ezităm.

Lissa și cu mine eram prietene încă de la grădiniță, când educatoarea noastră ne-a pus să ne facem lecțiile împreună. Să obligi copii de cinci ani, cât aveam noi atunci, să scrie corect Vasilisa Dragomir și Rosemarie Hathaway era mai mult decât o cruzime, iar noi — sau mai degrabă eu — reacționasem în consecință. Aruncasem cu cartea în învățătoarea noastră și o făcusem o nemernică fascistă. Nu știam ce înseamnă acele cuvinte, dar știusem cum să lovesc o țintă în mișcare.

Lissa și cu mine fuseserăm, de atunci, de nedespărțit.

— Ai auzit? întrebă ea brusc.

Dură câteva secunde pentru a percepe ceea ce simțurile ei mai ascuțite auziseră deja. Zgomot de pași, mergând repede. O grimasă lăsă să mi se vadă frustrarea. Mai aveam două blocuri de mers.

— Trebuie să alergăm, am spus, apucând-o de braț.

— Dar nu poți...

— Fugi.

Am avut nevoie de întreaga mea voință pentru a nu leșina pe trotuar. Corpul meu nu voia să alerge după ce pierduse sânge sau în timp ce metaboliza efectele salivei ei. Dar le-am ordonat mușchilor mei să nu se mai văicărească și să se țină de Lissa în timp ce pașii noștri loveau cu zgomot înfundat cimentul. În mod obișnuit, aș fi putut să o întrec fără vreun efort suplimentar — mai ales că era desculță — dar în noaptea aceasta, ea era tot ce mă ținea în picioare. Pașii care ne urmăreau se auziră mai puternic, mai aproape. Stele negre îmi dansau înaintea ochilor. În fața noastră puteam vedea Honda verde a lui Jeremy. Ah, Dumnezeuule, dacă am putea reuși...

La zece pași de mașină, un bărbat ne tăie calea. Ne oprirăm brusc și am smucit-o înapoi de braț pe Lissa. Era el, tipul pe care-l văzusem pe partea cealaltă a străzii privind-mă. Era mai în vârstă ca noi, poate pe la 25 de ani, și așa cum mi-l imaginasem de înalt, poate doi metri, doi metri și ceva. Iar în împrejurări diferite — să spunem, dacă nu ne-ar fi împiedicat fuga disperată —, aș fi considerat că era chipeș. Păr castaniu lung până la umeri, legat la spate într-o codiță. Ochi căprui-închiși. O haină lungă maronie — duster mi se părea că se numește.

Dar înfățișarea lui era irelevantă acum. Era doar un obstacol care ne împiedica pe Lissa și pe mine să ajungem la mașină și la libertatea noastră. Pașii din spatele nostru încetiniră și am știut că următorii noștri ne ajunseseră, în lateral, am detectat mai multă mișcare, mai mulți oameni apropiindu-se. Dumnezeuule. Trimiseseră aproape o duzină de gardieni să ne recupereze. Nu-mi venea să cred. Nici însăși regina nu călătorea cu atât de mulți.

Panicată și neputându-mi controla în totalitate gândirea rațională, am acționat instinctual. M-am împins în Lissa, ținând-o în spatele meu și la distanță de omul care părea să fie conducătorul.

— Lăsați-o în pace, am spus printre dinți. N-o atingeți.

Nu-i puteam desluși fața, dar întinse mâna într-un gest menit aparent să fie liniștitor, ca și cum eram un animal turbat pe care avea de gând să-l sedeze.

— N-am de gând să...

Făcu un pas înainte. Prea aproape. Sărind brusc, l-am atacat, făcând o manevră ofensivă pe care n-o mai folosisem de doi ani, de când fugiserăm.

Mușcarea era prostescă, încă o reacție ivită din instinct și frică. Și era disperată. El era un gardian experimentat, nu un novice care nu-și terminase antrenamentul. De asemenea, nu era slăbit și pe punctul de a-și pierde cunoștința.

Și era foarte iute. Uitasem cât de rapizi puteau fi gardienii, cum se puteau mișca și lovi precum cobrele. Îmi pară atacul ca și cum ar fi dat la o parte o muscă, apoi mâinile lui mă izbiră și mă împinseră înapoi. Nu cred că a vrut să lovească atât de tare — probabil că a intenționat doar să mă țină la distanță — dar lipsa mea de coordonare mi-a împiedicat capacitatea de a reacționa. Neputându-mi păstra echilibrul, am început să cad, îndreptându-mă direct către trotuar, cu șoldul înainte. Avea să mă doară. Tare.

Numai că nu a durut.

La fel de repede cum îmi blocase atacul, bărbatul se întinse și-mi prinse brațul, ținându-mă în poziție verticală. Când mi-am regăsit echilibrul, am observat că mă privea fix — sau, mai exact, privea la gâtul meu. Încă dezorientată, n-am înțeles imediat. Apoi, încet, mâna mea liberă mi se întinse spre gât și am atins ușor rana pe care Lissa o făcuse mai devreme. Când mi-am retras degetele, am văzut pe piele sânge lipicios și închis la culoare. Stânjenită, mi-am scuturat părul astfel că îmi căzu în jurul feței. Fiind des și lung îmi acoperi complet gâtul, îl lăsasem să crească tocmai pentru acest motiv.

Ochii întunecați ai tipului mai zăboviră o clipă în direcția mușcăturii, acum acoperită, și apoi îi întâlniră pe ai mei. I-am întors sfidător privirea și m-am smucit repede din prinsoarea lui. Îmi dădu drumul, deși știam că m-ar fi putut ține toată noaptea dacă ar fi vrut. Luptându-mă cu senzația de amețeală și greață, m-am retras înspre Lissa, pregătindu-mă pentru un nou atac. Brusc, mâna ei mi-o prinse pe a mea.

— Rose, spuse încet. Nu.

Cuvintele ei nu avură niciun efect asupra mea la început, dar gânduri liniștitoare începură treptat să se instaleze în mintea mea, venind prin intermediul legăturii. Nu era întocmai forță de constrângere — nu ar fi folosit așa ceva pe mine — dar era cât se poate de real, la fel de real ca și faptul că eram, fără speranță, depășite numeric și ca putere. Până și eu știam că lupta ar fi inutilă. Tensiunea îmi părăsi corpul și, învinsă, mi-am lăsat umerii să cadă.

Simțindu-mi resemnarea, bărbatul păși înainte, îndreptându-și atenția către Lissa. Fața îi era calmă. Se înclină în fața ei și reuși să pară grațios făcând acest lucru, ceea ce mă surprinse, luând în considerare înălțimea lui.

— Mă numesc Dimitri Belikov, spuse el. Avea un slab accent rusesc. Am venit să vă aduc înapoi la Academia Sf. Vladimir, Prințesă.

DOI

Cu toată ura pe care o simțeam, a trebuit să recunosc că Dimitri Beli-nu-știu-cum era destul de inteligent. După ce ne târâse la aeroport, apoi la bordul avionului cu reacție particular al Academiei, aruncase o privire la noi două în timp ce șopteam și ordonase să fim despărțite.

— Nu le lăsa să vorbească una cu cealaltă, l-a avertizat pe gardianul care mă escorta spre spatele avionului. Cinci minute împreună și or să născocască un plan de evadare.

I-am aruncat o privire arogantă și am pornit repede pe culoar, lăsând la o parte faptul că plănuisem deja evadarea, evaluând și șansele pe care le aveam.

Lucrurile nu se prezentau bine pentru eroii noștri — sau, mai degrabă, eroinele. Odată ce aveam să ne aflăm în aer, șansele noastre de evadare scădeau și mai mult. Chiar presupunând că se producea un miracol și reușeam să-i elimin pe toți cei zece gardieni, am fi avut o problemă în a coborî din avion. M-am gândit că s-ar putea să aibă parașute la bord pe undeva, dar în situația puțin probabilă în care aș putea să manevrez una, tot mai exista acea mică problemă a supraviețuirii, de vreme ce probabil am ateriza undeva prin Munții Stâncoși.

Nu, nu aveam să coborâm din avionul acesta înainte de a ateriza în pădurile din Montana. Atunci va trebui să mă gândesc la o soluție, care implica trecerea de dispozitivele magice de pază ale Academiei și înfruntarea unui număr de zece ori mai mare de gardieni. Mda. Nicio problemă.

Cu toate că Lissa stătea în față cu tipul rus, frica ei se reverbera spre mine, lovindu-mă în creier ca un ciocan, îngrijorarea mea pentru ea îmi slăbi furia. N-o puteau duce înapoi acolo, nu în locul acela. Mă întrebam dacă Dimitri ar fi ezitat simțind ceea ce simțeam eu și știind ceea ce știam eu. Probabil că nu. Nu-i păsa.

În situația de față, emoțiile ei deveniră mai puternice, încât pentru o clipă am avut senzația năucitoare că mă aflam pe locul ei — chiar în pielea ei. Se întâmpla uneori și, pe neașteptate, mă trăgea în mintea ei. Dimitri ședea lângă mine, iar mâna mea — mâna ei — ținea strâns o sticlă de apă. El se aplecă înainte să ia ceva, dezvăluind șase mici simboluri tatuate pe ceafă: semne molnija. Arătau ca două fulgere în zigzag încrucișându-se într-un X. Câte unul pentru fiecare strigoi pe care-l ucisese. Deasupra lor era o linie încolăcită, ca un fel de șarpe, care arăta că e gardian. Semnul fâgăduinței.

Clipind, i-am opus rezistență Lissei și m-am întors, cu o strâmbătură a feței, înapoi în propria mea minte. Nu-mi plăcea când se întâmpla asta. Să simt emoțiile Lissei era una, dar să intru în mintea ei era ceva ce amândouă disprețuiam. Ea o considera o încălcare a intimității, așa că de obicei nu-i spuneam când se petrecea. Niciuna dintre noi nu o putea controla. Era un alt efect al legăturii, o legătură pe care niciuna dintre noi n-o înțelegea pe de-a-ntregul. Existau legende despre legăturile psihice dintre gardieni și moroii lor, dar poveștile nu menționaseră niciodată ceva asemănător cu a noastră. Ne descurcam mergând pe dibuite.

Către sfârșitul zborului, Dimitri veni unde stăteam eu și făcu schimb de locuri cu gardianul de lângă mine. M-am întors cu ostentație, privind absentă pe fereastră. Trecură câteva clipe de tăcere. În cele din urmă, spuse:

— Chiar aveai de gând să ne ataci pe toți? Nu i-am răspuns.

— Să faci asta... s-o protejezi în felul acesta — a fost foarte curajos. Făcu o pauză. Prostesc, dar

totuși curajos. De ce ai încercat?

M-am uitat la el, dându-mi părul de pe față pentru a-l putea privi ferm în ochi.

— Pentru că sunt gardianul ei. M-am întors spre fereastră.

După încă un moment de tăcere, se ridică și se duse înapoi în fața avionului.

Când am aterizat, Lissa și cu mine n-am avut de ales decât să lăsăm comandoul să ne ducă cu mașina la Academie. Mașina se opri la poartă, iar șoferul nostru vorbi cu paznicii care verificau că nu suntem strigoii gata să pornim un masacru. După un minut, ne lăsară să trecem prin dispozitivele de pază. Era pe la apus — începutul zilei vampirice — iar campusul era învăluit de umbre.

Probabil că arăta la fel, întins și misterios. Moroi erau foarte pasionați de tradiție; nimic nu se schimba la ei. Școala aceasta nu era la fel de veche precum cele din Europa, dar fusese construită în același stil. Clădirile se mândreau cu o arhitectură complicată, aproape ca a unei biserici, cu turnuri înalte și sculpturi în piatră. Ici și colo, porți din fier forjat împrejmuiu mici grădini și intrări. După ce trăisem într-un campus universitar, aveam o altă părere în privința a cât de mult semăna acest loc cu o universitate decât cu un liceu tipic.

Ne aflam în campusul secundar, care era împărțit în clădirile claselor mici și ale celor mari. Fiecare era construită în jurul unei mari curți pătrate împodobită cu alei pietruite și copaci seculari enormi. Ne îndreptam către curtea claselor mari, care avea clădiri academice pe o parte, în vreme ce internatele dhampirilor și sala de gimnastică erau așezate pe cealaltă. Internatele moroilor se aflau pe una din celelalte laturi, iar vizavi erau clădirile administrative care deserveau de asemenea și clasele mici. Elevii mai mici locuiau în campusul principal, mai la vest.

În jurul tuturor campusurilor era spațiu liber cât puteai să cuprinzi cu privirea. La urma urmei, ne aflam în Montana, la mare depărtare de vreun oraș. Simțeam aerul rece în plămâni și mirosea a pin și a frunze putrede și ude. Păduri uriașe înconjurau perimetrul Academiei și în timpul zilei puteai vedea munții înălțându-se în depărtare.

În timp ce treceam prin zona principală a claselor mari, m-am despărțit de gardianul meu și am alergat la Dimitri.

— Hei, tovarășe.

El continuă să meargă și nu se uită la mine.

— Acum vrei să vorbești?

— Ne duci la Kirova?

— Directoarea Kirova, mă corectă el.

Din cealaltă parte a lui, Lissa îmi aruncă o privire care spunea Să nu faci scandal.

— Directoarea. Nu contează. Oricum, e o ipocrită bătrână...

Am tăcut, în timp ce păzitorii ne conduseră printr-o serie de uși — direct în sala de mese. Am oftat. Oare oamenii aceștia erau chiar atât de cruzi? Trebuia să existe cel puțin o duzină de alte căi pe care puteai ajunge la biroul Kirovei, iar ei ne duceau chiar prin mijlocul sălii de mese.

Și era timpul când se servea micul dejun.

Gardieni novici — dhampiri ca mine — și moroi stăteau împreună, mâncând și discutând, cu fețele aprinse din pricina cine știe cărei bârfe care se afla în atenția Academiei. Când intrarăm, bâzâitul zgomotos al conversației se opri imediat, ca și cum cineva ar fi apăsat un întrerupător. Sute de perechi de ochi se întoarseră către noi.

Am răspuns la privirile foștilor mei colegi de clasă cu un zâmbet nepăsător, încercând să-mi dau seama dacă lucrurile se schimbaseră. Nu. Se părea că nu. Camille Conta tot mai arăta precum javra afectată, perfect dichisită pe care mi-o aminteam, tot șefa autoproclamată a găștilor de moroi din familiile regale ale Academiei, într-o parte, neîndemânatică verișoară primară a Lissei, Natalie, privea cu ochi mari, la fel de inocentă și de naivă ca înainte.

Și în cealaltă parte a încăperii... ei bine, asta era interesant. Aaron. Bietul, bietul Aaron, care fără îndoială a avut inima sfâșiată când Lissa a plecat. Arăta încă foarte drăguț — poate și mai drăguț acum — cu aceeași înfățișare superbă care i-o completa pe a ei atât de bine. Privirea lui îi urmărea fiecare mișcare. Da. Categorie, încă îi mai plăcea de ea. Era chiar trist, pentru că Lissa nu fusese niciodată prea aprinsă după el. Cred că ieșise cu el doar pentru că toată lumea se aștepta la asta.

Dar ce mi s-a părut cel mai interesant a fost că Aaron găsisse aparent o modalitate de a-și petrece

timpul fără ea. Lângă el, ținându-l de mână, era o fată moroi care arăta cam de 11 ani, dar trebuia să fie mai mare. Numai dacă nu cumva devenise pedofil în timpul absenței noastre. Cu obrăjori bucălați și cărlionți blonzi, arăta ca o păpușă de porțelan. Îi strânse mâna tare și-i aruncă Lisei o privire plină de atâta ură arzătoare, încât mă ului. Ce naiba era asta? Nu o cunoșteam. Doar o prietenă geloasă, bănuiam. Și eu aș fi fost enervată dacă tipul meu s-ar fi uitat la cineva în felul acesta.

Marșul nostru al rușinii se încheie, slavă Domnului, cu toate că noul decor — biroul Directoarei Kirova — nu ușura cu adevărat situația. Hoașca bătrână arăta exact cum mi-o aminteam, cu nasul ascuțit și cu părul cărunt. Era înaltă și slabă, ca majoritatea moroilor și-mi amintise întotdeauna de un vultur. O cunoșteam bine, pentru că-mi petrecusem mult timp în biroul ei.

Cea mai mare parte a escortei noastre ne părăsi odată ce Lissa și cu mine ne așezarăm și m-am simțit un pic mai puțin ca o prizonieră. Doar Alberta, căpitanul gardienilor școlii, și Dimitri rămaseră. Își ocupară pozițiile lângă perete, arătând indiferenți și amenințatori, exact așa cum cerea fișa postului lor.

Kirova își fixă ochii furioși asupra noastră și deschise gura pentru a începe ceea ce fără îndoială urma să fie o porție consistentă de ocări. O voce joasă, blândă, o opri.

— Vasilisa.

Surprinsă, am înțeles că mai era cineva în încăpere. Nu observasem. O neglijență pentru un gardian, chiar unul novice.

Cu mare efort, Victor Dashkov se ridică dintr-un scaun din colț. Prințul Victor Dashkov. Lissa sări în picioare și alergă la el, aruncându-și brațele în jurul corpului lui firav.

— Unchiule, șopti ea. Părea gata să izbucnească în lacrimi în timp ce-l strânse mai tare.

Zâmbind ușor, el o bătu încet pe spate.

— Nici nu știi cât mă bucur să te văd sănătoasă, Vasilisa. Se uită către mine. Și pe tine, Rose.

L-am salutat cu o ușoară aplecare a capului, încercând să-mi ascund șocul. Era bolnav când plecaserăm, dar acum — acum arăta îngrozitor. Era tatăl lui Natalie, avea doar patruzeci și ceva de ani, dar arăta de două ori mai bătrân. Palid. Veștejit. Cu mâinile tremurând. Mi se rupse inima privindu-l. La câți oameni îngrozitori erau în lume, nu mi se părea drept ca acest om să aibă o boală care avea să-lucidă de tânăr și, în ultimă instanță, să-l împiedice să ajungă rege.

Cu toate că, strict vorbind, nu era unchiul ei — moroi foloseau termenii legați de familie într-un sens foarte general, mai ales cei din familiile regale — Victor era un prieten apropiat al familiei Lisei și se făcuse luntre și punte pentru a o ajuta după ce părinții ei muriseră, îmi plăcea; era prima persoană pe care eram bucuroasă c-o văd aici.

Kirova îi lăsă câteva clipe, apoi o trase cu severitate pe Lissa înapoi la scaunul ei. Era timpul pentru morală.

A fost una bună — una dintre cele mai bune ale Kirovei, ceea ce spunea multe. Era o maestră la asta. Aș putea să jur că era singurul motiv pentru care intrase în administrația școlii, pentru că nu văzusem nicio dovadă a faptului că îi plăceau într-adevăr copiii. Perorația acoperi subiectele obișnuite: responsabilitate, comportament nesăbuit, egocentrism... Ptiu. M-am trezit imediat dezorientată, cugetând în schimb la tehnica evadării pe fereastra din biroul ei.

Dar când tirada se îndreptă spre mine — ei bine, atunci am redevenit atentă.

— Tu, domnișoară Hathaway, ai rupt cea mai sacră făgăduință printre cei din neamul nostru: făgăduința de a păzi și proteja un moroi. Este o îndatorire sacră. O îndatorire pe care ai încălcat-o ducând în mod egoist prințesa departe de aici. Strigoilor le-ar plăcea să-i termine pe Dragomiri; aproape că le-ai dat posibilitatea s-o facă.

— Rose nu m-a răpit. Lissa vorbi înaintea mea, vocea și fața îi erau calme, în ciuda agitației interioare. Eu am vrut să merg. Nu o învinuiți pe ea.

Doamna Kirova plescăi nemulțumită din buze la amândouă și se plimbă prin birou cu mâinile la spattele ei îngust.

— Domnișoară Dragomir, din ce știu eu, tu ai fi putut fi cea care a orchestrat întregul plan, dar tot era responsabilitatea ei să se asigure că nu-l duceai la îndeplinire. Dacă și-ar fi făcut datoria, ar fi anunțat pe cineva. Dacă și-ar fi făcut datoria, te-ar fi protejat.

Am izbucnit.

— Mi-am făcut datoria! am strigat, sărind din scaun. Dimitri și Alberta tresăriră, dar mă lăsară în pace de vreme ce nu încercam să lovesc pe nimeni. Încă.

— Am protejat-o! am continuat furioasă. Am protejat-o când niciunul dintre voi — am făcut un gest către toți din încăpere — n-a putut s-o facă. Am dus-o departe pentru a o proteja. Am făcut ce trebuia să fac. Voi cu siguranță n-aveați s-o faceți.

Prin legătura noastră, am simțit-o pe Lissa încercând să-mi trimită mesaje liniștitoare, îndemnându-mă să nu las mânia să mă acapareze.

Prea târziu.

Kirova se holbă la mine, cu privirea încremenită.

— Domnișoară Hathaway iartă-mă că nu reușesc să văd logica felului în care scoaterea ei dintr-un mediu bine păzit, asigurat din punct de vedere magic, înseamnă protejarea ei. Doar dacă e ceva ce nu ne spui.

Mi-am mușcat buza.

— Înțeleg. Bine, atunci. În opinia mea, singurul motiv pentru care ai plecat — lăsând la o parte originalitatea faptului, fără îndoială — a fost de a evita consecințele acelei oribile, nocive isprăvi pe care ai făcut-o chiar înainte de dispariția ta.

— Nu, nu e așa...

— Și asta îmi face decizia cu atât mai ușoară. Ca moroi, prințesa trebuie să continue să rămână aici la Academie pentru propria ei siguranță, dar nu avem asemenea obligații față de tine. Vei fi dată afară cât mai curând posibil.

Îngâmfarea mea se risipi.

— Eu... ce?

Lissa se ridică alături de mine.

— Nu puteți face asta! E gardianul meu.

— Ba nu e, mai ales că nu e nici măcar gardian. E încă o novice.

— Dar părinții mei...

— Știu ce au vrut părinții tăi, Dumnezeu să le odihnească sufletele, dar lucrurile s-au schimbat. Ne putem lipsi de domnișoara Hathaway. Nu merită să fie gardian și va pleca.

Am privit-o țintă pe Kirova, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Unde aveți de gând să mă trimiteți? La mama mea, în Nepal? Măcar știe că am plecat? Sau poate că o să mă trimiteți la tatăl meu?

Făcu ochii mici la înțepătura din ultimele cuvinte. Când am reînceput să vorbesc, vocea îmi era atât de rece, că abia am recunoscu t-o.

— Ori poate o să încercați să mă trimiteți să fiu o târfă pentru sânge. Încercați asta și o să fim plecate de aici înainte de sfârșitul zilei.

— Domnișoară Hathaway, rosti Kirova printre dinți, întreci măsura.

— Ele au o legătură.

Vocea joasă și cu accent a lui Dimitri întrerupse încordarea apăsătoare și ne întoarserăm cu toții spre el. Cred că Kirova uitase că el se afla acolo, eu însă nu.

Prezența lui era mult prea puternică pentru a fi ignorată. Stătea tot lângă perete, arătând ca un fel de santinelă cowboy în acea haină lungă ridicolă a lui. Se uită la mine, nu la Lissa, și ochii lui întunecați mă sfredeleau.

— Rose știe ce simte Vasilisa. Nu-i așa? spuse el. Cel puțin am avut satisfacția de a o vedea pe Kirova prinsă nepregătită în timp ce privi între noi și Dimitri.

— Nu... asta e imposibil. Asta nu s-a mai întâmplat de secole.

— E evident, spuse el. Am bănuțit-o imediat ce am început să le supraveghez.

Nici Lissa, nici eu nu răspunserăm și mi-am ferit privirea de a lui.

— Așa e un dar, murmură Victor din colțul lui. Un lucru rar și minunat.

— Cei mai buni gardieni au avut întotdeauna legătura aceasta, adăugă Dimitri. În legende.

Indignarea Kirovei reveni.

— Legendele astea sunt vechi de secole, exclamă ea. Sper că nu sugerezi s-o lăsăm să stea în continuare la Academie după tot ce a făcut?

El ridică din umeri.

— Poate că e nestăpânită și lipsită de respect, dar dacă are potențial...

— Nestăpânită și lipsită de respect? am intervenit. La urma urmei, cine naiba ești tu? Ai venit aici în detașare?

— Gardianul Belikov este gardianul prințesei acum, spuse Kirova. Gardianul ei confirmat.

— Ați găsit forță de muncă străină ieftină pentru a o proteja pe Lissa?

Era foarte răutăcios din partea mea — mai ales de vreme ce majoritatea moroilor și a gardienilor lor era de origine ori rusă, ori română — dar observația părea mai inteligentă la acel moment decât era în realitate. Și nu eram cea mai îndreptățită să vorbesc. Chiar dacă fusesem crescută în Statele Unite, părinții mei erau născuți în străinătate. Mama mea dhampir era scoțiană — roșcată, cu un accent caraghios — și mi se spusese că tatăl meu moroi era turc. Acea combinație genetică îmi dăduse o piele de culoarea miezului de migdală, alături de ceea ce îmi plăcea să cred că erau trăsături semiexotice de prințesă a deșertului: ochi mari negri și păr de un castaniu atât de intens, că de obicei părea negru. Nu m-ar fi deranjat să moștenesc părul roșcat al mamei, dar ne mulțumim cu ceea ce primim.

Kirova își ridică mâinile exasperată și se întoarse spre el.

— Vezi? Complet nedisciplinată! Nici toate legăturile psihice și nici cel mai natural potențial din lume nu pot compensa asta. Un gardian fără disciplină e mai rău decât lipsa unui gardian.

— Păi, învățați-o disciplina. Cursurile abia au început. Duceți-o înapoi și puneți-o să se antreneze iar.

— Imposibil. Tot va fi, iremediabil, în urma colegilor ei.

— Nu, n-o să fiu, am replicat eu. Dar nu mă băgă nimeni în seamă.

— Atunci dați-i ședințe de antrenament în plus, spuse el.

Continuarea așa în timp ce noi ceilalți urmăream conversația ca pe un joc de ping-pong. Mândria mea era încă rănită din pricina ușurinței cu care Dimitri ne păcălise, dar îmi trecu prin minte că m-ar putea ajuta să rămân aici cu Lissa. Mai bine să stau în locul asta blestemat decât să fiu fără ea. Prin legătura noastră, simțeam cum speranțele îi creșteau.

— Cine va aloca timpul pentru munca suplimentară? vru să știe Kirova. Tu?

Pledoaria lui Dimitri se opri brusc.

— Păi, nu asta e ce...

Kirova își încrucișa brațele satisfăcută.

— Da. Așa credeam și eu.

Evident încurcat, el se încruntă. Ochii lui se întoarseră repede către Lissa și mine și m-am întrebat ce vedea. Două fete disperate, uitându-se la el cu ochi mari, rugători? Sau două fugare care evadaseră dintr-o școală de maximă siguranță și furaseră jumătate din moștenirea Lisei?

— Da, spuse el în cele din urmă. Pot să o instruiesc pe Rose. O să-i predau lecții în plus în paralel cu cele obișnuite.

— Și? replică Kirova cu mânie. Scapă nepedepsită?

— Găsiți altă modalitate de a o pedepsi, răspunse Dimitri. Numărul gardienilor a scăzut prea mult pentru a risca pierderea altuia. Mai ales a unei fete.

Cuvintele lui nerostite mă făcură să mă cutremur, amintindu-mi de afirmația mea anterioară despre „prostitutele pentru sânge”. În ultima vreme, puține fete dhampir deveneau gardieni.

Brusc, Victor vorbi din colțul său.

— Îclin să fiu de acord cu gardianul Belikov. Ar fi păcat s-o dăm afară pe Rose, ar fi o risipă de talent.

Doamna Kirova privi cu ochi pierduți pe fereastră. Afară era beznă. Din cauza programului nocturn al Academiei, dimineța și după-amiaza erau termeni relativi. Pe lângă asta, țineau ferestrele vopsite pentru a bloca excesul de lumină.

Când se întoarse spre noi, Lissa îi întâlni privirea.

— Vă rog doamnă Kirova. Lăsați-o pe Rose să rămână. Ah, Lissa, m-am gândit. Ai grijă. Folosirea puterii de constrângere asupra unui alt moroi era periculoasă — mai ales în fața martorilor. Dar Lissa folosea numai o părțică și noi aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține. Din fericire,

nimeni nu păru să-și dea seama ce se întâmpla.

Nici măcar nu știi dacă constrângerea a avut vreo influență, dar, în cele din urmă, Kirova oftă.

— Iată cum va fi dacă domnișoara Hathaway rămâne. Se întoarce spre mine. Continuarea școlii la Sf. Vladimir este strict de probă. Dacă mai încalci regulile o singură dată, ai plecat. Vei frecventa toate cursurile și antrenamentele cerute pentru novicii de vârsta ta. Te vei antrena de asemenea cu gardianul Belikov în orice moment liber pe care îl ai — înainte și după cursuri. Pe lângă asta, îți sunt interzise toate activitățile sociale, cu excepția meselor, și vei sta în dormitorul tău. Dacă nu ții seamă de vreunul dintre aceste lucruri, vei fi dată... afară. Am râs cu dispreț.

— Îmi sunt interzise toate activitățile sociale? Încercați să ne țineți despărțite? Am dat din cap către Lissa. Vă e frică să nu fugim iar?

— Îmi iau măsuri de prevedere. Așa cum sunt sigură că-ți amintești, nu ai fost niciodată pedepsită corespunzător pentru distrugerea bunurilor școlii. Ai multe de plătit.

Buzele ei subțiri se întinseră într-o linie dreaptă.

— Ți se oferă un aranjament foarte generos. Ți sugerez să nu lași ca atitudinea ta să-l pună în pericol, adăugă ea.

Începusem să spun că nu era deloc generos, dar am întâlnit privirea insistentă a lui Dimitri. Era greu de descifrat. Poate că-mi spunea că el credea în mine, sau poate că-mi spunea că eram o idioată pentru că mă luptam cu Kirova, nu-mi dădeam clar seama.

Evitându-i privirea pentru a doua oară în timpul întâlnirii, mi-am coborât ochii, conștientă că Lissa era aproape de mine și simțind încurajarea ei prin legătura dintre noi. În cele din urmă, am tras aer în piept și am privit iar către directoare.

— Bine. Accept.

TREI

Trimiterea noastră la clasă după întâlnire părea mai presus de orice cruzime, dar exact asta a făcut Kirova. Lissa a fost condusă în altă parte, iar eu am privit-o plecând, bucuroasă că legătura îmi va permite să-i iau în continuare temperatura emoțională. De fapt, m-au trimis mai întâi la unul dintre consilierii școlari. Era un moroi bătrân, unul pe care mi-l aminteam de dinainte de a pleca. Sincer, nu-mi venea să cred că încă mai era pe acolo. Tipul era atât de bătrân, că ar fi trebuit să se pensioneze. Sau să moară.

Vizita nu a durat mai mult de cinci minute. Nu spuse nimic despre întoarcerea mea și puse câteva întrebări despre ce cursuri urmașem în Chicago și Portland. Le compară pe acestea cu fișa mea și mâzgăli în grabă un nou orar. L-am luat morocănoasă și m-am îndreptat către primul meu curs.

Tehnici avansate de luptă pentru gardieni
Teoria pazei de corp și protecție personală 3
Dezvoltare musculară și rezistență
Artele limbajului pentru ultimul an (novici)
— Masa de prânz —
Etologie și fiziologie
Algebră/nivel de bază
Cultura moroilor 4
Arta slavonă

Oh. Uitasem cât de lungă era ziua școlară a Academiei. Novicii și moroii urmau cursuri separate în prima parte a zilei, ceea ce însemna că nu aveam s-o văd pe Lissa decât după masa de prânz — și asta dacă aveam vreun curs de după-amiază împreună. Majoritatea erau cursuri standard de an terminal, așa că simțeam că șansele mele erau destul de bune. Arta slavonă mi se păru că e tipul de opțional la care nu se înscria nimeni, așa că speram c-o vor băga și pe ea acolo.

Dimitri și Alberta mă escortară la sala de gimnastică a gardienilor pentru prima oră, fără ca vreunul

dintre ei să se obosească să-mi arate în vreun fel că-mi observă existența. Mergând în urma lor, am văzut că Alberta își purta părul într-o tunsoare scurtă la spate care-i lăsa la vedere semnul fâgăduinței și semnele molnija. O mulțime de femei gardian făceau asta. Pentru mine nu conta cine știe ce acum, de vreme ce ceafa mea nu avea încă niciun tatuaj, însă nu voiam să-mi tai niciodată părul.

Ea și Dimitri păstrau tăcerea și mergeau fără grabă, de parcă nu se întâmplase nimic, ca în oricare altă zi obișnuită. Când am ajuns acolo, reacțiile colegilor mei îmi arătară că numai obișnuită nu era. Erau în toiul echipării când am intrat în sala de gimnastică și, la fel ca în sala de mese, toate privirile fură ațintite asupra mea. Nu mă puteam hotărî dacă să mă simt ca o vedetă rock sau ca un monstru de la circ.

Bine, atunci. Dacă aveam să rămân aici pentru un timp, n-aveam de gând să-mi fie frică de ei. Lissa și cu mine fusesem respectate în această școală și era timpul să le reamintesc tuturor asta. Scrutându-i pe novicii care se holbau cu gurile deschise, am căutat o față cunoscută. Cei mai mulți erau băieți. Unul îmi atrase atenția și abia mi-am putut ascunde zâmbetul.

— Hei, Mason, am zis, șterge-ți balele de pe față. Dacă ai de gând să te gândești la mine dezbrăcată, fă-o în timpul tău liber.

Câteva chicoteli și hlizeli întrerupseră tăcerea uimită, iar Mason Ashford își reveni din uluirea lui, zâmbindu-mi strâmb. Cu părul lui roșcat care se zbârlea în toate părțile și cei câțiva pistrii, arăta bine, cu toate că nu chiar atrăgător. De asemenea, era unul dintre cei mai amuzanți tipi pe care-i cunoșteam. Fusesem prieteni buni înainte.

— Asta e timpul meu, Hathaway. Eu conduc antrenamentul de astăzi.

— A, da? am replicat eu. Oh. Păi, atunci cred că-i un moment bun să te gândești la mine dezbrăcată.

— E mereu un moment bun să ne gândim la tine dezbrăcată, adăugă cineva din apropiere, risipind și mai mult tensiunea.

Eddie Castile. Un alt prieten de-al meu. Dimitri clătină din cap și plecă, bodogănind, în rusește, ceva care nu părea prea măgulitor. Dar în ce mă privește... ei bine, dintr-odată, eram iar unul dintre novici. Erau o gașcă relaxată, mai puțin interesată de genealogie și politică decât elevii moroi.

Clasa mă înconjură și m-am trezit că râdeam și-i priveam pe cei pe care aproape îi uitasem. Toți voiau să știe unde fuseserăm. După cât se părea, Lissa și cu mine deveniserăm legende. Bineînțeles, nu le puteam spune de ce plecaserăm, așa că le-am oferit în schimb multe zeflemele și tachinări.

Această veselă reîntâlnire dură câteva minute, înainte ca un gardian adult care supraveghea antrenamentul să vină și să-l apostrofeze pe Mason pentru că-și neglija îndatoririle. Încă zâmbind, el le dădu ordine tuturor, explicându-le cu ce exerciții să înceapă. Stingherită, mi-am dat seama că nu-i cunoșteam pe cei mai mulți dintre ei.

— Haide, Hathaway, spuse el, luându-mă de braț. Poți să fii partenera mea. Ia să vedem ce-ai făcut între timp.

O oră mai târziu, primise răspunsul.

— Nu prea te-ai antrenat, așa e?

— Oh, am gemut, incapabilă momentan să vorbesc normal.

Întinse o mână și mă ajută să mă ridic de pe podeaua pe care mă trântise — cam de cincizeci de ori.

— Te urăsc, i-am spus, frecându-mi un loc de pe pulpă care avea să aibă o vânătaie urâtă a doua zi.

— M-ai fi urât mai mult dacă te-aș fi menajat.

— Mda, așa e, am fost de acord, clătinându-mă în mers, în vreme ce clasa punea echipamentul la loc.

— De fapt, te-ai descurcat bine.

— Ce? Tocmai am fost bătută măr.

— Ei, bineînțeles. Au trecut doi ani. Dar, hei, încă ești pe picioare. E ceva, rânji batjocoritor.

— Ți-am spus că te urăsc?

Îmi zâmbi din nou, dar deveni repede serios.

— Nu mă înțelege greșit... adică, ești cu adevărat o luptătoare, dar în niciun caz n-o să poți să treci probele din primăvară...

— Sunt obligată să fac ședințe de antrenament suplimentare, am explicat.

Nu că avea importanță. Plănuiam să o scot pe Lissa și pe mine de acolo înainte ca aceste exerciții să devină cu adevărat o problemă.

— O să fiu pregătită.

— Ședințe suplimentare cu cine?

— Cu tipul cel înalt. Dimitri.

Mason se opri din mers și se holbă la mine.

— Faci ore suplimentare cu Belikov?

— Da, și ce dacă?

— Păi, omul e un zeu.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu, vorbesc serios. Vreau să spun, el e foarte tăcut și nesociabil de obicei, dar când se bate... mamă! Dacă ai impresia că acum te doare, o să fii moartă când va termina cu tine.

Minunat. Încă o veste bună pe ziua de azi.

L-am înghiontit și m-am dus la a doua oră. Cursul era despre lucrurile esențiale ale pregătirii ca gardă de corp și era obligatoriu pentru toți cei din clasa a douăsprezecea. De fapt, era un al treilea dintr-o serie care începuse în clasa a unsprezecea. Asta însemna că eram în urmă și la acest curs, dar speram că protejarea Lissei în lumea reală îmi oferise ceva experiență.

Instructorul nostru era Stan Alto, căruia îi spuneam simplu „Stan” pe la spatele lui și „gardian Alto” oficial. Era un pic mai în vârstă ca Dimitri, dar nici pe departe la fel de înalt și părea mereu enervat de ceva. Astăzi, privirea lui păru și mai enervată când intră în clasă și mă văzu stând acolo. Ochii i se făcură mari de o surprindere batjocoritoare în timp ce făcu înconjurul încăperii și veni să stea lângă pupitrul meu.

— Ce e asta? Nu mi-a spus nimeni că avem un musafir aici azi. Rose Hathaway. Ce onoare! Câtă generozitate din partea ta să-ți faci loc în programul tău încărcat și să ne împărtășești din cunoștințele tale.

Am simțit că obrazii îmi iau foc, dar, printr-un puternic autocontrol, m-am abținut să-i spun să se ducă dracului. Totuși, sunt foarte sigură că fața mea trebuie să-i fi transmis acest mesaj, pentru că rânjetul disprețuitor i se lăți. Îmi făcu semn să mă ridic.

— Ei, haide, haide. Nu sta acolo! Vino în față să mă ajuți să țin cursul clasei.

M-am înfipt în scaunul meu.

— Doar nu vreți cu adevărat să spuneți... Zâmbetul zeflemitor se șterse.

— Vreau să spun exact ce spun, Hathaway. Treci în față clasei.

Clasa fu cuprinsă de tăcere. Stan era un instructor îngrozitor și majoritatea clasei era încă prea speriată pentru a râde de rușinea mea. Refuzând să-mi pierd autocontrolul, am mers în față încăperii și m-am întors cu fața către clasă. Le-am aruncat o privire îndrăzneată și mi-am dat părul peste umeri, primind câteva zâmbete compătimitoare din partea prietenilor mei. Apoi am observat că aveam un public mai numeros decât mă așteptam. Câțiva gardieni — inclusiv Dimitri — stăteau în spatele încăperii. În afara Academiei, gardienii se concentrau asupra protecției individuale. Aici, gardienii aveau de protejat mult mai mulți oameni, trebuind să-i antreneze și pe novici. Așa că, în loc să se țină după o singură persoană, lucrau în schimburi păzind școala ca întreg și monitorizând cursurile.

— Așadar, Hathaway, spuse Stan vesel, întorcându-se în față clasei alături de mine, lămurește-ne în privința tehnicilor tale de apărare.

— Tehnicile... mele?

— Bineînțeles. Pentru că, probabil, trebuie să fi avut vreun fel de plan pe care noi, ceilalți, nu l-am putut înțelege atunci când ai scos din Academie o minoră moroi dintr-o familie regală și ai expus-o amenințărilor permanente ale strigoilor.

Era iar prelegerea lui Kirova, însă cu mai mulți martori.

— Nu ne-am întâlnit niciodată cu vreun strigoi, am răspuns cu răceală.

— Evident, spuse el chicotind. Mi-am dat deja seama de asta văzând că ești încă în viață.

Îmi venea să strig că poate aș fi putut învinge un strigoi, dar după ce luasem bătaie la ora precedentă, presupuneam acum că n-aș fi putut supraviețui nici măcar unui atac al lui Mason, cu atât

mai puțin unui strigoi adevărat.

Am tăcut și Stan începu să se plimbe în fața clasei.

— Așadar, ce-ai făcut? Cum te-ai asigurat că ea e în siguranță? Ai evitat ieșirile afară noaptea?

— Câteodată.

Era adevărat — mai ales atunci, la începutul fugii noastre. Ne-am relaxat un pic după ce lunile au trecut fără niciun atac.

— Câteodată, repetă el cu o voce ascutită, făcând ca răspunsul meu să sune incredibil de prostesc. Atunci, bănuiesc că dormeai în timpul zilei și stăteai de pază noaptea.

— Aăă... nu.

— Nu? Dar ăsta e unul dintre primele lucruri amintite în capitolul despre protecția individuală. Ah, ia stai, n-ai de unde să știi asta, pentru că n-ai fost aici.

Mi-am reținut alte înjurături.

— Am supravegheat perimetrul ori de câte ori am ieșit, am spus, simțind nevoia de a mă apăra.

— Ah? Păi e ceva. Ai folosit Metoda Carnegie de supraveghere în sfertul de cerc sau

Supravegherea Rotațională?

Am tăcut.

— Ah. Bănuiesc că ai folosit Metoda Hathaway, Privește-în-jur-când-îți-mai-aduci-aminte.

— Nu! am exclamat cu furie. Nu e adevărat. Am păzit-o. E încă în viață, nu-i așa?

Se întoarse la mine și se aplecă către fața mea.

— Fiindcă ai avut noroc.

— Strigoii nu pândesc după fiecare colț afară, i-am replicat. Nu e cum am fost învățați. E mai lipsit de pericol decât creai voi impresia.

— Lipsit de pericol? Lipsit de pericol? Suntem în război cu strigoii! strigă el.

Simțeam miros de cafea în răsuflarea lui, atât era de aproape.

— Unul dintre ei ar putea să vină direct la tine și să-ți frângă gâtul tău delicat înainte chiar să-l observi — și nu s-ar obosi prea mult. Poate că ai mai multă viteză și putere decât un moroi sau un om, dar ești zero, zero, în comparație cu un strigoi. Sunt letali și sunt puternici. Și știi ce-i face mai puternici?

În niciun caz n-aveam de gând să-l las pe idiotul ăsta să mă facă să plâng. Abătându-mi privirea de la el, am încercat să mă gândesc la altceva. Ochii mi se opriră pe Dimitri și pe ceilalți gardieni. Îmi priveau umilirea cu fețele împietrite.

— Sângele de moroi, am șoptit.

— Ce-ai spus? întrebă Stan tare. N-am auzit. M-am întors înapoi cu fața la el.

— Sângele de moroi! Sângele de moroi îi face mai puternici.

Dădu din cap cu satisfacție și se dădu câțiva pași în spate.

— Da. Așa e. Îi face mai puternici și mai greu de distrus. Ucid și beau sânge de la un om sau un dhampir, dar vor sânge de moroi mai mult decât orice altceva. Îl caută. Au trecut de partea întunericului pentru a obține nemurirea și vor să facă orice pentru a-și păstra acea nemurire. Strigoii disperăți au atacat moroi în public. Grupuri de strigoii au făcut raiduri împotriva academiilor exact ca aceasta. Există strigoii care au trăit mii de ani și s-au hrănit cu generații întregi de moroi. Sunt aproape imposibil de ucis. Și din cauza asta numărul moroilor e în scădere. Nu sunt îndeajuns de puternici — chiar și cu gardieni — pentru a se apăra. Unii moroi nici măcar nu mai văd ce rost are fuga și se transformă intenționat în strigoii. Și pe măsură ce moroii dispar...

— La fel se întâmplă și cu dhampirii, am încheiat eu.

— Bun, spuse el, lingându-și saliva împrăscată pe buze. Se pare că ai învățat ceva până la urmă. Acum va trebui să vedem dacă poți învăța suficient pentru a absolvi acest curs și a te califica pentru experiența practică în semestrul următor.

Au! Am petrecut restul aceluia curs oribil — la locul meu, din fericire — reascultând în minte acele ultime cuvinte. Experiența practică din clasa a douăsprezecea era cea mai bună parte a educației unui novice. Nu urma să frecventăm niciun curs timp de jumătate de semestru, în schimb, fiecăruia avea să ne fie repartizat câte un elev moroi pentru a-l păzi și a-l urma peste tot. Gardienii adulți urmau să ne monitorizeze și să ne testeze prin înscenarea de atacuri și prin alte amenințări. Felul în care un novice

trecea de acea experiență practică era aproape la fel de important ca toate celelalte note ale sale la un loc. Putea influența ce moroi îi era repartizat după absolvire.

Iar eu? Exista doar un singur moroi pe care-l voiam.

După alte două cursuri, mi-am dobândit în sfârșit răgazul de la prânz. În timp ce mă împleticeam prin campus spre sala de mese, Dimitri își potrivi pasul cu mine, nearătând cine știe ce a zeu — doar dacă nu-i puneai la socoteală înfățișarea divină.

— Presupun că ai văzut ce s-a întâmplat la cursul lui Stan? am întrebat, nemaibosindu-mă cu titlurile.

— Da.

— Și nu crezi că a fost nedrept?

— Dacă a avut dreptate? Crezi că erai complet pregătită să o protejezi pe Vasilisa?

Mi-am coborât privirea.

— Am ținut-o în viață, am mormăit.

— Cum te-ai descurcat cu lupta împotriva colegilor tăi azi?

Întrebarea era răutăcioasă. Nu am răspuns și am știut că nu era nevoie să răspund. Mai avusesem încă un curs de antrenament după cel al lui Stan și fără îndoială că Dimitri privise cum luasem bătaie și acolo.

— Dacă nu te poți lupta cu ei...

— Da, da, știu, am bombănit.

Își încetini pasul său lung pentru a-l potrivi cu pașii mei pe care-i făceam cu greu din cauza durerii.

— Ești puternică și rapidă din fire. Trebuie doar să te menții antrenată. Ai practicat vreun sport cât timp ai fost plecată?

— Bineînțeles, am ridicat din umeri. Când și când.

— Nu ai intrat în nici o echipă?

— Prea multă muncă. Dacă aș fi vrut să exersez atât de mult, aș fi rămas aici.

Îmi aruncă o privire exasperată.

— N-o să fii niciodată cu adevărat în stare s-o protejezi pe prințesa dacă nu-ți perfecționezi abilitățile. Vei fi mereu slabă.

— O să fiu capabilă s-o protejez, am spus cu asprime.

— Nu ai nicio garanție că-i vei fi repartizată — pentru experiența practică din semestrul următor sau după ce absolvi —, să știi.

Vocea lui Dimitri era gravă și intransigentă. Nu-mi dăduseră un instructor afectuos și moale.

— Nimeni nu vrea să irosească legătura dintre voi — dar nici nu-i va da nimeni un gardian necorespunzător, continuă el. Dacă vrei să fii cu ea, trebuie să muncești pentru asta. Ai lecțiile tale. Mă ai pe mine. Folosește-ne sau nu. Vei fi o alegere ideală pentru protejarea Vasilisei atunci când amândouă veți absolvi — dacă poți dovedi că ești vrednică. Sper că vei dovedi.

— Lissa, spune-i Lissa, l-am corectat.

Își detesta numele întreg, preferând mult mai mult diminutivul americanizat.

El se depărta și, dintr-odată, nu m-am mai simțit o pramatie așa de mare.

Deja pierdusem o grămadă de timp după ce ieșisem de la curs. Cam toată lumea alergase la sala de mese pentru a lua prânzul, nerăbdătoare să profite la maximum de timpul lor cu prietenii. Aproape că ajunsesem și eu acolo, când o voce de sub frontonul ușii mă strigă.

— Rose?

Privind în direcția din care venea vocea, l-am zărit pe Victor Dashkov, cu chipul lui blând zâmbindu-mi, în timp ce se sprijinea într-un baston lângă zidul clădirii. Cei doi gardieni ai săi stăteau în aporie la o distanță respectuoasă.

— Domnule Dash — ăăă, Înălțimea Voastră. Bună. M-am oprit la timp, pentru că aproape uitasem cum cerea eticheta să mă adresez unui prinț moroi. N-o mai exersasem cât timp trăisem printre oameni. Moroi îi alegeau conducătorii din sânul a douăsprezece familii regale. Cel mai vârstnic din familie primea titlul de „prinț” sau „prințesă”. Lissa îl primise pentru că era singura care mai rămăsese în viață din familia ei.

— Cum a fost prima ta zi? întrebă.

— Nu s-a terminat încă. Am încercat să mă gândesc la un subiect de conversație. Faceți o mică vizită aici?

— Voi pleca după-amiaza aceasta, după ce-o voi saluta pe Natalie. Când am aflat că Vasilisa — și cu tine — v-ați întors, a trebuit pur și simplu să vin să vă văd.

Am încuviințat din cap, neștiind ce să mai spun. Era prieten mai mult al Lisei decât al meu.

— Voiam să-ți spun... Vorbi șovăielnic. Înțeleg gravitatea a ceea ce ai făcut, dar cred că Directoarea Kirova nu și-a dat seama de un lucru. Chiar ai ținut-o în siguranță pe Vasilisa în tot acest timp. E impresionant.

— Păi, nu e ca și cum aș fi avut de-a face cu strigoi sau altele de genul ăsta, am spus.

— Dar ai avut de-a face cu unele lucruri?

— Sigur. Școala a trimis o dată câini parapsihici.

— Remarcabil.

— Nu chiar. A fost destul de ușor să ne ferim de ei. Râse.

— Eu am mai vânat cu ei. Nu e chiar atât de ușor să te ferești de ei, ținând cont de puterile și inteligența lor.

Era adevărat. Câinii parapsihici erau unul dintre numeroasele tipuri de creaturi magice care cutreierau prin lume, creaturi despre care oamenii nu știau niciodată sau pe care nu credeau că le-au văzut în realitate. Câinii se deplasau în haite și aveau un fel de comunicare psihică comună, care îi făcea deosebit de letali pentru prada lor — ca și faptul că semănau cu niște lupi mutanți.

— Te-ai confruntat și cu altceva? Am ridicat din umeri.

— Câte ceva ici și colo.

— Remarcabil, repetă el.

— Noroc, cred. Se pare că sunt foarte în urmă cu toate chestiile astea pentru gardieni.

Acum vorbeam exact ca Stan.

— Ești o fată isteată. O să recuperezi. Și ai și legătura ta psihică.

Mi-am ferit privirea. Abilitatea mea de a o „simți” pe Lissa fusese un mare secret atât de mult timp, că părea ciudat ca și alții să știe de ea.

— Istoriile sunt pline de legende despre gardieni care puteau simți când persoanele date în grija lor erau în pericol, continuă Victor. Mi-am făcut o pasiune din a studia totul despre asta și despre unele dintre obiceiurile străvechi. Am auzit că e un dar formidabil.

— Cred că da.

Am ridicat din umeri. Ce pasiune plictisitoare, m-am gândit, închipuindu-mi-l cum cercetează cu atenție documente preistorice în vreo bibliotecă rece plină de pânze de păianjeni.

Victor își înclină capul, cu fața plină de curiozitate. Kirova și ceilalți avuseseră aceeași expresie atunci când menționasem legătura noastră, ca și cum eram un cobai.

— Cum e — dacă nu te deranjează că te întreb?

— E... nu știu. E ca și cum simt mereu murmurul ăsta al senzațiilor ei. De obicei, sunt doar emoții. Nu putem trimite mesaje sau ceva asemănător.

Nu i-am spus despre intrarea în mintea ei. Acea parte era și pentru mine greu de înțeles.

— Dar nu funcționează și invers? Ea nu te simte? Am clătinat din cap.

Fața îi străluci de mirare.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu știu, am spus, privind tot în altă parte. Pur și simplu a început acum doi ani.

Se încruntă.

— Cam prin timpul accidentului?

Ezitănd, am încuviințat. Accidentul nu era un lucru despre care voiam să vorbesc, asta cu siguranță. Amintirile Lisei erau și așa suficient de urâte fără să mă amestec și eu în ele. Metal contorsionat. O senzație de fierbinte, apoi de rece, apoi de fierbinte iar. Lissa țipând deasupra mea, strigând să mă trezesc, strigând la părinții și la fratele ei să se trezească. Niciunul nu se trezise, doar eu. Iar doctorii au zis că e un miracol. Au spus că n-ar fi trebuit să supraviețuiesc.

Aparent simțindu-mi disconfortul, Victor trecu peste acest moment și reveni la entuziasmul anterior.

— Abia dacă îmi vine să cred. A trecut atât timp de când nu s-a mai întâmplat. Dacă s-ar întâmpla mai des... gândește-te doar ce ar însemna pentru siguranța tuturor moroilor. Dacă și alții ar putea trăi asta. Va trebui să fac mai multe cercetări și să văd dacă o putem reproduce în cazul altora.

— Mda.

Începeam să devin nerăbdătoare, oricât de mult îl plăceam. Natalie divaga mult și era destul de limpede de la care părinte moștenise această calitate. Timpul pentru masa de prânz trecea și, cu toate că moroii și novicii aveau cursurile de după-amiază împreună, Lissa și cu mine nu aveam să găsim prea mult timp pentru a sta de vorbă.

— Poate că am putea...

Începu să tușească, un puternic acces care îl cuprinse și care-i făcu întregul corp să tremure. Boala lui, sindromul Sandovsky, îi distrugea plămâni, târându-i încet corpul spre moarte. Le-am aruncat o privire îngrijorată gardienilor lui și unul dintre ei păși înainte.

— Înălțimea Voastră, spuse politicoș, trebuie să intrați. E prea frig aici afară.

Victor încuviință din cap.

— Da, da. Și sunt sigur că Rose vrea să mănânce. Se întoarse către mine. Îți mulțumesc că ai vorbit cu mine. Nici nu pot spune cât de mult înseamnă pentru mine faptul că Vasilisa e în siguranță — și că ai contribuit la asta. I-am promis tatălui ei că voi avea grijă de ea dacă i s-ar întâmpla ceva lui și m-am simțit ca ultimul om când ați plecat.

O senzație de leșin îmi cuprinse stomacul imaginându-mi-l distrus de vinovăție și îngrijorare din cauza dispariției noastre. Până acum, nu mă gândisem niciodată cu adevărat cum i-ar fi putut afecta pe alții plecarea noastră.

Ne-am luat rămas-bun și am ajuns în cele din urmă în interiorul școlii. În acest timp, am simțit cum neliniștea Lissei crește brusc. Ignorând durerea din picioare, am grăbit pasul către sala de mese.

Și aproape că m-am lovit de ea.

Cu toate acestea, ea nu mă văzu. Nici cei care stăteau cu ea: Aaron și acea păpușică. M-am oprit și am ascultat, prinzând doar finalul conversației. Fata se aplecă spre Lissa, care părea extrem de uluită.

— Mie mi se pare că seamănă cu ceva de la vreun talcioc. Credeam că un Dragomir desăvârșit ar trebui să aibă niște standarde.

Cuvântul Dragomir era rostit pe un ton plin de dispreț.

Apucând-o pe păpușică de umăr, am smucit-o la o parte. Era atât de ușoară, că se împletici trei pași și aproape căzu.

— Are standarde, am spus, tocmai de asta ai terminat de vorbit cu ea.

PATRU

Din fericire, de data asta n-am mai avut parte de atenția întregii săli de mese, dar câteva persoane în trecere se opriseră să se holbeze.

— Ce naiba crezi că faci? Întrebă păpușica, mărindu-și ochii ei albaștri care scăpărau de furie.

Fiind foarte aproape acum, am putut să o privesc mai bine. Avea același fizic zvelt ca majoritatea moroilor, dar nu înălțimea obișnuită, ceea ce era o parte din motivul pentru care părea atât de tânără. Rochița purpurie pe care o purta era superbă — amintindu-mi că eram într-adevăr îmbrăcată în haine la mâna a doua — dar o examinare mai atentă mă făcu să mă gândesc că era o imitație.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Te-ai rătăcit, fetițo? Școala primară e în vestul campusului.

O îmbujorare rozalie i se răspândește pe obraji.

— Să nu mă mai atingi niciodată! spuse. Te mai pui cu mine și-o s-o încurci.

Ah, ce invitație la păruială era. Doar o clătinare din cap a Lisei mă împiedică să dau drumul unui potop de replici usturătoare. În schimb, am ales simpla forță brută, ca să spun așa.

— Și tu încurcă-te cu vreuna din noi iar, c-o să te rup în două! Dacă nu mă crezi, du-te și întreab-o pe Dawn Yarrow ce i-am făcut la braț în clasa a noua. Probabil că-ți făceai somnicul când s-a întâmplat.

Episodul cu Dawn nu fusese unul dintre cele mai plăcute momente ale mele. Sincer, nu mă așteptasem să-i rup vreun os când o împinsesem într-un copac. Totuși, incidentul îmi oferise o reputație de persoană periculoasă, pe lângă cea de insolentă. Povestea ajunsese la statut de legendă și îmi plăcea să-mi imaginez că încă mai era povestită în jurul focurilor de tabără, târziu în noapte. Judecând după expresia fetei, așa era.

Unul dintre membrii personalului care patrulau trecu atunci prin dreapta, aruncând priviri bănuitoare către mica noastră întrunire. Păpușica se dădu înapoi, luându-l de braț pe Aaron.

— Haide, spuse ea.

— Salut, Aaron, am spus veselă, amintindu-mi că e de față. Îmi pare bine să te revăd.

El mă salută repede cu o mișcare a capului și-mi aruncă un zâmbet jenat, tocmai când fata îl trăgea de acolo. Același vechi Aaron. Putea fi plăcut și drăguț, dar nu era agresiv.

M-am întors către Lissa.

— Te simți bine? Dădu din cap că da.

— Știi cumva pe cine am amenințat cu bătaia?

— Habar n-am.

Am început să o conduc către coada la mâncare, dar clătină din cap spre mine.

— Trebuie să merg să-i văd pe hrănitori.

Un sentiment ciudat mă cuprinse. Mă obișnuisem atât de mult să fiu principala ei sursă de sânge, încât gândul de a reveni la rutina normală a moroilor părea straniu. De fapt, aproape mă deranja. Și n-ar fi trebuit. Hrănirile zilnice făceau parte din viața unui moroi, ceva ce nu putusem să-i ofer în timp ce trăiam pe cont propriu. Fusese o situație neplăcută, care mă lăsa slăbită în zilele de hrănire și pe ea slăbită în celelalte. Ar fi trebuit să fiu foarte bucuroasă că va avea parte de o oarecare normalitate.

Am zâmbit forțat.

— Bineînțeles.

Intrarăm în camera de hrănire, care era învecinată cu bufetul. Era aranjată în separeuri mici, împărțind spațiul încăperii în încercarea de a oferi intimitate. O femeie moroi brunetă ne întâmpină la intrare și se uită în jos la clipboard-ul ei, răsfoind paginile. Găsind ceea ce căuta, notă câte ceva și apoi îi făcu semn cu mâna Lisei s-o urmeze. Pe mine mă privi nedumerită, dar nu mă opri să intru.

Ne conduse într-unul din separeuri, unde o femeie grăsuță, între două vârste, stătea și răsfoia o revistă. Ridică privirea când ne apropiarăm și zâmbi. În ochii ei, am putut să văd privirea visătoare, sticloasă pe care o aveau cei mai mulți hrănitori. Probabil că se apropiase de limita cotei zilnice, judecând după cât de amețită părea să fie.

Recunoscând-o pe Lissa, zâmbi mai tare.

— Bine ai revenit, Prințesă.

Cea care ne întâmpinase ne părăsi, iar Lissa se așeză pe scaunul de lângă femeie. Am simțit un sentiment de disconfort în ea, un pic diferit de al meu. Era ciudat și pentru ea; trecuse multă vreme. Hrănitorea, însă, nu avea asemenea rețineri. O expresie nerăbdătoare îi apărură pe față — expresia unei drogate gata să-și ia următoarea doză.

Mi se făcu greață. Era un vechi instinct, unul care fusese sădit în mine de-a lungul anilor. Hrănitorii erau esențiali pentru viața moroilor. Erau oameni care se ofereau voluntari pentru a fi o sursă regulată de sânge, oameni de la periferia societății care își lăsau viețile în voia lumii secrete a moroilor. Erau bine îngrijiți și li se acorda tot confortul de care puteau avea nevoie. Dar în esență erau ca niște consumatori de droguri, dependenți de saliva moroilor și de euforia acesteia oferită la fiecare mușcătură. Moroi — și gardienii — tratau cu dispreț această dependență, chiar dacă moroi n-ar fi putut supraviețui altfel, decât dacă și-ar fi luat victimele cu forța. Ipocrizie la culme.

Hrănitorea își înclină capul, oferindu-i Lissei acces liber la gâtul ei. Pielea ei de acolo era însemnată de cicatrici făcute în ani de mușcături zilnice. Ocazionalele hrăniri pe care le făcuserăm Lissa și cu mine îmi păstrasera gâtul curat; semnele mele de mușcături nu ținuseră niciodată mai mult de o zi și ceva.

Lissa se aplecă înainte, cu colții mușcând din carnea moale a hrănitorei. Femeia închise ochii, scoțând un sunet moale de plăcere. Mi-am înghițit un nod privind-o pe Lissa cum bea. Nu vedeam sângele, dar mi-l puteam imagina. Un val de emoție îmi umplu pieptul: dor. Gelozie. Mi-am ferit privirea, uitându-mă în podea. M-am dojenit în sinea mea.

Care e problema ta? De ce să-ți lipsească? N-ai făcut-o nici măcar o dată pe zi. Nu ești dependentă, nu în felul ăsta. Și nu vrei să fii.

Dar nu mă puteam abține, nu puteam să nu simt asta, amintindu-mi extazul și euforia mușcăturii unui vampir.

Lissa termină și ne întoarserăm în sala de mese, îndreptându-ne spre rândul pentru masa de prânz. Era scurt, pentru că ne mai rămăseseră doar cincisprezece minute, așa că am înaintat și am început să-mi umplu farfuria cu cartofi pai și niște chestii rotunde, cât o îmbucătură, care arătau vag ca niște bucățele de pui dat prin pesmet. Lissa luă doar un iaurt. Moroi aveau nevoie de mâncare, la fel ca dhampirii și oamenii, dar rareori aveau poftă de mâncare după ce beau sânge.

— Și, cum au mers cursurile? am întrebat.

Ridică din umeri. Acum, fața îi strălucea de culoare și viață.

— Bine. Multe priviri. O grămadă de priviri. O grămadă de întrebări în legătură cu unde am fost. Șușoteli.

— La fel și la mine, am spus.

Supraveghetorul ne verifică și meraserăm către mese. I-am aruncat Lissei o privire piezișă.

— Și e în regulă? Nu te necăjesc, nu?

— Nu — e în regulă.

Emoțiile care veneau prin legătura noastră psihică îi contraziceau cuvintele. Știind că puteam simți asta, încercă să schimbe subiectul întinzându-mi orarul ei. L-am examinat în grabă.

Limba rusă 2

Literatura americană colonială

Principiile controlului elementelor

Poezia antică

— Masa de prânz —

Etologie și fiziologie

Algebră superioară

Cultura moroilor 4

Arta slavonă

— Tocilaro, am spus. Dacă ai fi avut și tu algebra pentru proști, cum am eu, am fi avut același orar după-amiaza. M-am oprit din mers. De ce ești la principiile elementelor? ăsta e un curs de a zecea.

Se uită la mine.

— Pentru că cei din anii terminali urmează cursuri specializate.

Am tăcut amândouă. Toți moroi foloseau magia elementelor. Era unul dintre lucrurile care îi diferențiau pe vampirii vii de strigoi, vampirii morți. Moroi considerau magia un dar. Făcea parte din sufletele lor și îi punea în legătură cu lumea. Cu multă vreme înainte, își folosiseră magia fâțiș, preîntâmpinând dezastrele naturale și ajutând la producerea de hrană și apă. Nu mai era nevoie să facă acest lucru la fel de mult, dar încă aveau magia în sânge. Ardea în ei și îi făcea să dorească să întindă mâna lumii și să-și exercite puterea. Academii ca aceasta existau pentru a-i ajuta pe moroi să controleze magia și să învețe cum să facă lucruri tot mai complexe cu ea. Elevii trebuiau să învețe de asemenea regulile privind folosirea magiei, reguli care erau instituite de secole și care erau aplicate foarte strict.

Toți moroi aveau o mică aptitudine la fiecare element. Când ajungeau cam de vârsta noastră, învățăceii „se specializau” atunci când unul dintre elemente devenea mai puternic decât altele: pământ, apă, foc sau aer. A nu te specializa era ca și cum n-ai trece prin pubertate.

Iar Lissa... ei bine, Lissa nu se specializase încă.

— Doamna Carmack mai predă asta? Ce o să spună?

— Spune că nu-și face griji. Crede că se va manifesta cu timpul.

— I-ai... i-ai spus despre... Lissa clătină din cap.

— Nu. Bineînțeles că nu.

Am abandonat subiectul. Era ceva la care ne gândeam foarte mult, dar de care rareori vorbeam.

Ne-am mișcat din loc, cercetând mesele în căutarea uneia la care să ne așezăm. Câteva perechi de ochi se ridicară spre noi cu o curiozitate ostentativă.

— Lissa! se auzi o voce din apropiere. Uitându-ne în direcția vocii, o văzurăm pe Natalie făcându-ne cu mâna. Lissa și cu mine schimbarăm o privire. Natalie era un fel de verișoară a Lissei în sensul în care Victor era un fel de unchi, dar nu ne petreceam prea mult timpul cu ea.

Lissa ridică din umeri și se îndreptă într-acolo.

— De ce nu?

Am urmat-o fără tragere de inimă. Natalie era drăguță, dar era și una dintre cele mai neinteresante persoane pe care le cunoșteam. Cei mai mulți membri ai familiilor regale se bucurau de un fel de statut de vedetă, dar Natalie nu se potrivea niciodată acestei categorii. Era prea ștearsă, prea indiferentă la intrigile din Academie și oricum prea neștiutoare pentru a le stăpâni cu adevărat.

Prietenii lui Natalie ne priviră cu o curiozitate tăcută, dar ea nu fu reținută. Ne îmbrățișa. Ca și Lissa, avea ochi verzi de nuanța jadului, dar părul îi era negru-închis, cum fusese al lui Victor înainte ca boala să-l încărunească.

— Te-ai întors! Știam că te vei întoarce! Toți au spus că ai plecat pentru totdeauna, dar n-am crezut asta niciodată. Știam că n-o să poți să stai departe. De ce-ai plecat? Se spun atâtea despre motivele plecării tale!

Lissa și cu mine schimbarăm priviri în timp ce ea turuia în continuare.

— Camille spunea că una dintre voi a rămas însărcinată și a fugit să facă un avort, dar știam că nu putea fi adevărat. Altcineva spunea că ai fugit să stai cu mama lui Rose, dar m-am gândit că doamna Kirova și tati n-ar fi fost așa de supărați dacă te-ai fi dus acolo. Știai că s-ar putea să fim colege de cameră? Vorbeam cu...

Pălăvrăgea întruna, arătându-și colții în timp ce vorbea. Am zâmbit cu amabilitate, lăsând-o pe Lissa să facă față atacului până ce Natalie puse o întrebare periculoasă.

— Cum te-ai descurcat cu sângele, Lissa?

Cei de la masă ne priviră întrebător. Lissa îngheță, dar am intervenit imediat, minciuna venindu-mi fără efort pe buze.

— A, e simplu, sunt mulți oameni care vor s-o facă.

— Serios? Întrebă unul din prietenii lui Natalie, făcând ochii mari.

— Îhî. Îi găsești la petreceri și în locuri din astea. Mereu caută o doză de ceva și nu-și dau seama că un vampir o face: cei mai mulți sunt deja atât de drogați, că oricum nu-și aduc aminte.

Detaliile mele deja vagi se epuizară, așa că pur și simplu am ridicat din umeri cât de calmă și de

sigură pe mine puteam. Nu că vreunul dintre ei ar fi știut mai multe.

— Cum spuneam, e ușor. Aproape mai ușor decât cu hrănitorii noștri.

Natalie acceptă această explicație și apoi se lansă într-un alt subiect. Lissa îmi aruncă o privire recunoscătoare.

Ignorând din nou conversația, am început să cercetez vechile fețe, încercând să-mi dau seama cine umbla cu cine și cum se deplasaseră polii de influență în școală. Mason, stând împreună cu un grup de novici, îmi întâlni privirea și am zâmbit. Lângă el, se afla un grup de moroi de familie regală, râzând de ceva. Aaron și fata blondă erau de asemenea acolo.

— Hei, Natalie, am spus, întorcându-mă și întrerupând-o.

Nu păru să observe sau să o deranjeze întreruperea.

— Cine-i noua prietenă a lui Aaron?

— Cum? Ah. Mia Rinaldi. Văzându-mi privirea nedumerită, întrebă:

— Nu ți-o aduci aminte?

— Ar trebui? Era aici când am plecat?

— A fost mereu aici, spuse Natalie. E doar cu un an mai mică decât noi.

I-am aruncat o privire întrebătoare Lisei, care ridică doar din umeri.

— De ce e atât de pornită împotriva noastră? am întrebat. Niciuna dintre noi n-o cunoaște.

— Nu știu, răspunse Natalie. Poate că e geloasă din cauza lui Aaron. Nu era prea cunoscută când voi ați plecat. A devenit foarte populară foarte repede. Nu e din familie regală sau ceva de genul ăsta, dar, odată ce a început să se întâlnească cu Aaron, a...

— Bine, mersi, am întrerupt-o. De fapt, nu... Mi-am întors privirea de la fața lui Natalie la cea a lui Jesse Zeklos, care trecea chiar atunci pe lângă masa noastră. Ah, Jesse. Uitasem de el. Îmi plăcea să flirtez cu Mason și cu câțiva dintre ceilalți novici, dar Jesse era într-o cu totul altă categorie. Flirtai cu alți tipi pur și simplu de dragul flirtului. Flirtai cu Jesse sperând să ajungi fără jumătate din haine împreună cu el. Era un moroi nobil și era atât de sexy, că ar fi trebuit să poarte un avertisment cu **ATENȚIE: INFLAMABIL**. Îmi întâlni privirea și zâmbi.

— Bună, Rose, bine ai revenit. Tot mai frângi inimile băieților?

— Te oferi voluntar? Zâmbetul i se lăți.

— Hai să ne întâlnim și să aflăm. Dacă or să te elibereze vreodată condiționat.

Plecă mai departe și l-am privit cu admirație. Natalie și prietenii ei se holbau la mine cu uimire. Poate că nu sunt o zeiță în sensul în care e Dimitri, dar în acest grup Lissa și cu mine eram un alt fel de zeițe — sau cel puțin foste zeițe.

— Dumnezeule, exclamă o fată. Nu-mi aminteam numele lui. Era Jesse.

— Da, am spus zâmbind. Chiar el.

— Mi-aș fi dorit să arăt ca tine, adăugă ea suspinând. Ochii lor se îndreptară asupra mea. Strict vorbind, eram pe jumătate moroi, dar înfățișarea mea era umană. Mă acomodasem atât de bine printre oameni în timpul perioadei în care fuseserăm plecate, că abia mă mai gândisem vreun pic la cum arăt. Aici, printre fetele moroi slabe și cu pieptul mic, anumite trăsături — adică sânii mei mai mari și soldurile mai bine conturate — săreau în ochi. Știam că sunt frumoasă, dar, pentru băieții moroi, corpul meu era mai mult decât frumos: era sexy într-un fel aproape indecent. Dhampirii reprezentau o cucerire exotică, o noutate pe care toți băieții moroi voiau să o „guste”.

Era ironic că dhampirii aveau o asemenea putere de atracție aici, pentru că fetele moroi zvelte arătau foarte mult ca manechinele super-sfrijite de pe podiumurile de modă, atât de prețuite în lumea oamenilor. Cei mai mulți oameni nu puteau atinge niciodată acel „ideal” de slăbănogie, tot așa cum fetele moroi nu puteau arăta niciodată ca mine. Fiecare își dorea ceea ce nu putea avea.

Lissa și cu mine am reușit să stăm împreună la cursurile noastre comune de după-amiază, dar n-am vorbit prea mult. Privirile de care amintise ne-au urmărit, desigur, dar am descoperit că, cu cât vorbeam mai mult cu oamenii, cu atât deveneau mai prietenoși. Încet, treptat, părură să-și amintească cine eram, iar originalitatea isprăvii noastre nebunești se mai atenua. Nu și curiozitatea legată de ea.

Sau poate că ar trebui să spun că își amintiră cine eram eu. Pentru că eram singura care vorbea. Lissa privea fix înainte, ascultând, dar neconfirmând, nici participând la încercările mele de conversație. O simțeam plină de neliniște și de tristețe.

— În regulă, i-am spus când cursurile se terminară. Eram afară din școală și eram pe de-a întregul conștientă că, făcând asta, deja încălcăm termenii înțelegerii mele cu Kirova. Nu rămânem aici, am continuat, privind neliniștită prin campus. O să găsec o cale de a ieși.

— Crezi că am putea cu adevărat s-o facem a doua oară? întrebă încet Lissa.

— Absolut. Vorbeam încrezătoare, ușurată din nou că știa ce simțeam. Prima dată, evadarea fusese destul de complicată. Să o facem din nou va fi cu adevărat dificil, nu că n-aș mai fi putut găsi o cale.

— Chiar ai face-o, așa-i? Zâmbi, mai mult pentru sine decât mie, ca și cum s-ar fi gândit la ceva nostim.

Bineînțeles că ai face-o. Poate — poate că ar trebui să rămânem.

Am clipit cu uimire.

— Ce?

Nu era unul dintre răspunsurile mele cele mai elocvente, dar n-am reușit mai mult. Nu m-aș fi așteptat niciodată la asta din partea ei.

— Te-am văzut, Rose. Te-am văzut vorbind cu alți novici în timpul orei, vorbind despre exerciții. Ți-e dor de asta.

— Nu merită, am susținut eu. Nu dacă... nu dacă tu... N-am reușit să termin, dar avea dreptate. Mă citise.

Chiar îmi fusese dor de ceilalți novici. Până și de unii dintre moroi. Dar era mai mult decât asta. Sentimentul de vinovăție că eram lipsită de experiență, că rămăsesem atât de mult în urmă, crescuse pe parcursul întregii zile.

— S-ar putea să fie mai bine, răspunse ea. Nu mi s-au mai întâmplat atâtea... știi, lucruri, de ceva vreme. Nu m-am simțit ca și cum cineva ne-ar urmări sau ne-ar supraveghea.

Nu i-am răspuns. Înainte de a părăsi Academia, avusese mereu impresia că o urmărea cineva, ca și cum ar fi fost hăituită. N-am avut niciodată dovezi care să susțină acest lucru, dar am auzit-o odată pe una din profesoarele noastre vorbind încontinuu despre același gen de lucruri. Doamna Karp. Fusese o femeie moroi frumoasă, cu păr castaniu-roșcat intens și pomeți proeminenți. Și sunt foarte sigură că fusese nebună.

— Niciodată nu știi cine te spionează, obișnuia să spună, mergând repede prin clasă în timp ce trăgea toate jaluzelele. Sau cine te urmărește. Cel mai bine e să fii în siguranță. Cel mai bine e să fii mereu în siguranță.

Chicotiserăm între noi, pentru că așa fac elevii în apropierea profesorilor excentrici și paranoici. Gândul că Lissa s-ar putea comporta ca ea mă neliniști.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lissa, observând că mă pierdusem în gânduri.

— Ha? Nimic. Mă gândeam doar.

Am oftat, încercând să găsec un echilibru între propriile mele dorințe și ceea ce era cel mai bine pentru ea.

— Liss, putem să rămânem, cred... dar sunt câteva condiții.

Asta o făcu să râdă.

— Un fel de ultimatum al lui Rose, nu?

— Vorbesc serios.

Erau cuvinte pe care nu le rosteam prea des.

— Vreau să stai departe de cei din familiile regale. Nu cum ar fi Natalie sau alții ca ea, dar știi tu, ceilalți. De cei care sunt pe val. Camille. Carly. Grupul acela.

Amuzamentul ei se transformă în uimire.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles. Oricum, nu ți-au plăcut niciodată.

— Ție ți-au plăcut.

— Nu. Nu cu adevărat. Mi-a plăcut ceea ce puteau oferi. Toate petrecerile și celelalte.

— Și te poți lipsi de asta acum? Mă privi cu scepticism.

— Bineînțeles. Ne-am lipsit de ele în Portland.

— Mda, dar aia a fost altceva. Privi în gol.

— Aici... aici trebuie să particip la asta. Nu pot să mă sustrag.

— Ba pe naiba. Natalie se ține departe de chestia asta.

— Natalie nu va moșteni titlul familiei ei, răspuse ea. Eu deja îl am. Trebuie să fiu implicată, să încep să-mi fac relații. Andre...

— Liss, am oftat eu. Tu nu ești Andre.

Nu-mi venea să cred că încă se mai compara cu fratele ei.

— El se implica mereu în toate treburile astea.

— Da, ei bine, am ripostat, el e mort acum. Fața îi împietri.

— Știi, uneori nu ești prea agreabilă.

— Nu mă ții lângă tine să fiu agreabilă. Dacă vrei agreabil, e o duzină de oi acolo care și-ar sfâșia una altele beregatele ca să intre în grațiile prințesei Dragomir. Mă ții lângă tine ca să-ți spun adevărul și iată care e acesta: Andre e mort. Tu ești moștenitoarea acum și o să abordezi lucrul ăsta cum vei putea mai bine. Dar, pentru moment, asta înseamnă să stai departe de cei din familiile regale. Pur și simplu, n-o să ieșim în evidență. N-o să facem valuri. Te bagi din nou în chestia asta, Liss, și o să-ți pierzi...

— Mințile? completă ea ce nu terminasem eu. Mi-am ferit privirea.

— N-am vrut să...

— E în regulă, spuse după o clipă. Oftă și-mi atinse brațul. Bine. O să rămânem și o să ne ținem departe de toate chestiile alea. „Să nu facem valuri”, cum vrei tu. O să ne petrecem timpul cu Natalie.

Ca să fiu sinceră până la capăt, nu voiam deloc asta. Voiam să merg la toate petrecerile regale și la toate festivitățile cu băutură, așa cum făcuserăm înainte. Ani de zile ne ferisem de viața aceea, până la moartea părinților și a fratelui Lissei. Andre ar fi trebuit să fie moștenitorul titlului familiei și, fără îndoială, se comportase ca atare. Chipeș și extrovertit, îi fermecase pe toți cei pe care-i cunoscuse și fusese un lider al tuturor cercurilor și cluburilor regale care existau în campus. După moartea lui, Lissa considerase că era datoria ei față de familie să-i ia locul.

Ajunsesem să fac parte din acea lume alături de ea. Era ușor pentru mine, pentru că nu trebuia cu adevărat să am de-a face cu mașinațiunile acesteia. Eram o fată dhampir frumușică, care nu se sinchisea să intre în buclucuri și să facă isprăvi nebunești. Am devenit o curiozitate; le plăcea să mă aibă în preajmă de dragul distracției.

Lissa trebuia să se confrunte cu alte probleme. Dragomirii erau una dintre cele douăsprezece familii cârmuitoare. Urma să aibă o poziție foarte puternică în societatea moroilor, iar ceilalți nobili tineri voiau să se pună bine cu ea. Falșii prieteni încercau să o lingușească și să o facă să se alieze cu ei împotriva altora. Cei din familiile regale puteau mitui și lovi pe la spate în același timp — și asta doar între ei înșiși. Pentru dhampiri și cei din afara familiilor, erau complet imprevizibili.

Aceste obiceiuri brutale își arătasera deja efectele adverse asupra Lissei. Ea avea o fire deschisă, blândă, una pe care o iubeam și nu-mi plăcea să o văd supărată și stresată de intrigile celor din familiile regale. Devenise fragilă de când se petrecuse accidentul și nicio petrecere din lume nu merita dacă o vedeam că suferă.

— Bine, atunci, am spus într-un sfârșit. O să vedem cum merge. Dacă ceva nu merge cum trebuie — orice — plecăm. Fără discuție.

Încuviință din cap.

— Rose?

Amândouă ridicarăm privirile la silueta uriașă a lui Dimitri. Speram să nu fi auzit partea despre plecarea noastră.

— Ai întârziat la exerciții, spuse pe un ton calm. Văzând-o pe Lissa, înclină politicos din cap.

— Prințesă.

În timp ce el și cu mine ne îndepărtarăm, mă frământam în legătură cu Lissa și mă întrebam dacă era cea mai bună alegere să rămânem aici. Nu simțeam nimic îngrijorător prin legătura noastră, însă emoțiile ei deveneau tot mai puternice. Confuzie. Nostalgie. Frică. Speranță. Se revărsau în mine cu putere.

Am simțit smulgerea cu o clipă înainte de a se petrece. Era exact cum se întâmplase în avion: emoțiile ei deveniră atât de puternice, că mă „aspirară” în mintea ei înainte de a le putea opri. Puteam vedea și simți acum ce simțea și vedea ea.

Păși încet prin sala de mese către micuța capelă rusească ortodoxă care deservea majoritatea necesităților religioase ale școlii. Lissa participa frecvent la liturghie. Eu nu. Aveam o înțelegere pe termen lung cu Dumnezeu: fusesem de acord să cred în el — cât de cât — atâta vreme cât mă lăsa să dorm până târziu duminicile.

Dar când ea intră, am simțit că nu se afla acolo ca să se roage. Avea un alt scop, unul pe care nu-l cunoșteam. Privind în jur, se asigură că nici preotul, nici vreun credincios nu se aflau prin preajmă. Locul era pustiu.

Strecurându-se printr-o intrare în spatele capelei, urcă o scară îngustă cu trepte scârțâitoare până în pod. Aici era întuneric și prăfuit. Singura lumină venea de la o fereastră mare cu vitralii care răsfrângea razele slabe ale răsăritului în mici giuvaieruri multicolore pe podea.

Până acum nu știusem că această încăpere era un loc regulat de refugiu pentru Lissa. Dar acum simțeam asta, îi percepeam amintirile despre cum obișnuia să evadeze aici pentru a fi singură și a medita. Neliniștea din ea se diminuea foarte ușor în timp ce privi împrejurimile familiare. Se așeză pe scaunul de la fereastră și își lăsă capul pe spate, vrăjită pentru o clipă de tăcere și de lumină.

Moroii puteau suporta puțină lumină solară, spre deosebire de strigoii, dar trebuiau să-și limiteze cât mai mult expunerea la lumină. Stând acolo, aproape că putea spune că stătea în bătaia soarelui, protejată însă de sticla care atenua razele.

Respiră, respiră pur și simplu, își spuse ea. O să fie bine. Rose va avea grijă de tot.

Ca întotdeauna, credea din tot sufletul acest lucru și se relaxa și mai mult.

Apoi o voce joasă vorbi din întuneric.

— Academia o poți avea, dar nu locul de la fereastră. Sări brusc în picioare, cu inima bătând tare. Îi împărtășeam teama și pulsul mi se accelerează.

— Cine-i acolo?

O clipă mai târziu, o umbră răsări din spatele unui morman de cutii, puțin în afara câmpului ei vizual. Silueta păși înainte și, în lumina slabă, trăsături cunoscute se materializă. Păr negru răvășit. Ochi albastru-deschis. Un zâmbet mereu sarcastic. Christian Ozera.

— Stai liniștită, spuse el. N-o să te mușc. Ei bine, nu în felul de care ți-e teamă ție.

Chicoti la propria lui glumă. Ei nu i se păru amuzant. Uitase complet de Christian. Și eu la fel.

Indiferent ce se întâmpla în lumea noastră, câteva adevăruri fundamentale privind vampirii rămâneau aceleași. Moroii erau vii; strigoii erau morți vii. Moroii erau muritori; strigoii erau nemuritori. Moroii erau născuți; strigoii erau făcuți.

Și erau două modalități de a deveni strigoii. Strigoii puteau transforma oamenii, dhampirii sau moroii în strigoii printr-o singură mușcătură. Moroii ispitiți de făgăduința nemuririi puteau deveni strigoii prin propria lor alegere dacă ucideau intenționat o altă persoană în timp ce se hrăneau. Acest lucru era considerat a fi malefic și nefiresc, cel mai mare păcat posibil, atât împotriva modului de viață al moroilor, cât și împotriva firii înseși. Moroii care alegeau această cale întunecată își pierdeau capacitatea de a intra în legătură cu magia elementelor și cu alte forțe ale lumii. De aceea nu mai puteau sta în lumina soarelui. Asta li se întâmplase părinților lui Christian. Erau strigoii.

Cinci

Sau, mai corect spus, fuseseră strigoi. Un comando de gardieni îi vânase și-i ucisese. Dacă era adevărat ce se spunea, Christian asistase la toate acestea când era foarte mic. Și, cu toate că el însuși nu era strigoi, unii credeau că nu era foarte departe, cu obiceiul lui de a se îmbrăca mereu în negru și firea lui retrasă.

Strigoi sau nu, n-aveam încredere în el. Era un înfumurat și am țipat în tăcere la Lissa să iasă de acolo — nu că țipetele mele ajutară la ceva. Prostia asta de legătură unidirecțională.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

— Admir priveliștea, bineînțeles. Scaunul ăla cu prelata pe el este deosebit de plăcut în perioada asta a anului. Acolo, avem o cutie veche plină cu scrieri ale preafericitului și nebunului Sf. Vladimir. Și să nu uităm masa aceea frumoasă fără picioare din colț.

— Mă rog.

Lissa își roti ochii și se deplasă către ușă, voind să plece, dar el îi bloca drumul.

— Ei, dar tu? o zeflemisi el. De ce ești aici? N-ai petreceri la care să mergi sau vieți pe care să le distrugi?

O parte din vechea vervă a Lissei reveni.

— Mamă, ce amuzant. Acum fac parte dintr-un fel de ceremonie de inițiere? Du-te și vezi dacă poți s-o enervezi pe Lissa ca să arăți cât de tare ești? O fată pe care nici măcar n-o cunosc a țipat la mine azi și acum trebuie să am de-a face cu tine? De ce e nevoie ca să fiu lăsată în pace?

— Ah. Deci din cauza asta ești aici. Ca să-ți plângi de milă.

— Nu glumesc. Vorbesc serios.

Simțeam că Lissa se înfurie. Supărarea ei creștea. El ridică din umeri și se sprijini nepăsător de un perete înclinat.

— Și eu la fel. Ador autocompătimirile. Păcat că n-am adus batiste. Despre ce vrei să te plângi mai întâi? Că o să-ți ia o zi întreagă să redevii populară? Că va trebui să aștepti două săptămâni înainte ca Hollister să-ți expedieze niște haine noi? Dacă plătești pentru livrare cu prioritate, s-ar putea să nu dureze așa de mult..

— Lasă-mă să plec, spuse furioasă, de data asta împingându-l într-o parte.

— Stai, spuse el când ea ajunsese la ușă. Sarcasmul îi dispăru din voce.

— Aăă... cum a fost?

— Cum a fost ce? izbucni ea.

— Să fii afară. Departe de Academie.

Ea ezită o clipă înainte de a răspunde, prinsă nepregătită de ceea ce părea o încercare sinceră de conversație.

— A fost minunat. Nimeni nu știa cine sunt. Eram doar un chip oarecare. Nu un moroi. Nu prințesă. Nu altceva. Privi în jos. Toată lumea aici crede că știe cine sunt.

— Mda. E destul de greu să treci peste trecut, spuse el cu amărăciune.

În clipa aceea, Lissei îi trecu prin minte — și mie automat — cam cât de greu ar putea fi să fii în pielea lui. În cea mai mare parte a timpului, oamenii se purtau cu el ca și cum n-ar fi existat. Ca și cum era o fantomă. Nu vorbeau cu sau despre el. Pur și simplu nu-l observau. Stigmatul crimei părinților lui era prea puternic, aruncându-și umbra asupra întregii familii Ozera.

Totuși, o scosese din sărite și nu era pregătită să-i fie milă de el.

— Ia stai — acum te autocompătimesti tu? El râse, aproape aprobator.

— Camera asta a fost locul meu de autocompătimitire de un an.

— Îmi pare rău, spuse Lissa sarcastică. Veneam aici înainte să plec. Am o vechime mai mare.

— Cine pleacă la plimbare pierde locul... Pe lângă asta, trebuie să mă asigur că stau aproape de capelă cât mai mult cu putință, ca oamenii să știe că nu m-am transformat în strigoi... încă.

Din nou, tonul lui înverșunat ieși la iveală.

— Te vedeam mereu la liturghie. E singurul motiv pentru care te duci? Să faci impresie?

Strigoii nu puteau intra pe pământ sfânt. Încă o chestie de genul păcat-împotriva-lumii.

— Bineînțeles, spuse el. Altfel de ce să mergi? Pentru binele sufletului?

— Mă rog, spuse Lissa, care avea, evident, o opinie diferită. Atunci, o să te las singur.

— Stai, spuse el iar.

Nu părea să vrea s-o lase să plece.

— Facem o înțelegere. Poți să stai și tu aici dacă-mi spui ceva.

— Ce?

Întoarse privirea spre el. El se aplecă înainte.

— Din toate zvonurile pe care le-am auzit despre tine azi — și crede-mă, am auzit destule, chiar dacă, de fapt, nimeni nu mi le-a spus mie — era unul care nu s-a discutat prea mult. Au disecat orice în rest: de ce ai plecat, ce ai făcut acolo, de ce te-ai întors, specializarea, ce i-a spus Rose Miei, bla-bla-bla. Și din toate astea nimeni, nimeni n-a pus niciodată la îndoială povestea aia stupidă pe care le-a turnat-o Rose despre cum există tot felul de oameni de la periferia societății care te-au lăsat să le iei sânge.

Ea își feri privirea și am simțit cum obrații încep să-i ardă.

— Nu e stupidă. Sau o poveste. El râse încet.

— Am trăit printre oameni. Mătușa mea și cu mine am stat retrași după ce părinții mei... au murit.

Nu e așa de simplu să găsești sânge.

Când ea nu răspunse, el râse din nou.

— A fost Rose, nu-i așa? Ea te-a hrănit.

O teamă nouă ne cuprinse pe amândouă. Nimeni de la școală nu trebuia să știe asta. Kirova și gardienii care fuseseră prezenți știau, dar țineau acest lucru pentru ei.

— Bine. Dacă asta nu e prietenie, nu știi ce e, spuse el.

— Să nu spui nimănui, îi scăpă ei.

Asta ne mai lipsea. După cum tocmai mi se reamintise, hrănitorii erau dependenți de mușcăturile de vampir. Acceptam acest lucru ca fiind ceva normal, dar, cu toate astea, îi disprețuiam. Pentru oricine altcineva — mai ales pentru un dhampir — a lăsa un moroi să ia sânge de la tine era aproape, ei bine, obscen. De fapt, unul dintre lucrurile cele mai perverse, practic pornografice pe care le putea face un dhampir era să lase un moroi să-i bea sângele în timpul sexului.

Lissa și cu mine nu făcuserăm sex, desigur, dar amândouă știuserăm ce vor crede ceilalți despre faptul că o hrăneam.

— Nu spune nimănui, repetă Lissa.

Își băgă mâinile în buzunarele hainei și se așeză pe una dintre lăzi.

— Cui să-i spun? Uite, du-te și ia locul de la fereastră. Poți să-l folosești azi și să stai aici o vreme.

Dacă nu-ți mai e și acum frică de mine.

Ea ezită, studiindu-l. El părea trist și ursuz, cu buzele strânse într-un fel de zâmbet afectat de genul ce-rebel-sunt. Dar nu părea prea periculos. Nu arăta ca un strigoii. Precaută, ea se reaseză pe scaunul de la fereastră, frecându-și fără să-și dea seama mâinile din cauza frigului.

Christian o privi și, o clipă mai târziu, aerul se încălzi considerabil.

Lissa se uită în ochii lui Christian și zâmbi, surprinsă că nu observase mai înainte cât de vineți din cauza frigului îi fuseseră mâinile înainte.

— Ești specializat în foc?

El încuviință cu o mișcare a capului și-și trase un scaun rupt.

— Acum avem condiții de lux. Viziunea încetă.

— Rose? Rose?

Clipind, mi-am concentrat privirea pe chipul lui Dimitri. Se apleca asupra mea, cu mâinile strângându-mi umerii. Mă oprisem din mers; stăteam în mijlocul curții interioare care separa clădirile claselor mari.

— Te simți bine?

— Eu... da. Am fost... am fost cu Lissa...

Mi-am pus mâna pe frunte. Niciodată nu mai avusesem o experiență atât de lungă sau de clară ca aceasta.

— Am fost în mintea ei.

— Mintea... ei?

— Face parte din legătură.

Nu prea aveam chef să intru în amănunte.

— Ea e bine?

— Da, e...

Am ezitat. Era oare bine? Christian Ozero tocmai o invitase să petreacă timpul cu el. Nu era de bine. Pe de o parte vorbeam despre cum „să nu facem valuri” și apoi trecea de partea inamicului. Dar emoțiile ce se reverberau prin legătura noastră nu mai erau de teamă sau de neliniște. Era aproape liniștită, cu toate că încă puțin nervoasă.

— Nu e în pericol, am spus în cele din urmă. Așa speram.

— Poți să continui să mergi?

Războinicul dur, indiferent de dinainte dispăruse — pentru o clipă — și chiar părea îngrijorat. Cu adevărat îngrijorat. Simțind că mă privește așa, am simțit o tulburare — ceea ce era, desigur, o prostie. N-aveam niciun motiv să mă pierd cu firea doar pentru că omul era mult prea chipeș. La urma urmei, era un zeu nesociabil, potrivit lui Mason. Unul care se presupunea că avea să-mi facă tot felul de probleme.

— Da. Sunt bine.

Am intrat în vestiarul sălii de gimnastică și m-am schimbat cu echipamentul de sport pe care cineva se învrednicise în sfârșit să mi-l dea după o zi de făcut exerciții în blugi și în tricou. Ce scârbos. Eram neliniștită de faptul că Lissa petrecea timpul cu Christian, dar am alungat pentru mai târziu acest gând, în timp ce mușchii mă informau că nu mai voiau să mai facă alte exerciții astăzi.

Așa că i-am sugerat lui Dimitri că poate ar trebui să mă scutească de data asta.

El râse și eram destul de sigură că râdea de mine și nu cu mine.

— Ce-i așa de râs?

— Oh, spuse el, iar zâmbetul îi pieri. Vorbeai serios.

— Bineînțeles! Uite, practic, sunt trează de două zile. De ce trebuie să începem antrenamentul ăsta acum? Lasă-mă să mă duc la culcare, m-am văitat. Doar o oră.

Își încrucișa brațele și se uită în jos la mine. Îngrijorarea de dinainte dispăruse. Acum era strict profesional. De o severitate protectoare.

— Cum te simți după antrenamentul pe care l-ai făcut până acum?

— Mă doare ca naiba.

— O să te simți și mai rău mâine.

— Așa, și?

— Așa că mai bine te antrenezi în continuare, cât încă nu te simți... atât de rău.

— Ce fel de logică e asta? am ripostat.

Dar n-am mai comentat, în vreme ce el mă conduse în sala de forță. Îmi arătă greutatea și ridicările pe care voia să le fac, apoi se întinse într-un colț cu un roman western jerpelit. Ce mai zeu.

Când am terminat, veni lângă mine și-mi arătă câteva întinderi pentru relaxarea corpului.

— Cum ai ajuns gardianul Lissei? am întrebat. Nu erai aici acum câțiva ani. Măcar ai fost instruit la școala asta?

Nu răspunse imediat. Aveam impresia că nu vorbea despre el foarte des.

— Nu. Am urmat-o pe cea din Siberia.

— Mamă. ăsta trebuie să fie singurul loc mai rău ca Montana.

O licărire de ceva — poate amuzament — i se ivi în ochi, dar nu arată că a prins gluma.

— După ce am absolvit, am fost gardian pentru un lord din familia Zeklos. A fost ucis recent.

Zâmbetul îi dispăru, fața i se întunecă.

— M-au trimis aici pentru că aveau nevoie de mai mulți gardieni în campus. Când prințesa a fost găsită, m-au repartizat ei, de vreme ce deja eram pe-aici. Decizie la care nimeni nu s-a gândit înainte ca ea să părăsească campusul.

Am cugetat la ce spusese mai înainte. Niște strigoi l-au ucis pe tipul pe care trebuia să-l păzească?

— Lordul ăsta a murit în timpul străjii tale?

— Nu. Era cu celălalt gardian al său. Eu eram plecat. Tăcu, cu gândurile în mod clar în altă parte. Moroi aveau multe așteptări de la noi, dar recunoșteau că gardienii erau — mai mult sau mai puțin

— doar oameni. Astfel că gardienii erau plătiți și li se acorda timp liber ca în oricare altă slujbă. Unii gardieni foarte loiali — ca mama mea — refuzau vacanțele, juruindu-se să nu plece niciodată de lângă moroi lor. Privindu-l pe Dimitri acum, aveam sentimentul că s-ar putea foarte bine să devină unul dintre aceștia. Dacă fusese plecat în permisie legală, cu greu s-ar fi putut învinui pe sine pentru ce i s-a întâmplat tipului acela. Totuși, probabil că oricum se învinuia. Și eu m-aș fi învinuit dacă i se întâmpla ceva Lissei.

— Hei, am spus, dorindu-mi deodată să-l înveselesc, ai contribuit la punerea la cale a planului de a ne aduce înapoi? Pentru că a fost destul de bun. Forță brută și toate celelalte.

Ridică o sprânceană curios. Tare. Mereu îmi dorisem să pot face asta.

— Îmi faci complimente pentru asta?

— Păi a fost incomparabil mai bine decât ultimul pe care l-au încercat.

— Ultimul?

— Îhî. În Chicago. Cu haita de câini parapsihici.

— Asta a fost prima dată când v-am găsit. În Portland. Mi-am întrerupt exercițiul și m-am ridicat în capul oaselor, încrucișându-mi picioarele.

— Hmm, nu cred că mi-am imaginat câini parapsihici. Cine altcineva i-ar fi putut trimite? Nu ascultă decât de moroi. Poate că nu ți-a spus nimeni despre asta.

— Poate, spuse el indiferent.

Figura lui îmi dădea de înțeles că nu mă credea.

După antrenament, m-am întors în internatul novicilor. Elevii moroi locuiau de cealaltă parte a curții interioare, mai aproape de sala de mese. Disponerea spațiilor de locuit se baza parțial pe principii practice. Faptul că stăteam aici ne făcea pe noi, novicii, să fim mai aproape de sala de gimnastică și de terenurile de antrenament. Dar locuiam separat și din cauza diferențelor dintre stilurile de viață ale moroilor și dhampirilor. Internatul lor nu avea aproape deloc ferestre, în afara celor fumurii care estompau lumina soarelui. Aveau de asemenea o secțiune specială în care hrănitorii se aflau mereu la dispoziție. Internatul novicilor era construit într-un mod mai deschis, lăsând să intre mai multă lumină.

Aveam propria mea cameră pentru că eram foarte puțini novici, iar fete, și mai puține. Camera pe care mi-o repartizaseră era mică și simplă, cu un pat dublu și un birou cu un computer. Puținele mele lucruri fuseseră trimise pe ascuns din Portland și se aflau acum în cutii răspândite prin cameră. Am cotrobăit prin ele, scoțând un tricou în care să dorm. Făcând asta, am găsit două poze, una cu Lissa și cu mine la un meci de fotbal în Portland și o alta făcută când plecasem în vacanță cu familia ei, cu un an înainte de accident.

Le-am așezat pe birou și am pornit computerul. Cineva de la departamentul tehnic mă ajutase dându-mi o foaie cu instrucțiuni pentru reactualizarea contului meu de e-mail și setarea unei parole. Am făcut ambele lucruri, bucuroasă să descopăr că nimeni nu-și dăduse seama că acest lucru mi-ar putea servi ca modalitate de a comunica cu Lissa. Prea obosită să-i scriu acum, eram gata să închid totul, când am observat că aveam deja un mesaj. De la Janine Hathaway. Era scurt:

Mă bucur că te-ai întors. Ce ai făcut este de neiertat.

— Și eu te iubesc, mamă, am mormăit, închizând computerul cu totul.

După aceea, când m-am băgat în pat, am adormit chiar înainte de a pune capul pe pernă și, exact cum prevestise Dimitri, m-am simțit de zece ori mai rău când m-am trezit dimineața următoare. Stând întinsă acolo în pat, am reexaminat avantajele fugii. Apoi mi-am adus aminte că am luat bătaie și m-am gândit că singura cale de a împiedica ca asta să se întâmple din nou era să rabd mai multă bătaie în această dimineață.

Durerea făcu să-mi fie mult mai greu, dar am supraviețuit exercițiilor cu Dimitri dinaintea începerii cursurilor și cursurilor care au urmat fără să-mi pierd cunoștința.

La prânz, am tras-o din vreme pe Lissa departe de masa lui Natalie și i-am ținut o morală demnă de Kirova despre Christian — dojenind-o în special pentru că-i spusese despre chestiunea legată de sânge. Dacă asta avea să se afle, ne va ucide pe amândouă din punct de vedere social, iar eu n-aveam încredere în el că va păstra secretul.

Lissa era preocupată de altele.

— Ai fost în mintea mea iar? exclamă ea. Atât de mult timp?

— N-am făcut-o dinadins, am susținut eu. Pur și simplu s-a întâmplat. Și nu asta e problema. Cât ai mai stat cu el după aceea?

— Nu foarte mult. A fost într-un fel... distractiv.

— Ei bine, nu poți s-o mai faci. Dacă oamenii află că pierzi vremea cu el, or să te facă praf. Am privit-o cu precauție. Nu îți place, cumva, de el, nu?

Râse cu dispreț.

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Bine. Fiindcă dacă ai de gând să cauți un tip, recucerește-l pe Aaron.

Da, era plictisitor, da, dar nu reprezenta nicio amenințare. Exact ca Natalie. Cum se face că toți oamenii inofensivi erau atât de neinteresanți? Poate că asta era definiția lipsei de pericol.

Râse.

— Mia mi-ar scoate ochii.

— Putem să ne punem cu ea. Pe lângă asta, el merită pe cineva care nu-și face cumpărăturile la raionul pentru copii.

— Rose, nu trebuie să mai spui lucruri de genul ăsta.

— Spun doar ce nu vrei să spui tu.

— E doar cu un an mai tânără, spuse Lissa. Râse. Nu-mi vine să cred că tu te gândești că eu sunt cea care o să ne bage în bucluc.

Zâmbind în timp ce mergeam spre clasă, am privit-o cu coada ochiului.

— Aaron arată totuși destul de bine, ei? Zâmbi și ea și-mi evită privirea.

— Mda. Destul de bine.

— Aha. Vezi? Ar trebui să încerci să-l cucerești.

— Mă rog. Îmi convine cum suntem acum, prieteni.

— Prieteni care-și vârău limba unul altuia în gură. Dădu ochii peste cap.

— Bine. N-am mai tachinat-o. Poți să-l lași pe Aaron să stea la grădiniță, atâta vreme cât stai departe de Christian. E periculos.

— Exagerezi. N-o să se transforme în strigoi.

— Are o influență negativă. Râse.

— Crezi că eu sunt în pericol să devin strigoi?

Nu așteptă răspunsul meu, și-o luă înainte pentru a deschide ușa de la clasa de științe naturale. Oprindu-mă acolo, mi-am repetat neliniștită cuvintele ei, apoi, după o clipă, am urmat-o. Când am intrat, am putut să văd puterea regală în acțiune. Câțiva băieți — asistați de niște fete care priveau chicotind — necăjeau un moroi slab și deșirat. Nu-l cunoșteam prea bine, dar știam că era sărac și cu siguranță nu era dintr-o familie domnitoare. Doi dintre tartorii lui erau specializați în magia aerului și îi suflaseră hârtiile de pe pupitru, făcându-le să zboare pe curenți de aer prin încăperea, în timp ce tipul încerca să le prindă.

Instinctul mă îndemnă să fac ceva, poate să mă duc să-l pocnesc pe unul dintre ei. Dar nu puteam să mă iau la bătaie cu toți cei care mă supărau și cu siguranță nu cu un grup de membri ai familiilor regale — mai ales când Lissa nu trebuia să intre în atenția lor. Așa că nu am putut decât să le arunc o privire dezgustată în timp ce m-am dus la pupitrul meu. În acest timp, o mână mă prinse de braț. Jesse.

— Bună, am spus veselă.

Din fericire, nu părea să participe la ședința de tortură.

— Jos mâna de pe marfă!

Îmi zâmbi, dar își ținu mâna pe mine.

— Rose, povestește-i lui Paul despre cum ai început bătaia la ora doamnei Karp.

Mi-am aplecat capul spre el, zâmbindu-i ștregărește.

— Am pornit o grămadă de bătăi la ora ei.

— Cea cu crabul. Și cu gerbilul. Aducându-mi-o aminte, am început să râd.

— A, da. Era un hamster, cred. Pur și simplu l-am aruncat în bazinul crabului și erau amândoi agitați fiindcă erau atât de aproape de mine, așa că au început să se bată.

Paul, un tip care stătea în apropiere și pe care nu-l cunoșteam prea bine, chicoti și el. Se pare că se transferase anul trecut și nu auzise de asta.

— Cine a câștigat?

M-am uitat la Jesse nedumerită.

— Nu mai țin minte. Tu ții?

— Nu. Mi-o amintesc doar pe Karp ieșindu-și din minți. Se întoarse către Paul. Frate, trebuia s-o vezi pe profa asta nebună pe care o aveam. Credea că e urmărită și izbucnea spunând chestii care n-aveau niciun sens. Era țicnită. Se plimba prin campus când toată lumea dormea.

Am zâmbit forțat, ca și cum mi s-ar fi părut amuzant, însă mi-am reamintit de doamna Karp, surprinsă că mă gândesc la ea a doua oară în ultimele două zile. Jesse avea dreptate — chiar se plimba mult prin campus când încă mai lucra aici. Era destul de înspăimântător. Mă întâlнисem cu ea odată — pe neașteptate.

Ieșeam coborând pe fereastra dormitorului ca să-mi petrec timpul cu alții. Era după ora de culcare și se presupunea că toți eram în camerele noastre, dormind duși. Astfel de metode de evadare erau ceva obișnuit pentru mine. Mă pricepeam la ele.

Dar atunci am căzut. Aveam o cameră la etajul al doilea și mi-am pierdut echilibrul cam la jumătatea coborârii. Simțind că mă apropiu în viteză de pământ, am încercat cu disperare să mă apuc de ceva și să-mi încetinesc căderea. Piatra aspră a clădirii îmi sfâșia pielea, producându-mi tăieturi pe care eram prea ocupată ca să le mai simt. M-am izbit de pământul acoperit de iarbă, cu spatele, pierzându-mi răsuflarea.

— Ce necuviincios, Rosemarie. Ar trebui să fii mai atentă. Instructorii tăi ar fi dezamăgiți.

Privind prin părul încâlcit, am văzut-o pe doamna Karp cu privirea aplecată spre mine, o privire uimită. În acest timp, durerea îmi săgeta fiecare parte a corpului.

Ignorând durerea cât de bine puteam, m-am chinuit să mă ridic în picioare. Să fii în clasă cu nebuna de Karp în timp ce ești înconjurat de alți studenți era una. Să stai afară singur cu ea era cu totul altceva. Avusese întotdeauna un licăr ciudat, nebunesc în ochi, care-mi făcea pielea de găină. De asemenea, exista o mare probabilitate să mă târască la Kirova pentru a fi pedepsită. La fel de îngrozitor.

În schimb, zâmbi doar și se întinse să mă ajute să mă ridic. Am tresărit, dar am lăsat-o să mă ia de mâini. Scoase un sunet de compătimire când văzu julturile. Strângându-mi mâinile mai tare, se încruntă ușor. Am simțit o furnicătură pe piele, amestecată cu un soi de senzație plăcută și apoi rănilile se închiseră. O amețeală mă cuprinsese pentru scurt timp. Temperatura îmi crescuse brusc. Sângele dispăru, la fel și durerea din șold și din picior.

Gâfâind, mi-am tras repede mâinile. Văzusem multă magie a moroilor, dar niciodată așa ceva.

— Ce... ce ați făcut?

Îmi zâmbi iar în felul acela ciudat.

— Întoarce-te în internatul tău, Rose. Sunt lucruri rele aici, afară. Niciodată nu știi ce te urmărește. Încă mă mai holbam la mâinile mele.

— Dar...

Mi-am ridicat privirea înapoi la ea și pentru prima dată am observat că avea cicatrici la tâmples. Ca niște urme de unghii care se înfipseseră în ele. Îmi făcu cu ochiul.

— N-o să te părăsc dacă nici tu nu mă părăști.

Am revenit brusc în prezent, tulburată de amintirea acelei nopți bizare. Jesse, între timp, îmi povestea despre o petrecere.

— Trebuie să te strecuri afară în seara asta. Mergem în locul acela din pădure pe la opt și jumătate. Mark a făcut rost de ceva iarbă.

Am oftat cu părere de rău, regretul luând locul fiorului pe care îl simțisem din cauza amintirii doamnei Karp.

— Nu pot să plec pe ascuns. Sunt cu temnicerul meu rus.

El dădu drumul brațului meu, cu o privire dezamăgită și-și trecu o mână prin părul lui blond-arămiu. Mda. Era mare păcat că nu puteam să stau cu el. Va trebui ca pe viitor să rezolv problema asta.

— Și nu poți să scapi de pedeapsă prin bună purtare? zâmbi el.
În timp ce-mi găseam locul, i-am aruncat ceea ce speram să fie un zâmbet seducător.
— Sigur, am strigat peste umăr, dacă voi fi cuminte vreodată.

ȘASE

Oricât de mult ma ne liniștea întâlnirea Lisei cu Christian, a doua zi îmi dădu o idee.

— Hei, Kirova — ăăă, doamnă Kirova.

Stăteam în pragul biroului ei, fără să mă fi deranjat să stabilesc o întrevvedere. Ridică privirea din niște hârtii, evident nemulțumită să mă vadă.

— Da, domnișoară Hathaway?

— Arestul meu la domiciliu înseamnă că nu pot merge la biserică?

— Poftim?

— Mi-ați spus că, atunci când nu sunt la clasă sau la antrenament, trebuie să rămân în dormitor. Dar cum rămâne duminica cu biserica? Nu cred că e deloc corect să puneți piedică nevoilor mele...
hmm, religioase.

Și-am continuat în gând: Sau să mă lipsiți de o altă șansă — oricât de mică sau plictisitoare — de a petrece timpul cu Lissa.

Își ridică ochelarii pe nas.

— Nu știam că ai vreo nevoie religioasă.

— L-am descoperit pe Isus când eram plecată.

— Mama ta nu e atee? mă întrebă cu scepticism.

— Și tata probabil că e musulman. Dar am mers înainte pe propria mea cale. N-ar trebui să-mi puneți piedici.

Scoase un sunet care semăna cu un chicotit.

— Nu, domnișoară Hathaway, n-ar trebui. Foarte bine. Poți lua parte la slujbele duminicale.

Bucuria victoriei fu de scurtă durată, însă, pentru că biserica se dovedi la fel de plictisitoare precum mi-o aminteam, atunci când am luat parte la slujbă câteva zile mai târziu. Am reușit totuși să stau lângă Lissa, simțindu-mă ca și cum făceam ceva nepermis, însă fără teama de-a fi prinsă. În general, n-am făcut decât să studiez oamenii. Biserica era opțională pentru elevi, dar fiind atâtea familii est-europene, numeroși elevi erau creștin-ortodocși și participau fie pentru că credeau, fie pentru că părinții îi obligau.

Christian stătea în partea cealaltă a intervalului dintre bănci, prefăcându-se că e la fel de evlavios pe cât pretindea. Oricât de mult nu-mi plăcea de el, falsa lui credință tot mă făcea să zâmbesc. Dimitri stătea în spate, cu fața în umbră și, ca și mine, nu se împărtăși. Chiar dacă părea foarte atent, m-am întrebat dacă măcar asculta slujba. Eu eram din când în când atentă.

— Niciodată nu e ușor să urmezi calea lui Dumnezeu, spunea preotul. Chiar și Sfântului Vladimir, patronul acestei școli, i-a fost greu. Atât de puternic îi era spiritul, că oamenii adesea se îmbulzeau în jurul lui, absorbiți doar să-l asculte și să se afle în prezența lui. Atât de mare era sufletul lui, spun vechile scrieri, că-i putea vindeca pe cei bolnavi. Însă, în ciuda acestor daruri, mulți nu-l respectau. Îl luau în râs, susținând că era derutat și tulburat.

Ceea ce era un fel políticos de a spune că Vladimir era nebun.

Toată lumea știa asta. Era unul dintre puținii sfinți moroi, așa că preotului îi plăcea să vorbească mult despre el. Auzisem totul pe tema asta, de multe ori, înainte de plecarea noastră. Minunat. Se părea că aveam la dispoziție o eternitate de duminici în care să aud istoria lui iar și iar.

—...și așa a fost cu Arma cea atinsă de umbră. Mi-am ridicat brusc capul. Habar n-aveam despre ce vorbea preotul acum, pentru că nu mai fusesem atentă de ceva vreme. Dar cuvintele acelea îmi produsese o impresie puternică. Atinsă de umbră. Trecuse ceva vreme de când nu le auzisem, dar nu le uitasem niciodată. Am așteptat, sperând că va continua, dar trecuse deja la următoarea parte a slujbei. Predica se terminase.

Slujba se termină și, în timp ce Lissa se întoarse pentru a pleca, am clătinat din cap spre ea.

— Așteaptă-mă. Vin imediat.

Mi-am făcut loc prin mulțime, până în față, unde preotul vorbea cu câteva persoane. Am așteptat nerăbdătoare să termine. Natalie era acolo, întrebându-l despre munca voluntară pe care o putea face. Uh. Când termină, plecă, salutându-mă în timp ce trecu pe lângă mine.

Preotul ridică sprâncenele când mă văzu.

— Bună, Rose. Mă bucur să te revăd.

— Da... și eu, am spus. V-am auzit vorbind despre Arma. Despre cum era „atinsă de umbră”. Ce înseamnă asta?

Se încruntă.

— Nu sunt foarte sigur. A trăit acum multă vreme. Era adesea ceva obișnuit să te referi la oameni prin titlaturi care ilustrau unele trăsături ale lor. Se poate să i se fi spus așa pentru a o face să pară înspăimântătoare.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Ah. Și cine a fost ea?

De data asta încruntarea lui fu mai degrabă dezaprobatore decât gânditoare.

— Am amintit-o de câteva ori.

— Ah, probabil că am... hmm, n-am fost atentă. Expresia dezaprobatore deveni mai puternică.

— Așteaptă numai o clipă.

Dispăru prin ușa de lângă altar, cea pe care intrase Lissa pentru a urca în pod. Mi-a trecut prin minte să fug, dar m-am gândit că Dumnezeu m-ar putea trăsni pentru asta. După mai puțin de un minut, preotul se întoarse cu o carte. Mi-o întinse. Sfinți moroi.

— Poți să afli despre ea de aici. Data viitoare când te voi vedea, aș vrea să aud ceea ce ai învățat.

M-am încruntat în timp ce mă depărtam. Minunat. Temă de făcut pentru preot.

În pragul capelei am găsit-o pe Lissa stând de vorbă cu Aaron.

Îmi zâmbi în timp ce vorbea, iar sentimentele care veneau dinspre ea erau de bucurie, deși cu siguranță nu de iubire nebunească.

— Glumești, exclamă ea. El clătină din cap.

— Nu.

Văzându-mă trecând pe lângă ei, Lissa se întoarse către mine.

— Rose, n-o să-ți vină să crezi. O știi pe Abby Bădica? Și pe Xander? Gardianul lor vrea să demisioneze. Și să se căsătorească cu un alt gardian.

Ei, asta era o bătăfă interesantă. De fapt, un scandal.

— Serios? Și or să plece împreună? Încuviință din cap.

— Își iau o casă. Or să-și ia slujbe printre oameni, cred.

M-am uitat la Aaron, care dintr-odată devenise timid de față cu mine.

— Ce părere au Abby și Xander despre asta?

— Sunt stânjeniți. Cred că-i o prostie. Apoi își dădu seama cu cine stă de vorbă. Ah, n-am vrut să spun...

— Nu contează. I-am zâmbit încordat. Chiar este o prostie.

Mamă. Eram uimită. Partea rebelă din mine adora orice poveste în care oamenii „se opuneau sistemului”. Numai că, în acest caz, ei se opuneau sistemului meu, celui în care fusesem educată să cred întreaga viață.

Dhampirii și moroi avea o rânduială ciudată. La origine, dhampirii se născuseră din moroi care se amestecaseră cu oameni. Din nefericire, dhampirii nu se puteau reproduce între ei — sau cu oameni. Era o chestie genetică ciudată. Și catării erau la fel, mi se spusese, cu toate că asta nu era o comparație pe care-mi plăcea prea mult să o aud. Dhampirii și cei care erau moroi în întregime puteau avea copii împreună, și, printr-o altă curiozitate genetică, copiii lor ieșeau ca dhampiri standard, cu jumătate din gene umane și jumătate de vampir.

Moroi fiind singurii cu care dhampirii se puteau reproduce, trebuia să stăm aproape de ei și să ne amestecăm cu ei. La fel, devenise important pentru noi ca moroi pur și simplu să supraviețuiască. Fără ei, eram terminați. Și, din cauza modului în care strigoilor le plăcea să-i omoare pe moroi unul după altul, supraviețuirea lor devenise o preocupare legitimă pentru noi.

Așa s-a dezvoltat sistemul gardienilor. Dhampirii nu puteau face magie, dar eram războinici puternici. Moșteniserăm simțuri și reflexe ascuțite de la genele vampirice, iar putere și mai multă rezistență de la genele umane. De asemenea, nu eram limitați de nevoia de sânge sau de neplăcerea provocată de lumina soarelui. Sigur, nu eram atât de puternici ca strigoii, dar ne antrenam din greu, iar gardienii făceau o treabă impresionantă în protejarea moroilor. Cei mai mulți dhampiri considerau că merita să-și riște propriile vieți pentru a se asigura că neamul nostru va mai putea să aibă copii.

De vreme ce moroii voiau de obicei să aibă și să crească copii moroi, nu auzeai prea multe povești de dragoste pe termen lung între moroi și dhampiri. În special, nu vedeai prea multe femei moroi împreună cu tipi dhampiri. Dar multor tineri moroi le plăcea să se încurce cu femei dhampir, cu toate că de obicei tipii aceia se însurau mai apoi cu femei moroi. Asta făcea să existe multe mame dhampir singure, dar eram tari și ne puteam descurca.

Cu toate astea, multe mame dhampir alegeau să nu devină gardieni, pentru a-și crește copiii. Aceste femei aveau uneori slujbe „obișnuite” printre moroi sau oameni; unii dintre ei trăiau împreună în comunități. Aceste comunități aveau o reputație proastă... Nu știu cât de mult din aceasta era adevărat, însă se zvonea că bărbații moroi le vizitau mereu pentru sex și că unele femei dhampir îi lăsau să bea sânge în timp ce o făceau. Târfe pentru sânge.

Oricum ar sta lucrurile, aproape toți gardienii erau bărbați, ceea ce însemna că existau mult mai mulți moroi decât gardieni. Majoritatea bărbaților dhampiri acceptau faptul că nu vor avea copii. Știau că era de datoria lor să-i protejeze pe moroi în vreme ce surorile și verișoarele lor făceau copii.

Unele femei dhampir, ca mama mea, încă mai simțeau că e de datoria lor să devină gardieni — chiar dacă asta însemna să nu-și crească propriii copii. După nașterea mea, mă predase pentru a fi crescută de moroi.

Moroii și dhampirii încep școala de foarte mici, iar Academia practic își asumase responsabilitatea de părinte înainte ca eu să împlinesc patru ani.

Între exemplul ei, al mamei mele, și viața mea la Academie, credeam cu toată inima că era de datoria unui dhampir să protejeze moroi. Făcea parte din moștenirea noastră și era singura cale prin care puteam merge mai departe. Cât se poate de simplu.

Și, din cauza asta, ceea ce făcuse gardianul familiei Bădica era atât de șocant. Își abandonase moroiul și plecase cu o femeie gardian, ceea ce însemna că aceasta, la rândul ei, își abandonase moroiul ei. Nici măcar nu puteau avea copii împreună, iar acum două familii erau neprotejate. Ce sens avea? Nimănui nu-i păsa dacă dhampirii adolescenți se întâlneau sau dacă dhampirii adulți aveau aventuri. Dar o relație pe termen lung? Mai ales una care implica fuga lor? O risipă totală. Și o rușine.

După alte câteva speculații despre familia Bădica, Lissa și cu mine îl părăsirăm pe Aaron. În timp ce ieșeam afară, am auzit un sunet ciudat de mișcare și apoi ceva alunecând. Am înțeles prea târziu ce se petrecea, chiar când o grămadă de zăpadă topită alunecă de pe acoperișul capelei pe noi. Era la începutul lui octombrie și căzuse o ninsoare timpurie noaptea precedentă, care începuse să se topească aproape imediat. Drept urmare, chestia care căzu pe noi era foarte udă și foarte rece.

Lissa fu cea pe care căzu cea mai mare parte, dar tot am țipat când apa înghețată mă lovi pe păr și pe gât. Și alți câțiva țipară în apropiere, fiind atinși un pic de miniavalanșă.

— Ești în regulă? am întrebat-o.

Haina îi era learcă, iar părul ei platinat lipit de obraji.

— D-da, spuse clănțănind din dinți.

Mi-am scos haina și i-am dat-o. Avea o suprafață lucioasă și cea mai mare parte a apei nu intrase în ea.

— Dă-o jos pe a ta.

— Dar tu o să...

— Ia-o.

O luă și, în timp ce o îmbrăca, mi-a venit în sfârșit să râd, așa cum se întâmplă mereu în situațiile acestea. I-am evitat privirea, concentrându-mă în schimb să țin jacheta udă a Lissei în timp ce se schimba.

— Mi-aș fi dorit să nu fi purtat haină, Rose, spuse Ralf Sarcozy, un moroi neobișnuit de voluminos și de dolofan, pe care îl detestam. Tricoul ăla ar fi arătat bine ud.

— Tricoul ăla e așa de urât că ar trebui ars. L-ai luat de la un om al străzii?

Am ridicat privirea în timp ce Mia trecu și îl luă de braț pe Aaron. Buclele ei blonde erau aranjate perfect și purta o pereche minunată de pantofi negri cu toc care mi-ar fi stat mult mai bine mie. Cel puțin o făceau să arate mai înaltă, recunosc asta. Aaron se aflase la câțiva pași în urma noastră, dar evitase ca prin minune să fie lovit de zăpada topită. Văzând cât de mulțumită de sine arăta, am decis că incidentul nu fusese o întâmplare.

— Bănuiesc că vrei să te oferi să-l arzi, ha? am întrebat-o, nevrând să-i arăt cât de mult mă enervase insulta. Știam foarte bine că priceperea mea într-ale modei scăzuse în ultimii doi ani. Ah, ia stai — dar focul nu e elementul tău, nu-i așa? Tu lucrezi cu apa. Ce coincidență că o grămadă de apă tocmai a căzut pe noi.

Mia arăta ca și cum fusese insultată, dar licărul din ochii ei spunea că se bucura de asta mult prea mult ca să fie doar o spectatoare nevinovată.

— Ce vrea să însemne asta?

— Pentru mine, nimic. Dar doamna Kirova va avea probabil ceva de spus când o să afle că te-ai folosit de magie împotriva unui alt elev.

— Asta n-a fost un atac, spuse bațjocoritoare. Și nu am fost eu. A fost mâna lui Dumnezeu.

Câțiva râseră, spre încântarea ei. Mi-am imaginat că-i răspund Adevăr grăit-ai! și că o izbesc apoi de peretele bisericii. În realitate, Lissa mă înghionti calmă și-mi spuse „Hai să mergem”.

Ne îndreptarăm amândouă spre internatele noastre, lăsând în spate râsetele și glumele despre cât de ude eram și despre cum Lissa n-avea de unde să știe nimic despre specializare. Ajunsă înăuntru, am început să fierb. Mi-am dat seama că trebuia să fac ceva în legătură cu Mia. Pe lângă iritarea generală din pricina răutății Miei, nu voiam ca Lissa să aibă parte de mai mult stres decât era nevoită să suporte. Fusesem liniștite în prima săptămână și voiam ca lucrurile să rămână așa.

— Știi, am spus, mă gândesc tot mai mult că e un lucru bun să-l recucerești pe Aaron. O să-i dai, în felul acesta, o lecție javrei ăsteia de păpușica. Pariez că ar fi și ușor. Încă mai e nebun după tine.

— Nu vreau să dau nimănui nicio lecție, spuse Lissa. Și eu nu sunt nebună după el.

— Haide, ea caută ceartă și ne vorbește pe la spate. Ieri m-a acuzat că mi-am luat blugi de la Armata Salvării¹.

— Blugii tăi chiar sunt de la Armata Salvării.

— Păi, da, am pufnit, dar n-are niciun drept să râdă de ei când ea poartă lucruri de la Target².

— Hei, nu e nimic aiurea în legătură cu Target. Îmi place Target.

— Și mie. Nu asta e ideea. Încearcă să-și etaleze lucrurile de parcă ar fi de la cine știe ce Stella McCartney³.

— Și asta-i o crimă? Am afișat o figură gravă.

— Absolut. Trebuie să te răzbuni.

— Ți-am spus, nu mă interesează răzbunarea. Lissa îmi aruncă o privire neîncrezătoare. Și nici pe tine n-ar trebui să te intereseze.

Am zâmbit cât de nevinovat am putut și, atunci când ne-am despărțit, m-am simțit ușurată din nou că nu-mi putea citi gândurile.

— Și când o să fie marea păruială?

Mason mă aștepta în fața dormitorului după ce mă despărțisem de Lissa. Arăta leneș și drăguț, sprijinindu-se de perete, cu brațele încrucișate, în timp ce mă privea.

— Nu știi ce vrei să spui.

Își desfăcu brațele și merse împreună cu mine în clădire, dându-mi haina lui, de vreme ce o lăsasem pe Lissa să plece cu haina mea uscată.

— V-am văzut certându-vă în fața capelei. N-ai pic de respect pentru casa Domnului?

Am pufnit.

— Și tu ai cam la fel de mult respect pentru ea ca și mine, păgânule. Nici măcar n-ai venit la

1 Mișcare evanghelică internațională, care desfășoară acțiuni religioase, sociale și caritabile

2 Lanț de magazine din SUA

3 Creație britanică de modă, fiica muzicianului Paul McCartney

slujbă. Pe lângă asta, cum ai spus, eram afară.

— Și tot n-ai răspuns la întrebare.

M-am mulțumit doar să rânjesc și mi-am pus haina lui pe umeri.

Stăteam în spațiul comun al dormitorului nostru, o sală bine supravegheată și un loc de studiu unde elevii de ambele sexe puteau sta împreună, ba, mai mult, chiar să aibă musafiri moroi. Fiind duminică, era destul de aglomerat cu cei care-și pregăteau temele de-a doua zi.

Zărind o masă mică liberă, l-am apucat pe Mason de braț și l-am tras spre ea.

— N-ar trebui să te duci direct în camera ta? M-am ghemuit în scaunul meu, privind în jur cu precauție.

— Sunt atât de mulți oameni azi aici, o să le ia ceva timp să mă observe. Dumnezeu, m-am săturat atât de tare să fiu închisă. Și a trecut doar o săptămână.

— Și eu m-am săturat de asta. Ți-am simțit lipsa azi-noapte. Mulți dintre noi ne-am dus să jucăm biliard în camera de recreere. Eddie era în formă.

Am oftat.

— Nu-mi mai povesti. Nu vreau să aud nimic despre viața voastră socială fascinantă.

— Bine. Își sprijini cotul pe masă și-și așeză bărbia în mână. Atunci spune-mi despre Mia. Pur și simplu o să te întorci brusc și o s-o pocnești într-o zi, așa e? Cred că-mi aduc aminte că ai făcut asta de cel puțin zece ori cu diverse persoane care te-au călcat pe nervi.

— Sunt o nouă Rose, schimbată, am spus, încercând să par cât mai cuminte.

Ceea ce nu prea îmi reuși. El pufni în râs.

— În plus, dacă fac asta, îmi voi încălca înțelegerea cu Kirova. Trebuie să merg pe calea cea dreaptă și îngustă.

— Cu alte cuvinte, să găsești vreo cale să te răzbuni pe Mia pentru care să nu intri în bucluc.

Un zâmbet mi-a apărut în colțul gurii.

— Știi ce-mi place la tine, Mase? Gândești exact ca mine.

— Ce ipoteză înfricoșătoare, răspunse pe un ton sec. Așa, ce zici de asta: s-ar putea să știu ceva despre ea, dar probabil că n-ar trebui să-ți spun...

M-am aplecat înainte.

— Ah, deja m-ai ațâțat. Trebuie să-mi spui acum.

— Aș greși, mă săcâi el. De unde știu că nu vei folosi această informație pentru bine, în loc de rău?

Am clipit provocator.

— Poți să rezisti chipului ăsta? Mă studie o clipă.

— Nu. Nu pot, de fapt. Bine, uite: Mia nu e dintr-o familie regală.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Nu serios. Știam asta deja. Știu cine face parte din familiile regale de când aveam doi ani.

— Mda, dar e mai mult decât atât. Părinții ei lucrează pentru unul din lorzii Drozdov.

Am dat din mână nerăbdătoare.

Mulți moroi lucrau afară, în lumea oamenilor, dar și societatea moroilor avea destule slujbe pentru membrii ei. Cineva trebuia să le ocupe.

— Curățenie. Practic, sunt slujitori. Tatăl ei tunde iarba, iar mama ei e menajeră.

În realitate, aveam un mare respect pentru oricine muncea de dimineață până seara, indiferent de slujbă. Oamenii de pretutindeni trebuiau să facă lucruri mizerabile pentru a-și câștiga existența. Dar, ca și în cazul Target, era o cu totul altă chestiune dacă cineva încerca să treacă drept altcineva. Și în săptămâna de când eram aici, aflasem cu câtă disperare voia Mia să își găsească locul în elita școlii.

— Nimeni nu știe, am spus gânditoare.

— Și nu vrea să știe nimeni. Știi cum sunt cei din familiile regale.

Făcu o pauză.

— Bine, cu excepția Lissei, desigur. Toți i-ar face Miei zile fripte din cauza asta.

— De unde știi toate astea?

— Unchiul meu e gardian la familia Drozdov.

— Și ai tot păstrat secretul ăsta, ha?

— Până ce m-ai corupt tu. Deci, ce parte o să alegi: bine sau rău?

— Cred că o să-i dau un termen de grație de...

— Domnișoară Hathaway știi că n-ar trebui să te afli aici.

Una dintre supraveghetoarele internatului ne urmărea, cu o privire plină de dezaprobare.

Nu glumisem când spusese că Mason gândea ca mine. Putea să mintă la fel de bine ca mine.

— Avem un proiect în grup de făcut pentru cursul de științe umaniste. Cum am putea să-l facem dacă Rose e la izolare?

Supraveghetoarea ne privi printre gene.

— Nu păreți să lucrați.

Am împins înainte cartea preotului și am deschis-o la întâmplare. O pusese pe masă când ne așezaserăm.

— Mmm, lucrăm la asta.

Tot mai părea neîncrezătoare.

— O oră. Vă mai las încă o oră aici și ar fi bine să vă văd învățând cu adevărat.

— Da, doamnă, spuse Mason cu o figură serioasă. Absolut.

Se depărta, continuând să se uite la noi.

— Eroule, am declarat.

El îndreptă degetul spre carte.

— Ce e asta?

— Mi-a dat-o preotul. Am avut o întrebare în legătură cu slujba.

Se uită fix la mine, uimit.

— Ah, termină și arată că ești interesat. Am răsfoit indexul.

— Încerc s-o găsec pe-o femeie pe nume Anna. Mason își trase scaunul aproape, ca să stea lângă mine.

— Bine. Hai să studiem.

Am găsit un număr de pagină și, deloc surprinzător, m-a dus la secțiunea despre Sf. Vladimir. Am citit capitolul, căutând numele Annei. Când l-am găsit, autorul nu avea prea multe de spus despre ea. Indusese însă un fragment scris de un tip care, după câte se părea, trăise în același timp cu Sf.

Vladimir:

Și cu Vladimir întotdeauna este Anna, fiica lui Fyodor. Dragostea lor e la fel de castă și de curată precum cea dintre frate și soră și de multe ori l-a apărat ea de strigoii care căutau să-l nimicească pe el și sfințenia lui. Pe lângă aceasta, ea e cea care îl alină când duhul lui îl covârșește, iar întunericul lui Satan încearcă să-l înăbușe și să-i slăbească sănătatea și trupul. Și acestea ea le apără, căci ei au fost legați împreună încă de când el i-a salvat viața în copilărie. E un semn al iubirii lui Dumnezeu că El i-a trimis binecuvântatului Vladimir un păzitor cum este ea, care este atinsă de umbră și știe întotdeauna ce e în inima și mintea lui.

— Uite, spuse Mason. Ea era gardianul lui.

— Nu spune ce înseamnă atins de umbră.

— Probabil că nu înseamnă nimic.

Ceva în sine mea nu credea asta. Am citit din nou, încercând să înțeleg limbajul arhaic. Mason mă privi cu curiozitate, arătând ca și cum ar fi vrut foarte mult să mă ajute.

— Poate că se combină, sugerează el. Am râs.

— Era un sfânt.

— Și? Probabil că și sfinților le place sexul. Chestia aia cu „frate și soră” e probabil o acoperire. Arată spre unul din rânduri. Vezi? Erau „legați împreună”. Făcu cu ochiul. E codat.

— Nu cred. Erau doar apropiați. Băieții și fetele pot fi doar prieteni.

Am spus-o pe un ton aluziv și îmi aruncă o privire ironică.

— Da? Noi suntem prieteni și habar n-am ce-i în „inima și mintea” ta.

Mason afișă o figură pseudofilozofică.

— Desigur, unii ar putea susține că nu poți ști niciodată ce e în inima unei femei...

— Ah, taci din gură, am oftat, lovindu-l cu pumnul în braț.

— Căci sunt creaturi stranie și misterioase, continuă pe tonul lui doct, iar un bărbat trebuie să fie cititor de gânduri dacă vrea ca vreodată să le facă fericite.

Am început să chicotesc fără să mă pot controla și știam că probabil voi avea necazuri din nou.

— Ei bine, încearcă să-mi citești mintea și nu mai fi așa de...

M-am oprit din râs și m-am uitat iar în carte. Legați împreună și știe întotdeauna ce e în inima și mintea lui.

Aveau o legătură psihică, am înțeles. Aș fi pus pariu pe orice aveam — ceea ce nu era mare lucru — pentru asta. Revelația era uluitoare. Existau numeroase povești vagi și mituri despre cum gardienii și moroii „aveau odinioară legături”. Dar asta era prima în care se pomenea de cineva anume căruia i se întâmplase.

Mason observase reacția mea de surprindere.

— Te simți bine? Arăți cam ciudat. M-am prefăcut că nu e nimic.

— Da. Sunt bine.

ȘAPTE

Trecură două săptămâni după asta și am uitat curând chestia cu Anna, pe măsură ce viața de la Academie mă acapara. Șocul întoarcerii noastre se mai atenuase un pic și am început să ne cufundăm într-o rutină destul de comodă. Zilele mele gravitau în jurul bisericii, prânzului cu Lissa și ce fel de viață socială mai puteam încropi în afară de asta. Fiindu-mi interzis orice timp liber, nu îmi venea foarte greu să trec neobservată, cu toate că reușeam să îmi atrag puțină atenție ici și colo, în ciuda discursului pompos pe care i-l ținusem Lisei despre cum „să nu facem valuri”. Nu mă puteam abține, îmi plăcea să flirtez. Îmi plăceau grupurile, îmi plăcea să fac comentarii răutăcioase în clasă.

Noul ei rol incognito atrăgea atenție doar pentru că era atât de diferit decât cel de dinainte de plecarea noastră, când fusese atât de activă printre membrii familiilor regale. Curând, cei mai mulți uită de asta, acceptând faptul că prințesa Dragomir dispărea de pe radarul social și se mulțumea să stea împreună cu Natalie și grupul ei. Trăncăneala lui Natalie încă mă mai făcea să-mi doresc să mă dau cu capul de pereți uneori, dar era foarte amabilă — mai amabilă decât aproape oricare dintre ceilalți membri ai familiilor regale — și îmi plăcea să stau în preajma ei cea mai mare parte a timpului.

Și, după cum mă avertizase Kirova, mă antrenam, într-adevăr, și făceam exerciții fără răgaz. Dar, pe măsură ce trecu timpul, corpul meu încetă să mă mai deteste. Mușchii mi se dezvoltară și rezistența îmi spori. Tot mai luam bătaie la antrenamente, dar nu chiar așa de tare ca înainte, ceea ce era ceva. Cel mai mare preț părea acum că-l plătește pielea mea. Stând afară în frig atât de mult timp, îmi crăpa pielea feței și doar rezerva constantă de loțiuni pentru îngrijirea tenului mă împiedica să nu îmbătrânesc înainte de vreme.

Dar aceasta nu putea face prea mult pentru bătăturile de pe mâini și picioare. De asemenea, o rutină se crea între Dimitri și mine. Mason avusese dreptate că era nesociabil. Dimitri nu petrecea prea mult timp cu ceilalți gardieni, cu toate că era limpede că toți îl respectau. Și, cu cât lucram cu el mai mult, cu atât îl respectam și eu mai mult, deși nu-i înțelegeam cu adevărat metodele de antrenament. Nu păreau foarte dure. Începeam mereu cu întinderi în sala de gimnastică și în ultima vreme mă trimitea afară să alerg, înfruntând toamna tot mai rece din Montana.

Într-o zi, la trei săptămâni după întoarcerea mea la Academie, am intrat în sala de gimnastică înainte de începerea școlii și l-am găsit întins pe o rogojină, citind o carte de Louis L'Amour. Cineva adusese un CD player portabil și, cu toate că asta mă binedispusese la început, nu aceeași impresie mi-o produse cântecul care se auzea: „Când turturelele plâng” al lui Prince. Era jenant că știam de piesa asta, însă unul dintre foștii colegi de clasă fusese obsedat de muzica anilor '80.

— Mamă, Dimitri, am spus aruncându-mi sacul pe podea. Înțeleg că ăsta e acum un hit în Europa de Est, dar crezi că poate am putea asculta ceva care n-a fost înregistrat înainte de a mă naște eu?

Doar ochii îi clipiră în direcția mea; restul corpului său rămase nemișcat.

— Ce importanță are pentru tine? Eu sunt cel care o să-l asculte. Tu o să alergi afară.

M-am strâmbat în timp ce-mi puneam piciorul pe una din bare și îmi întindeam tendoanele. Una peste alta, Dimitri avea o toleranță politicoasă pentru impertinența mea. Atâta timp cât nu mă lăsam

pe tânjală cu antrenamentul, nu-l deranjau comentariile mele neîntrerupte.

— Hei, am întrebat, trecând la următoarea serie de întinderi, care-i treaba cu toate alergările astea, în definitiv? Adică, înțeleg importanța rezistenței și toate astea, dar n-ar trebui să trec la ceva care să presupună niște lovituri? Tot mai iau bătaie la exercițiile de grup.

— Poate că ar trebui să lovești mai tare, răspunse sec.

— Vorbesc serios.

— Nu mi-am dat seama.

Puse cartea jos, dar nu-și schimbă poziția.

— Treaba mea e să te pregătesc să o aperi pe prințesa și să te lupți cu creaturi malefice, corect?

— Îhî.

— Așadar, spune-mi: să presupunem că reușești s-o răpești din nou și s-o duci la mall. În timp ce ești acolo, un strigoi vine la tine. Ce vei face?

— Depinde în ce magazin suntem. Se uită la mine dojenitor.

— Bine. O să-l înjunghii cu o țepușă din argint. Dimitri se ridică acum în capul oaselor, încrucișându-și picioarele printr-o singură mișcare. Tot nu-mi dădeam seama cum de putea cineva atât de înalt să fie atât de agil.

— Oh? Ridică sprâncenele negre. Ai o țepușă din argint? Măcar știi cum să folosești una?

Mi-am întors privirea dinspre el și m-am încruntat. Făcute cu magia elementelor, țepușele din argint erau arma cea mai letală a unui gardian. Înjunghierea unui strigoi în inimă cu una din ele însemna moarte instantanee. Erau, de asemenea, letale pentru moroi, așa că nu li se dădeau cu ușurință novicilor. Colegii mei de clasă abia începuseră să învețe cum să le folosească. Mă antrenasem înainte cu o armă de foc, dar nimeni nu voia să mă lase să mă apropii încă de o țepușă. Din fericire, mai erau alte două modalități de a ucide un strigoi.

— Bine. Îl decapitez.

— Nepunând la socoteală faptul că nu ai o armă cu care să faci asta, cum o să contrabalansezi faptul că ar putea fi cu o jumătate de cot mai înalt ca tine?

M-am oprit enervată din exercițiul de atingere a degetelor de la picioare cu mâinile.

— Bine, atunci o să-i dau foc.

— Din nou, cu ce?

— Bine, mă dau bătută. Deja ai răspunsul. Doar mă tachinezi. Sunt la mall și văd un strigoi. Ce fac?

Se uită la mine fără să clipească.

— Fugi.

Mi-am stăpânit impulsul de a arunca cu ceva în el. Când mi-am terminat întinderile, îmi spuse că o să alerge cu mine. Era o premieră. Poate că alergatul o să mă ajute să înțeleg mai bine reputația lui de asasin.

Ieșirăm în înfrigurata seară de octombrie. Încă mi se părea ciudat să urmez iar un program vampiric. Cu școala urmând să înceapă într-o oră, mă așteptam ca soarele să răsară, nu să apună. Însă asfințea la vest, luminând munții acoperiți de zăpadă cu o strălucire portocalie. Nu încălzea efectiv atmosfera și curând am simțit frigul străpungându-mi plămâni, pe măsură ce nevoia de oxigen devenea mai acută. Nu vorbirăm. Își încetini ritmul pentru a și-l potrivi cu al meu, așa că am alergat umăr la umăr.

Ceva mă neliniștea în privința asta; dintr-odată, îmi doream foarte mult aprecierea lui. Așa că mi-am accelerat ritmul, solicitându-mi plămâni și mușchii mai tare. Douăsprezece ture de pistă însemnau aproape cinci kilometri; mai aveam încă nouă de făcut.

Când am ajuns la antepenultima tură, alți doi novici trecură pe lângă noi, pregătindu-se să meargă la exercițiile de grup la care urma să fiu și eu curând. Văzându-mă, Mason mă încuraja.

— Ești în formă bună, Rose!

Am zâmbit și i-am făcut și eu cu mâna.

— Încetinești, mormăi nemulțumit Dimitri, făcându-mă să-mi abat privirea de la băieți. Asprimea vocii lui mă surprinse. Din cauza asta timpul tău nu se îmbunătățește? Îți pierzi cumva prea ușor concentrarea?

Rușinată, am accelerat iar, în ciuda faptului că trupul meu începuse să-mi strige tot felul de obscenități. Am terminat cele douăsprezece ture și, când am verificat, am descoperit că făcuserăm cu două minute mai puțin decât cel mai bun timp al meu.

— Nu-i rău, ha?

Jubilam când ne-am întors înăuntru pentru întinderile de final.

— Se pare că aş putea ajunge foarte departe înainte să mă prindă strigoii la mall. Nu știu cum s-ar descurca Lissa.

— Dacă ar fi cu tine, ar fi în siguranță.

Am ridicat privirea surprinsă. Era primul compliment adevărat pe care mi-l făcea de când începusem antrenamentul împreună. Ochii lui căprui mă priveau, atât aprobatori cât și amuzați. Și atunci s-a întâmplat.

M-am simțit ca și cum cineva m-ar fi împușcat. Tăioasă și mușcătoare, groaza îmi explodează în trup și în minte. Mici cuțite de durere. Vederea mi se tulbură și, pentru o clipă, nu mă mai aflam acolo. Coboram în fugă un șir de trepte, speriată și deznădăjduită, simțind că trebuie să ies de acolo, simțind că trebuie să... mă găsesc pe mine.

Vederea mi se limpezi, și m-am trezit înapoi pe pista de alergări și în afara minții Lissei. Fără să-i spun niciun cuvânt lui Dimitri, am pornit în goană, alergând cât de repede puteam spre internatul moroilor. Nu conta că picioarele mele tocmai terminaseră un minimaraton. Alergau tare și înaintam atât de repede, ca și cum ar fi fost nou-nouțe. La distanță, eram conștientă de Dimitri care mă ajungea din urmă, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Dar nu-i puteam răspunde. Aveam numai o singură sarcină: să ajung la internat.

Conturându-se amenințător, silueta acoperită cu iederă a internatului tocmai se ivea când Lissa se întâlnește cu noi, cu fața brăzdată de lacrimi. M-am oprit brusc, cu plămâni gata să-mi explodeze.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat, apucându-i mâinile, forțând-o să se uite în ochii mei.

Dar nu putu să răspundă. Mă cuprinse cu brațele, plângând în hohote la pieptul meu. Am ținut-o la rândul meu în brațe, mângâindu-i părul moale, mătăsoș, în timp ce i-am spus că totul avea să fie bine — orice ar fi fost „totul”. Și, sincer, atunci nu-mi păsa ce era.

Ea era aici și era în siguranță, singurul lucru care conta. Dimitri stătea lângă noi, vigilent și pregătit pentru orice amenințare, cu trupul încordat pentru atac. Mă simțeam în siguranță cu el lângă noi.

O jumătate de oră mai târziu, eram înghesuiți în dormitorul Lissei cu alți trei gardieni, doamna Kirova și supraveghetora căminului. Era prima dată când vedeam camera Lissei. Natalie reușise într-adevăr să obțină permisiunea de-a o avea colegă de cameră și cele două jumătăți ale camerei erau un exemplu al contrastelor. Cea a lui Natalie arăta locuită, cu poze pe perete și o cuvertură de pat înzorzonată care nu era din recuzita internatului. Lissa avea la fel de puține obiecte personale ca mine, ceea ce făcea ca jumătatea ei să fie foarte pustie. Avea o poză lipită de perete, o poză făcută de Halloweenul trecut, când ne îmbrăcaserăm în zâne dotate cu aripi și machiaj sclipitor. Văzând acea poză și amintindu-mi cum erau lucrurile înainte, am simțit o strângere de inimă.

Din cauza întregii agitații, nimeni nu păru să-și amintească că n-aveam voie să fim acolo. Afară, pe hol, se îngrămădeau alte fete moroi, încercând să afle ce se petrecea. Natalie își făcu loc printre ele, mirându-se ce era cu agitația din camera ei. Când descoperi motivul, se opri brusc.

Șocul și dezgustul se vedeau pe aproape fiecare față în timp ce priveam la patul Lissei. Pe pernă era o vulpe. Blana era roșcat-portocalie, cu mici porțiuni de alb. Părea atât de moale și de drăgălașă, că ar fi putut foarte bine să fie un animal de companie, poate o pisică, ceva pe care l-ai ține în brațe și l-ai dezmiarda.

Cu excepția faptului că-i fusese tăiat gâtul.

Interiorul gâtului arăta roz și gelatinos. Sângele murdărise cea blană moale și se scursese pe cuvertura galbenă, formând o baltă întunecată care se întindea de-a lungul țesăturii. Ochii vulpii priveau fix în sus, sticloși, cu un fel de privire șocată, ca și cum nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

Mi s-a făcut greață, dar m-am forțat să privesc în continuare. Nu-mi puteam îngădui să mă scârbesc ușor. Urma să ucid strigoi într-o zi. Dacă nu mă puteam descurca cu o vulpe, n-aș fi putut supraviețui niciodată confruntărilor mai importante.

Ce se întâmplase cu vulpea era nebunesc și bolnav, evident fapta cuiva care era de o demență de

nedescris. Lissa o privi fix, cu fața palidă ca a unei moarte, apoi făcu câțiva pași spre ea, cu mâna întinsă involuntar. Fapta oribilă o afectase puternic, știam, din cauza iubirii ei pentru animale. Le iubea, iar ele o iubeau. Când eram noi două, mă rugase adesea să ne luăm un animal, dar refuzasem mereu și-i amintisem că nu puteam avea grijă de unul în condițiile în care trebuia să fim pregătite să fugim în orice moment. În plus, mă urau. Așa că se mulțumise să ajute și să doftoricească animalele vagaboande pe care le găsea și să se împrietenească cu animalele altor oameni, ca motanul Oscar.

N-o putea doftorici pe vulpea asta, însă. Nu exista cale de întoarcere pentru ea, dar am văzut pe fața ei că voia s-o ajute, așa cum le ajuta pe toate. I-am luat mâna și am condus-o în altă parte, amintindu-mi brusc de o altă conversație din urmă cu doi ani.

— Ce e aia? E o cioară?

— E prea mare. E un corb.

— E mort?

— Mda. Categorie da. Nu-l atinge.

Atunci nu mă ascultase. Speram că acum o va face.

— Încă mai trăia când am descoperit-o, îmi șopti Lissa, strângându-mi brațul. Abia mai trăia. O, Doamne, se zbătea. Trebuie să fi suferit atât de mult.

În gât simțeam un gust de fiere. În niciun caz nu trebuia să vomit.

— Ai...?

— Nu. Am vrut să... Am început să...

— Atunci, uită despre asta, am spus repede. E o prostie. Gluma proastă a cuiva. Or să facă curățenie. Probabil chiar or să-ți dea o cameră nouă dacă vrei.

Se întoarse spre mine, cu ochii aproape sălbatici.

— Rose... îți amintești... data aceea...

— Termină, am spus. Las-o baltă. Asta nu e același lucru.

— Dacă a văzut cineva? Dacă știe cineva?...

Am strâns-o și mai tare de braț, înfigându-mi unghiile în el s-o fac atentă. Tresări de durere.

— Nu. Nu e la fel. N-are nicio legătură cu asta. Mă auzi?

Simțeam că Natalie și Dimitri ne privesc.

— O să fie bine. Totul o să fie bine.

Lissa încuviință din cap, nepărând să mă creadă vreun pic.

— Curăță aici, îi ordonă Kirova supraveghetora și află dacă a văzut cineva ceva.

În același timp, își dădu în sfârșit seama că eram de față și-i ordonă lui Dimitri să mă ia de acolo, indiferent cât de mult i-am implorat să mă lase să rămân cu Lissa. El mă conduse la internatul novicilor. Nu spuse nimic înainte de a ajunge aproape de destinație.

— Tu știi ceva. Ceva legat de ce s-a întâmplat. La asta te-ai referit când i-ai spus Directoarei Kirova că Lissa e în pericol?

— Nu știu nimic. E doar o glumă bolnavă.

— Ai vreo idee cine a făcut-o? Sau de ce?

Mă gândisem la asta. Înainte de a pleca, putea fi oricine. Așa erau lucrurile când erai populară. Unii te iubeau, alții te urau. Dar acum? Lissa își pierduse popularitatea întrucâtva. Singura persoană care o disprețuia cu adevărat și sincer era Mia, dar Mia părea că-și dă bătăliile prin vorbe, nu prin fapte. Și chiar dacă se hotărâse să facă ceva mai agresiv, de ce să facă asta? Nu părea genul. Erau un milion de alte feluri de a te răzbuna pe cineva.

— Nu, i-am spus. N-am nicio idee.

— Rose, dacă știi ceva, spune-mi. Suntem de aceeași parte. Amândoi vrem s-o protejăm. Asta e ceva grav.

M-am întors brusc, vărsându-mi furia legată de vulpe pe el.

— Da, e grav. E foarte grav. Și m-ai pus să fac ture în fiecare zi, când ar fi trebuit să învăț să lupt și să o apăr! Dacă vrei să o ajuți, atunci învață-mă ceva! Învață-mă să lupt. Știu deja să fug.

Până în acea clipă nu-mi dădusem seama cât de mult voiam să învăț, cât de mult voiam să-i dovedesc Lisei și tuturor celorlalți că pot. Incidentul cu vulpea mă făcuse să mă simt neputincioasă, și nu-mi plăcea asta. Voiam să fac ceva, orice.

Dimitri privi izbucnirea mea cu calm, fără ca expresia să i se schimbe. Când am terminat, îmi făcu un simplu semn să merg înainte, ca și cum n-aș fi spus nimic.

— Haide. Ai întârziat la exerciții.

OPT

Fierbând de mânie. m-am luptat mai tare și mai bine în ziua aceea decât o făcusem vreodată în oricare alt antrenament cu novicii. Atât de tare, încât în final am câștigat prima mea luptă unu la unu, anihilându-l pe Shane Reyes. Ne înțelesesem mereu bine, iar el a luat-o amical, aplaudându-mi realizarea, așa cum au făcut-o alți câțiva.

— Revenirea începe, observă Mason după oră.

— Așa s-ar părea, îmi atinse ușor brațul.

— Cum e Lissa?

Nu mă surprinse faptul că știa. Bârfa se răspândea așa de repede pe aici uneori, încât părea că toți au o legătură psihică.

— Bine. Încearcă să-și revină.

N-am intrat în amănunte despre cum de știam asta. Legătura noastră era un secret pentru ceilalți elevi.

— Mase, spui că știi multe despre Mia. Crezi că ar fi putut face asta?

— Oho, uite ce e, nu sunt expert în comportamentul ei sau ceva de genul ăsta. Dar sincer? Nu. Mia nu vrea nici măcar să facă disecții la biologie. Nu pot să mi-o imaginez prinzând efectiv o vulpe, cu atât mai puțin, hmm, omorând-o.

— Vreun prieten care ar putea s-o facă pentru ea? Clătină din cap.

— Nu prea. Nici ei nu sunt cu adevărat genul care să-și murdărească mâinile. Dar cine știe?

Lissa era tot zdruncinată când ne întâlnirăm la masa de prânz mai târziu, iar dispoziția ei se înrăutăți când Natalie și gașca ei continuă să vorbească despre vulpe. Aparent, Natalie își biruise greața suficient de mult pentru a se bucura de atenția pe care i-o adusese spectacolul. Poate că nu era chiar așa de mulțumită cu statutul ei de nimeni pe cât crezusem eu mereu.

— Și era pur și simplu acolo, explica ea, dând din mâini ca să fie mai expresivă. Chiar în mijlocul patului. Era sânge peste tot.

Lissa arăta la fel de verde ca puloverul pe care îl purta și am tras-o afară din gașcă înainte ca măcar să-mi termin mâncarea, începând să rostesc imediat un șir de obscenități despre abilitățile sociale ale lui Natalie.

— E prietenoasă, spuse Lissa mecanic. Tocmai îmi spuneai alaltăieri cât de mult o plăceai.

— Chiar o plac, dar pur și simplu e nepricepută la anumite lucruri.

Ne oprirăm în fața clasei de etologie și am observat colegi privindu-ne cu curiozitate și șușotind în timp ce treceau.

Am oftat.

— Cum te descurci cu toate astea? Un mic zâmbet îi apărui pe față.

— Deja poți s-o simți?

— Mda, dar vreau s-o aud de la tine.

— Nu știu. O să fiu bine. Aș vrea ca toată lumea să nu se mai holbeze la mine ca la cine știe ce monstru.

Mânia mea se aprinse iar. Întâmplarea cu vulpea era neplăcută. Oamenii care o supărau înrăutăteau situația, dar cel puțin puteam să fac ceva în privința lor.

— Cine te necăjește.

— Rose, nu poți să-i bați pe toți cei cu care avem vreo problemă.

— Mia? am întrebat eu.

— Și alții, spuse evaziv. Uite, nu contează. Ce vreau să știu e cum s-ar fi... adică, nu pot să nu mă gândesc mereu la întâmplarea aceea...

— Nu te gândi, am avertizat-o.

— De ce tot pretinzi că nu s-a întâmplat? Tocmai tu. Ai râs de Natalie că nu se mai oprește, dar nu e ca și cum poți să te controlezi perfect. În mod normal, ai vorbi despre orice.

— Dar nu despre asta. Trebuie să uităm de ea. A fost acum mult timp. Nici măcar nu știm ce s-a întâmplat.

Mă privi fix cu ochii ei mari și verzi, pregătindu-și următorul argument.

— Bună, Rose.

Conversația noastră se întrerupse în timp ce Jesse se îndreptă către noi. Mi-am afișat cel mai frumos zâmbet.

— Bună.

O salută cu amabilitate pe Lissa.

— Deci, o să fiu la tine în internat diseară pentru un studiu în grup. Crezi că... poate...

Uitând momentan de Lissa, mi-am concentrat întreaga atenție asupra lui Jesse. Dintr-odată, aveam atâta nevoie să fac ceva nebunesc și imoral. Prea multe se întâmplaseră azi.

— Sigur.

Îmi spuse când va fi acolo, iar eu i-am spus că o să mă întâlnesc cu el într-unul din spațiile comune cu „instrucțiuni suplimentare”.

Lissa se holbă la mine când plecarăm.

— Ești consemnată la domiciliu. N-or să te lase să stai și să vorbești cu el.

— De fapt, nu vreau să „vorbesc” cu el. O să plecăm pe furiș.

Ea oftă.

— Pur și simplu, uneori am impresia că nu te cunosc.

— Asta pentru că tu ești cea prudentă, iar eu sunt cea nesăbuită.

Odată ce începu ora de etologie, am cugetat la probabilitatea ca Mia să fie vinovată. După expresia satisfăcută de pe chipul ei psihopato-angelic, părea cu siguranță că savurează vâlva cauzată de vulpea însângerată. Dar asta nu însemna că ea era vinovată și, după ce o ținusem sub observație în ultimele două săptămâni, știam că s-ar bucura de orice ne-ar supăra pe Lissa și pe mine. Nu era nevoie să fie ea autoarea.

— Lupii, ca multe alte specii, se diferențiază în haite după criteriul masculi alfa și femele alfa, cărora ceilalți li se supun. Exemplarele alfa sunt aproape întotdeauna cele mai puternice fizic, deși de multe ori confruntările se dovedesc a fi o chestiune de putere a voinței și de personalitate. Când un alfa este provocat și înlocuit, acel lup se poate trezi ostracizat din grup sau chiar atacat.

M-am trezit din reveriile mele și am devenit atentă la doamna Meissner.

— Cele mai multe confruntări se petrec în timpul perioadei de împerechere, continuă ea.

Acest lucru, bineînțeles, produse chicote din partea clasei.

— În cele mai multe haite, perechea alfa e singura care se împerechează. Dacă masculul alfa este un lup mai bătrân, experimentat, un rival mai tânăr ar putea crede că are o șansă. Confirmarea acestui lucru depinde de la caz la caz. Cei tineri nu își dau seama adesea cât de depășiți sunt de către cei cu experiență.

Lăsând la o parte chestia cu lupul tânăr și cel bătrân, m-am gândit că restul era destul de semnificativ. Cu siguranță, în structura socială a Academiei, am constatat cu amărăciune, păreau a fi mulți alfa și multe provocări.

Mia ridică mâna.

— Dar vulpile? Au și ele alfa?

Întreaga clasă își ținu respirația o clipă, apoi urmară câteva chicote nervoase. Nimănui nu-i venea să creadă că Mia făcuse asta.

Doamna Meissner se îmbujora din pricina, bănuiam, mâniei.

— Discutăm despre lupi azi, domnișoară Rinaldi. Miei nu păru să-i pese de subtila admonestare, iar atunci când cei din clasă se așezară doi câte doi pentru a lucra la o temă, petrecu mai mult timp uitându-se la noi și chicotind. Prin intermediul legăturii, o simțeam pe Lissa devenind tot mai tulburată în timp ce imagini ale vulpii îi treceau rapid prin minte.

— Nu-ți face griji, i-am spus. Știu eu cum...

— Hei, Lissa, mă întrerupse cineva.

Ridicărăm amândouă privirile în timp ce Ralf Sarkozy se opri lângă banca noastră.

Își afișa caracteristicul lui rânjel stupid și aveam o presimțire că venise aici din cauza unei provocări a prietenilor lui.

— Deci, recunoaște, spuse el. Ai omorât vulpea. Încerci s-o convingi pe Kirova că ești nebună, ca să pleci iar de aici.

— O să ți-o trag, i-am spus eu încet.

— E o ofertă?

— Din ce-am auzit, nu prea ai cu ce, i-am replicat.

— Mamă, spuse batjocoritor. Chiar că te-ai schimbat. Din câte îmi amintesc, nu erai prea mofturoasă în legătură cu cine îți scoteai hainele.

— Și din câte îmi amintesc eu, singurii oameni pe care i-ai văzut vreodată dezbrăcați au fost pe internet.

Își aplecă capul într-o parte, într-o manieră exagerat de teatrală.

— Hei, tocmai mi-am dat seama: tu ai fost, nu-i așa? Se uită la Lissa, apoi iar la mine. Ea te-a făcut să omori vulpea, așa-i? Vreun soi ciudat de voodoo lesbi — aaaahhh!

Ralf era cuprins de flăcări. Am sărit în picioare și am împins-o pe Lissa la o parte — un lucru nu prea ușor de făcut de vreme ce amândouă stăteam în băncile noastre. Amândouă ajunserăm pe podea în vreme ce țipetele — în special ale lui Ralf — cuprinseseră clasa și doamna Meissner alergă repede după stingător.

Și atunci, pur și simplu, flăcările dispărură. Ralf încă mai țipa și se lovea cu palmele, dar nu avea nici măcar o singură urmă de arsură. Singurul indiciu a ceea ce se întâmplase era mirosul persistent de fum în aer.

Timp de câteva secunde, întreaga clasă îngheță. Apoi, încet, toți începură să pună lucrurile cap la cap. Specializările magice ale moroilor erau bine cunoscute și, după ce am cercetat încăperea, am concluzionat că erau trei utilizatori ai focului: Ralf, prietenul lui, Jacob, și... Christian Ozera.

De vreme ce nici Jacob, nici Ralf însuși nu ar fi avut de ce să declanșeze focul, era oarecum evident cine era vinovatul. Și faptul că Christian râdea isteric îl dădea oarecum de gol.

Doamna Meissner deveni din roșie, vineție intens.

— Domnule Ozera! țipă ea. Cum îndrăznești — îți trece cumva prin cap — prezintă-te la biroul directoarei Kirova în momentul ăsta!

Christian, complet netulburat, se ridică și-și azvârli rucsacul pe un umăr. Zâmbetul acela îi rămase pe față.

— Sigur, doamnă Meissner.

Se abătu din drum pentru a trece pe lângă Ralf, care se dădu repede înapoi în timp ce el trecu. Restul clasei se holba cu gura căscată.

După aceasta, doamna Meissner încercă să readucă clasa la normal, dar era o cauză pierdută. Nimeni nu se putea abține să nu vorbească despre ceea ce se petrecuse. Era de-a dreptul șocant, din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, nimeni nu mai văzuse vreodată un asemenea tip de magie: un foc uriaș care în realitate nu arsesse nimic. În al doilea rând, Christian folosea magia în mod agresiv. Atacase o altă persoană. Moroi nu făceau asta niciodată. Ei credeau că magia era menită să aibă grijă de pământ, pentru a ajuta oamenii să ducă vieți mai bune. Nu era absolut niciodată folosită ca o armă. Instructorii în magie nu învățau niciodată acest tip de vrăji; cred că nici măcar nu le cunoșteau. În ultimul rând, cel mai ciudat dintre toate, Christian era cel ce-o făcuse. Christian, pe care nimeni niciodată nu-l băga în seamă sau de care nu se sinchisea nimeni. Ei bine, acum îl observaseră.

Se părea că, până la urmă, cineva încă mai știa vrăji agresive și, oricât de mult aș fi savurat expresia îngrozită de pe fața lui Ralf, îmi trecu brusc prin minte că Christian ar putea fi de-a dreptul și cu adevărat un psihopat.

— Liss, am spus în timp ce ieșeam din clasă, te rog spune-mi că n-ai stat din nou cu el.

Sentimentul de vinovăție care pâlpâi prin legătură îmi spuse mai multe decât ar fi putut orice explicație.

— Liss!

I-am apucat brațul.

— Nu așa mult, spuse neliniștită. Chiar e de treabă...

— De treabă? De treabă?

Oamenii din hol se uitau la noi. Mi-am dat seama că de fapt strigam.

— Nu e în toate mințile. I-a dat foc lui Ralf. Credeam că am hotărât să nu te mai vezi cu el.

— Tu ai hotărât, Rose. Nu eu.

În vocea ei era o severitate pe care n-o mai auzisem de ceva vreme.

— Ce se întâmplă aici? Voi doi sunteți... știi tu?...

— Nu! răspunse ea apăsător. Ți-am spus-o deja. Doamne, îmi aruncă o privire dezgustată.

— Nu toată lumea gândește — și face — ca tine. Am tresărit la cuvintele ei. Apoi observarăm că

Mia trecea pe lângă noi. Nu auzise conversația, dar prinsese tonul. Un zâmbet batjocoritor îi apărură pe față.

— Probleme în paradis?

— Du-te și găsește-ți suzeta și taci dracului din gură, i-am spus, nemaiașteptând un răspuns.

Gura îi rămase căscată, apoi i se închise cu o strâmbătură furioasă.

Lissa și cu mine continuarăm să mergem în tăcere, iar apoi Lissa izbucni în râs. Astfel, cearta noastră se risipi.

— Rose...

Tonul ei era mai blând acum.

— Lissa, e periculos. Nu-mi place de el. Te rog fii atentă.

Îmi atinse brațul.

— Sunt. Eu sunt cea prevăzătoare, ai uitat? Tu ești cea nesăbuită.

Speram ca asta să fie încă adevărat. Dar mai târziu, după școală, am început să mă îndoiesc. Eram în camera mea, făcându-mi temele, când am simțit venind dinspre Lissa un flux slab care nu putea însemna decât că se ducea undeva pe furiș. Uitând de temele mele, m-am holbat în gol, încercând să înțeleg mai bine ce se întâmpla cu ea. Acum ar fi fost cel mai potrivit moment să intru în mintea ei, dar nu știam cum să controlez asta.

Încruntându-mă, am încercat să mă gândesc la ce declanșa în mod normal acea legătură. De obicei, ea trăia o emoție puternică, o emoție atât de puternică, încât tindea să mi se reverse în minte. Trebuia să mă chinuiască din greu să mă opun acestui lucru; întotdeauna țineam oarecum ridicat un fel de zid mental.

Concentrându-mă acum asupra ei, am încercat să înlătur zidul. Mi-am stabilizat respirația și mi-am golit mintea. Gândurile mele nu contau, doar ale ei. Trebuia să-mi deschid mintea pentru ea și să intrăm în legătură.

Nu mai făcusem niciodată ceva asemănător; nu aveam răbdarea necesară meditației. Imboldul meu era însă atât de puternic că am intrat forțat într-o stare de relaxare intensă, focalizată. Trebuia să știu ce se întâmpla cu ea și, după alte câteva clipe, efortul meu dădu rezultate. Intrasem.

NOUĂ

Am intrat în mintea ei, văzând și trăind din nou ce se petrecea cu ea.

Se furișa din nou în podul capelei, confirmându-mi cele mai mari temeri. Ca și data trecută, nu întâmpină nicio împotrivire. Doamne Dumnezeule, m-am gândit, preotul ăla n-ar putea să-și încuie capela?

Răsăritul lumina fereastra cu vitralii, iar silueta lui Christian se profila în cadrul ei: ședea pe locul de la fereastră.

— Ai întârziat, îi spuse. Am așteptat ceva vreme. Lissa trase unul din scaunele șubrede, ștergând praful de pe el.

— M-am gândit că o să fii ocupat cu directoarea Kirova. El clătină din cap.

— Nu e cine știe ce. M-au suspendat o săptămână, asta-i tot. Nu-i prea greu să mă strecor afară. Făcu semn cu mâna în jur. După cum vezi.

— Mă surprinde că n-ai primit mai mult. O pată de lumină îi străluci în ochii azurii.

— Ești dezamăgită? Ea se arătă șocată.

— Ai dat foc cuiva!

— Nu, nu-i adevărat. Ai văzut vreo arsură pe el?

— Era învăluit de flăcări.

— Le țineam sub control. Le țineam la distanță de el. Ea oftă.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

Ridicându-se din poziția lungită, se așeză în capul oaselor și se aplecă spre ea.

— Am făcut-o pentru tine.

— Ai atacat pe cineva pentru mine?

— Da. Vă făcea probleme ție și lui Rose. Ea se descurca destul de bine cu el, bănuiesc, dar m-am gândit că i-ar prinde bine un pic de ajutor. În plus, asta o să le închidă gura tuturor în legătură cu povestea cu vulpea.

— N-ar fi trebuit să faci asta, repetă ea, ferindu-și privirea. Nu știa cum să interpreteze această „generozitate”. Și nu te preface ca și cum ar fi fost numai pentru mine. Ți-a plăcut să o faci. O parte din tine a vrut-o — pur și simplu.

Expresia mulțumită a lui Christian dispăru brusc, fiind înlocuită de una de surpriză. Chiar dacă Lissa nu citea gândurile altora, avea o capacitate uimitoare de a înțelege oamenii.

Văzându-l luat prin surprindere, continuă.

— E interzis să ataci pe cineva prin magie — și exact de aceea ai vrut să o faci. Ca să te distrezi.

— Regulile alea sunt stupide. Dacă am folosi magia ca pe o armă în loc s-o utilizăm doar pentru tot felul de prostii inofensive, strigoii n-ar continua să omoare atât de mulți dintre noi.

— E o greșeală, spuse ea ferm. Magia e un dar. E neagresivă.

— Numai pentru că ei spun că-i așa. Repeți doctrina care ni s-a băgat pe gât întreaga viață. Se ridică și începu să măsoare cu pasul micul spațiu al podului. N-a fost întotdeauna așa, să știi. Înainte ne luptam umăr la umăr cu gardienii — cu secole în urmă. Apoi oamenii au început să fie speriați și s-au oprit. S-au gândit că era mai sigur ca doar să se ascundă. Au uitat de vrăjile agresive.

— Atunci de unde ai știut-o pe aceea? Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu toți le-au uitat!

— Cine, familia ta? Părinții tăi? Zâmbetul dispăru.

— Nu știi nimic despre părinții mei.

Fața i se întunecă, privirea îi împietri. Celor mai mulți oameni li s-ar fi părut înspăimântător și intimidant, dar, în timp ce Lissa îi studia și-i admira trăsăturile, păru dintr-odată foarte, foarte vulnerabil.

— Ai dreptate, recunosc eu încet, după o clipă. Nu știi. Îmi pare rău.

Pentru a doua oară în această întâlnire, Christian păru uluit. Probabil că nimeni nu-i cerea scuze prea des. Cu siguranță, nimeni nu-l asculta. Ca de obicei, se retrase repede în sinele lui încrezut.

— Las-o baltă.

Brusc, se opri din mers și îngenunche în fața ei, astfel că se puteau privi amândoi în ochi.

Apropierea lui o făcu să-și țină respirația. Un zâmbet periculos îi încreți buzele.

— Și pe bune, nu înțeleg de ce tocmai tu trebuie să te arăți atât de indignată că am folosit magie „interzisă”.

— Tocmai eu? Ce-ar trebui să însemne asta?

— Poți să faci pe nevinovata — și te descurci destul de bine — dar eu știu adevărul.

— Care-i adevărul ăsta?

Nu-și putea ascunde neliniștea de mine sau de Christian.

El se aplecă și mai aproape.

— Că folosești forța de constrângere. Mereu.

— Nu e adevărat, spuse ea imediat.

— Ba bine că nu. Am stat noaptea treaz, încercând să-mi dau seama cum naiba ai reușit să închiriezi un apartament și să mergi la liceu fără să vrea nimeni niciodată să-i cunoască pe părinții tăi. Apoi mi-am dat seama. Ai folosit puterea de constrângere. Probabil că așa ai evadat de aici de la bun început.

— Înțeleg. Pur și simplu ți-ai dat tu seama. Fără nicio dovadă.

— Am toate dovezile de care am nevoie, doar urmărindu-te.

— M-ai urmărit — m-ai spionat — ca să dovedești că folosesc puterea de constrângere?

El ridică din umeri.

— Nu. De fapt, te-am urmărit doar pentru că-mi place. Chestia cu constrângerea a fost un bonus. Te-am văzut folosind-o alaltăieri ca să obții amânare pentru tema aia la matematică. Și ai folosit-o pe doamna Carmack când a vrut să te pună să mai faci niște teste.

— Și presupui că e putere de constrângere? Poate că sunt foarte bună la convins oamenii.

Era un ton sfidător în vocea ei: de înțeles, avându-i în vedere teama și mânia. Numai că rostea cuvintele în timp ce-și arunca părul pe spate, gest care — din câte știam eu — ar fi putut fi considerat flirt. Și știam eu... nu? Deodată, nu mai eram sigură.

El continuă, dar ceva în ochii lui îmi spuse că observase părul, că întotdeauna observa totul la ea.

— Oamenii afișează dintr-odată mutrele alea tălâmbे când vorbești cu ei. Și nu doar oamenii obișnuiți — poți s-o faci și cu moroi. Probabil și cu dhampirii. Ei bine, asta e o nebunie. Nici măcar nu știam că e posibil. Ești un fel de superstar. Un fel de superstar malefic, care abuzează de puterea de constrângere.

Era o acuzație, dar tonul și înfățișarea lui emiteau aceeași cochetărie ca a ei.

Lissa nu știa ce să spună. El avea dreptate. Tot ce spusese el era adevărat. Puterea ei de constrângere ne permisesse să evităm autoritățile și să ne descurcăm în lume fără ajutorul adulților. Ne ajutase să convingem banca să o lase să aibă acces la moștenirea ei.

Și lucrul ăsta era considerat tot atât de rău ca folosirea magiei ca pe o armă. De ce nu? Era o armă. Una puternică, una de care se putea abuza foarte ușor. Copiilor moroi li se repeta de la o vârstă timpurie că puterea de constrângere era foarte, foarte incorectă. Nimeni nu era învățat să o folosească, cu toate că, practic, orice moroi avea capacitatea. Lissa dăduse peste ea oarecum întâmplător — în adâncul sufletului — și, așa cum arătase Christian, o putea exercita atât asupra moroilor, ci și asupra oamenilor și dhampirilor.

— Așadar, ce ai de gând să faci? întrebă ea. O să mă părăști?

El clătină din cap și zâmbi.

— Nu. Eu cred că e tare.

Ea făcu ochii mari și inima începu să-i bată repede. Ceva în privința formei buzelor lui o intrigă.

— Rose crede că ești periculos, exclamă nervoasă. Crede că s-ar putea ca tu să fi omorât vulpea.

Nu știam cum să mă simt, văzându-mă amestecată în această conversație bizară. Unii erau speriați de mine. Poate că și el era.

Judecând după veselia din vocea lui atunci când vorbi, se părea că nu.

— Oamenii cred că sunt nebun, dar îți spun, Rose e de zece ori mai nebună. Sigur, grație felului ei de-a fi, oamenii te necăjesc pe tine mai puțin, așa că nu pot decât s-o apreciez. Lăsându-se înapoi pe călcâie, încalcă spațiul intim dintre ei. Și în niciun caz n-am făcut asta. Însă, află cine a făcut-o... și ce a pățit Ralf o să pară o nimica toată.

Curtenitoarea lui ofertă de răzbunare bizară n-o liniști întocmai pe Lissa... dar o înfiora un pic.

— Nu vreau să faci nimic de genul ăsta. Și tot nu știu cine a făcut-o.

Se aplecă din nou spre ea și-i prinse încheieturile. Începu să spună ceva, apoi se opri și privi în jos surprins, trecându-și degetele mari peste cicatricile nedeslușite, abia vizibile. Uitându-se iar la ea, avea o bizară — pentru el — bunătate pe față.

— Poate că nu știi cine a făcut-o. Dar știi ceva. Ceva despre care nu vorbești.

Ea îl fixă cu privirea și un vârtej de emoții i se stârni în piept.

— Nu poți să-mi știi toate secretele, murmură ea.

El se uită iar în jos la încheieturile ei și apoi le dădu drumul, cu zâmbetul lui sarcastic reapărut pe față.

— Nu. Bănuiesc că nu.

Un sentiment de liniște o cuprinse, un sentiment pe care credeam că numai eu i-l puteam insufla. Întorcându-mă în mintea mea și în camera mea, stăteam pe podea uitându-mă cu privirea pierdută la cartea de matematică. Apoi, fără să-mi dau seama de ce, am închis-o cu zgomot și am aruncat-o în perete.

Am petrecut restul serii frământându-mă până se făcu timpul când trebuia să-l întâlnesc pe Jesse. Furișându-mă jos, am intrat în bucătărie — un loc în care puteam sta cât nu mă lungeam prea mult — și i-am întâlnit privirea când am trecut prin zona principală în care se primeau vizite.

Trecând pe lângă el, m-am oprit și i-am șoptit:

— E un salon părăsit la etajul patru. Mergi pe scările aflate de cealaltă parte a băilor și ne întâlnim acolo în cinci minute. Încuietoarea ușii e stricată.

Se conformă imediat și găsirăm salonul întunecat, prăfuit și pustiu. Scăderea numărului de gardieni de-a lungul timpului avea ca urmare faptul că o mare parte a internatului rămânea goală, un lucru trist pentru societatea moroilor, dar foarte convenabil acum.

Se așază pe canapea, iar eu m-am întins pe spate pe ea, punându-mi picioarele pe genunchii lui. Eram încă supărată după bizara idilă din pod dintre Lissa și Christian și nu voiam decât să uit de ea pentru o vreme.

— Chiar ai venit aici să studiezi sau a fost doar un pretext? am întrebat.

— Nu. A fost pe bune. Trebuia să fac o temă cu Meredith.

Tonul vocii lui arăta că nu-i convenea asta.

— Oooh, l-am tachinat eu. E mai prejos de sângele tău albastru să lucrezi cu un dhampir? Să mă simt ofensată?

Zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinți și colți albi perfecți.

— Tu ești mult mai atrăgătoare decât ea.

— Mă bucur că mă ridic la înălțime.

Era un fel de căldură în ochii lui care mă stârnea, cum la fel făcea și mâna lui alunecându-mi în sus pe picior. Dar trebuia să fac ceva mai înainte. Era timpul pentru un pic de răzbunare.

— Și Mia trebuie să fie, de vreme ce o lăsați să stea cu voi. Nu e dintr-o familie regală.

Degetul lui mă împunse jucăuș în gambă.

— E cu Aaron. Și avem o mulțime de prieteni care nu sunt din familii regale. Și prieteni care sunt dhampiri. Nu sunt chiar atât de imbecil.

— Mda, dar știi că părinții ei sunt practic servitori la Drozdovi?

Mâna de pe piciorul meu se opri. Exagerasem, dar el era mort după bîrfă — și era foarte cunoscut pentru răspândirea acesteia.

— Serios?

— Mda. Freacă podele și chestii din astea.

— Oh.

Vedeam roțițele învârtindu-se prin ochii lui de un albastru-închis și a trebuit să-mi ascund un zâmbet. Momeala fusese aruncată.

Ridicându-mă în capul oaselor, m-am tras mai aproape de el și mi-am așezat moale un picior pe genunchii lui. Mi-am încolăcit brațele în jurul lui și, repede, gândurile despre Mia dispărură în vreme ce testosteronul lui își făcu efectul. Mă sărută nerăbdător — cu stângăcie, chiar — împingându-mă în

speteaza canapelei și m-am relaxat în ceea ce trebuia să fi fost prima activitate plăcută pe care o avusesem de câteva săptămâni.

Ne-am sărutat așa multă vreme și nu l-am oprit atunci când mi-a scos bluza.

— Nu fac sex, l-am prevenit printre săruturi. N-aveam nicio intenție să-mi pierd virginitatea pe o canapea într-un salon.

Se opri, gândindu-se la asta, și se hotărî în final să nu întindă coarda.

— Bine.

Dar mă împinse pe canapea, întinzându-se peste mine, sărutându-mă în continuare cu aceeași înverșunare. Buzele i se plimbară pe gâtul meu în jos, iar când vârfurile ascuțite ale colților lui îmi atinseră ușor pielea, n-am putut să-mi înăbuș un geamăt excitat.

Se ridică, uitându-se la fața mea cu o surprindere sinceră. Pentru o clipă, abia am mai putut să respir, amintindu-mi acea cascadă de plăcere cu care mă putea umple mușcătura unui vampir, întrebându-mă cum ar fi dacă aș simți asta în timp ce ne mângâiam. Apoi intrară în acțiune vechile tabuuri. Chiar dacă nu făceam sex, a da sânge în timp ce făceam asta era tot un păcat, tot obscen.

— Nu, l-am avertizat.

— Vrei? Vocea lui avea o surprindere excitată. Îmi dau seama.

— Nu, nu vreau. Ochii îi străluciră.

— Ba vrei. Cum — hei, ai mai făcut-o înainte?

— Nu, am pufnit eu. Bineînțeles că nu.

Superbii lui ochi albaștri mă priveau și prin ei puteam să văd cum se învârt roțițele minții. Poate că Jesse flirta la greu și avea o gură mare, dar prost nu era.

— Te porți ca și cum ai fi făcut-o. Te-ai excitat când eram la gâtul tău.

— Săruți bine, am ripostat, cu toate că nu era în totalitate adevărat — saliva un pic mai mult decât aș fi preferat. Nu crezi că ar ști toată lumea dacă aș da sânge?

Înțelegerea adevărului îl fascină.

— Asta pentru că nu o făceai înainte de a pleca. Ai făcut-o în timp ce erai plecată, nu-i așa? Ai hrănit-o pe Lissa.

— Bineînțeles că nu, am repetat. Dar dăduse de ceva și o știa.

— Era singura cale. N-ați avut hrănitori. O, frate.

— A găsit câțiva, am mințit eu.

Era același răspuns pe care i-l dăduserăm lui Natalie, cel pe care îl răspândise peste tot și pe care nimeni — cu excepția lui Christian — nu-l pusese vreodată la îndoială.

— Multor oameni le place asta.

— Sigur, spuse zâmbind.

Își aplecă gura din nou spre gâtul meu.

— Nu sunt o târfă pentru sânge, am izbucnit, retrăgându-mă de lângă el.

— Dar vrei să fii. Ți place. Tuturor fetelor dhampir vă place.

Dinții lui îmi atingeau iar pielea. Ascuteți. Minunați.

Aveam sentimentul că ostilitatea nu va face decât să înrăutățească lucrurile, așa că am dezamorsat situația încercând să-l amăgesc.

— Stai, am spus tandru, trecându-mi vârful degetului pe buzele lui. Ți-am spus, eu nu sunt așa. Dar dacă vrei să faci ceva cu gura, poți să-ți dau câteva idei.

Asta îi stârni interesul.

— Da? Cum ar fi?

Și atunci ușa se deschise.

Am sărit fiecare în câte o parte. Eram pregătită să am de-a face cu un coleg sau poate chiar cu supraveghetorea. Nu eram însă pregătită pentru Dimitri.

Năvăli pe ușă ca și cum s-ar fi așteptat să ne găsească acolo și, în acel moment îngrozitor, cu el dezlănțuit ca o furtună, am știut de ce Mason îl numise un zeu. Într-o clipire, traversă camera și îl smuci în sus pe Jesse de tricou, aproape ținându-l pe moroi în aer.

— Cum te cheamă? se răsti Dimitri

— J-Jesse, domnule. Jesse Zeklos, domnule.

— Domnule Zeklos, ai permisiunea de a te afla în această parte a internatului?

— Nu, domnule.

— Cunoști regulile privind interacțiuni dintre bărbați și femei pe aici?

— Da, domnule.

— Atunci, îți sugerez să te cari cât poți de repede înainte să te dau pe mâna cuiva care să te pedepsească în consecință. Dacă te mai văd vreodată așa — Dimitri arată spre locul unde mă ghemuiam, pe jumătate îmbrăcată, pe canapea — eu voi fi cel care o să te pedepsească. Și o să doară. Mult. Înțelegeți?

Jesse înghiți în sec, cu ochii mari. Nu se vedea nici urmă din bravada pe care o etala în mod obișnuit. Asta pentru că acum evenimentele chiar nu se desfășurau „în mod obișnuit” și el era ținut strâns de un rus foarte musculos, foarte înalt și foarte iritat.

— Da, domnule!

— Atunci, du-te!

Dimitri îi dădu drumul și, dacă așa ceva e posibil, Jesse ieși mai repede decât năvălise acolo Dimitri. Apoi, instructorul meu se întoarse spre mine, cu o scânteiere periculoasă în ochi. Nu spuse nimic, dar mesajul supărat, dezaprobat ajunse la destinație cât se poate de limpede.

Apoi se schimbă.

Era aproape ca și cum fusese luat prin surprindere, ca și cum nu m-ar fi observat înainte. Dacă ar fi fost orice alt tip, aș fi spus că mă măsoara din priviri. În acel moment însă, categoric, mă studia. Îmi studia fața, corpul. Și mi-am dat seama brusc că eram doar în blugi și în sutien — un sutien negru, de altminteri. Știam foarte bine că nu erau multe fete în această școală care arătau la fel de bine ca mine în sutien. Chiar și un tip ca Dimitri, unul care părea atât de concentrat pe îndatoriri și antrenament și toate celelalte, trebuia să aprecieze asta.

Și, în final, am observat că o îmbujorare fierbinte mă cuprindea și că expresia din ochii lui avea asupra mea un efect mai puternic decât avuseseră săruturile lui Jesse. Dimitri era tăcut și distant uneori, dar avea de asemenea o dăruire și o concentrare pe care nu le mai văzusem la nimeni altcineva. M-am întrebat cum s-ar transpune acel gen de putere și vigoare în... ei bine, sex. M-am întrebat cum ar fi dacă m-ar atinge și — la naiba!

La ce mă gândeam? Eram sărită din minți? Stânjenită, mi-am ascuns emoțiile prin atitudine.

— Vezi ceva ce-ți place? am întrebat.

— Îmbracă-te.

Maxilarele i se încordară și orice ar fi simțit înainte dispăru. Acea duritate a lui mă aduse cu picioarele pe pământ și mă făcu să-mi uit propria reacție nefericită. Mi-am tras imediat bluza pe mine, stânjenită să-i văd latura agresivă.

— Cum m-ai găsit? Mă urmărești să fii sigur că nu fug?

— Taci din gură, izbucni el, aplecându-se în așa fel ca ochii să ne fie la același nivel. Un om de serviciu v-a văzut și a raportat. Ai idee ce prostescă a fost chestia asta?

— Știu, știu, toată chestia cu perioada de probă, nu?

— Nu numai asta. Vorbesc despre prostia de a ajunge în genul ăsta de situație de la bun început.

— Ajung în genul ăsta de situație mereu, tovarășe. Nu e mare chestie.

Furia luă locul fricii. Nu-mi plăcea să fiu tratată ca un copil.

— Nu-mi mai spune așa. Nici măcar nu știi despre ce vorbești.

— Ba cum să nu. A trebuit să fac un referat despre Rusia și USSR anul trecut.

— URSS. Și e o mare chestie pentru un moroi să fie cu o fată dhampir. Le place să se dea mari.

— Și?

— Și? spuse dezgustat. Și n-ai niciun pic de respect? Gândește-te la Lissa. Dai impresia că ești ușuratică. Dovedești ceea ce mulți cred deja despre fetele dhampir și asta se răsfrânge asupra ei. Și a mea.

— A, înțeleg. Despre asta e vorba? Îți rănesc mândria ta masculină mare și periculoasă. Te temi că o să-ți distrug reputația?

— Reputația mea e deja făcută, Rose. Mi-am stabilit standardele și m-am ridicat la înălțimea lor acum multă vreme. Ce faci cu ale tale rămâne de văzut.

Vocea îi deveni iar severă.

— Acum, întoarce-te în camera ta — dacă o să reușești fără să te arunci în brațele altcuiva.

— Țasta e felul tău subtil de a mă numi târfa?

— Aud ce povestești voi. Am auzit ce se spune despre tine.

Au. Îmi venea să-i strig că nu era treaba lui ce făceam cu corpul meu, dar ceva din mânia și dezamăgirea de pe fața lui mă făcu să ezit. Nu știam ce era. „Dezamăgirea” cuiva precum Kirova era nesemnificativă, dar a lui Dimitri?... Mi-am amintit cât de mândră mă simțisem când mă lăudase ultimele dăți la antrenamentele noastre. Văzând cum dispărea asta... ei bine, mă făcu brusc să mă simt la fel de ușuratică precum insinuase el că eram.

Ceva se rupse în mine. Clipind ca să-mi stăpânesc lacrimile, am spus:

— De ce nu e bine să... nu știu, mă distrez? Am șaptesprezece ani, să știi. Ar trebui să pot să mă bucur de asta.

— Ai șaptesprezece ani și în mai puțin de un an viața și moartea cuiva vor fi în mâinile tale.

Vorbea cu un glas încă ferm, dar era și o blândețe în el. Dacă ai fi om sau moroi, te-ai putea distra. Ai putea să faci lucruri pe care alte fete le fac.

— Dar spui că nu pot.

Își feri privirea, iar ochii lui negri priviră în gol. Se gândea la ceva foarte depărtat.

— Când aveam șaptesprezece ani, l-am cunoscut pe Ivan Zeklos. Nu eram ca tine și ca Lissa, dar am devenit prieteni și m-a solicitat ca gardian când am absolvit. Eram cel mai bun elev din școala mea. Eram atent la tot în timpul cursurilor, dar în ultimă instanță, n-a fost suficient. Așa stau lucrurile în viața asta. O singură scăpare, o singură neatenție... Oftă. Și e prea târziu.

Un nod mi se formă în gât când m-am gândit la o singură scăpare sau o singură neatenție care o puteau costa pe Lissa viața.

— Jesse e un Zeklos, am spus, dându-mi brusc seama că Dimitri tocmai zgâlțâise o rudă a fostului său prieten pe care îl avusese în grijă.

— Știu.

— Nu te deranjează? Îți amintește de Ivan?

— Nu contează cum mă simt. Nu contează cum se simte nimeni dintre noi.

— Dar te deranjează.

Dintr-odată îmi deveni foarte limpede. Îi puteam înțelege durerea, cu toate că se străduia mult s-o ascundă.

— Te doare. În fiecare zi. Nu-i așa? Ți-e dor de el. Dimitri păru surprins, ca și cum nu voia să știu asta, ca și cum aș fi descoperit o parte secretă a lui. Mă gândisem că era un tip dur, rece, nesociabil, dar poate că se ținea la distanță de ceilalți ca să nu sufere dacă îi pierdea. Moartea lui Ivan lăsase în mod limpede o cicatrice.

M-am întrebat dacă Dimitri se simțea singur.

Surpriza îi dispăru de pe chip, iar obișnuita lui expresie serioasă reveni.

— Nu contează cum mă simt eu. Ei sunt pe primul plan. Protejarea lor.

M-am gândit iar la Lissa.

— Da. Așa e.

Se lăsă o tăcere lungă înainte să vorbim iar.

— Mi-ai spus că vrei să lupți, să lupți cu adevărat. Mai e valabil?

— Da. Absolut.

— Rose... Te pot învăța, dar trebuie să mă conving că ești devotată. Cu adevărat devotată. Nu-mi permit să fii distrasă de lucruri de genul ăsta. Arată cu mâna în jur, în salon. Pot să am încredere în tine?

Din nou mi-a venit să plâng în fața acelei priviri, în fața seriozității întrebării. Nu înțelegeam cum naiba avea un efect atât de puternic asupra mea. Niciodată nu-mi pasase atât de mult de părerea cuiva.

— Da. Promit.

— În regulă. O să te învăț, dar am nevoie de tine puternică. Știu că detești alergările, dar sunt cu adevărat necesare. Habar n-ai cum sunt strigoii. Școala încearcă să te pregătească, dar până ce nu vezi cât de puternici sunt și cât de rapizi... ei bine, nici măcar nu-ți poți imagina. Așa că nu pot să pun

capăt alergărilor și exercițiilor. Dacă vrei să înveți mai multe despre luptă, trebuie să adăugăm mai multe antrenamente. O să-ți ocupe mai mult timp. Nu-ți va rămâne prea mult pentru teme sau pentru nimic altceva. O să fii obosită. Foarte obosită.

M-am gândit la asta, la el și la Lissa.

— Nu contează. Dacă îmi spui să o fac, o s-o fac.

Mă studie cu atenție, ca și cum tot mai încerca să decidă dacă putea să mă creadă. Mulțumit în cele din urmă, încuviință scurt.

— Începem mâine.

ZECE

Mă scuzați, domnule nagy, nu pot să mă concentrez din cauza Lissei și a lui Rose, care schimbă bilețele între ele.

Mia încerca să abată atenția de la ea — ca și de la incapacitatea ei de a răspunde la întrebarea domnului Nagy — și distrugea ceea ce, altminteri, fusese o zi frumoasă. Câteva zvonuri despre întâmplarea cu vulpea încă mai circulau, dar cei mai mulți voiau să discute despre atacul lui Christian asupra lui Ralf. Încă nu-l exonerasem pe Christian de incidentul cu vulpea — eram destul de sigură că era îndeajuns de psihopat încât să o fi făcut ca cine știe ce semn dement de afecțiune pentru Lissa — dar, oricare ar fi fost motivele lui, o scosese din centrul atenției, exact cum spusese.

Domnul Nagy, legendar pentru talentul său de a umili studenții prin citirea bilețelilor cu voce tare, se îndreptă spre noi ca o rachetă. Înșfacă bilețelul, iar clasa agitată se așază confortabil pentru o lectură completă. Mi-am înăbușit geamătul, încercând să par cât se poate de inexpressivă și de indiferentă. Lângă mine, Lissa arăta ca și cum și-ar fi dorit să moară.

— Măi, măi, spuse el, cercetând bilețelul. Ce bine ar fi dacă studenții ar putea să scrie atât de mult în eseurile lor. Una dintre voi are un scris mult mai urât decât cealaltă, așa că să mă iertați dacă greșesc ceva aici. Își curăță gâtul.

— „Deci, l-am văzut pe J aseară”, începe persoana cu scris urât, la care răspunsul e „Ce s-a întâmplat”, urmat de nu mai puțin de cinci semne de întrebare. De înțeles, de vreme ce uneori unul singur — cu atât mai puțin patru — pur și simplu nu reușește să transmită ideea, ei?

Clasa râse și am observat-o pe Mia trimițându-mi un zâmbet deosebit de răutăcios.

— Primul interlocutor răspunde: „Tu ce crezi că s-a întâmplat? Ne-am combinat într-unul din saloanele goale.”

Domnul Nagy ridică privirea după ce auzi mai multe chicoteli în clasă. Accentul britanic nu făcea decât să sporească ilaritatea.

— Să presupun după această reacție că folosirea lui „combinat” se referă la mai recenta, să spunem, semnificație carnală a termenului decât mai blândul sens pe care l-am învățat eu?

Urmară mai multe chicote. Ridicând capul, am spus cu impertinență:

— Cu siguranță, domnule Nagy. Presupuneți corect. Câțiva din clasă râseră imediat.

— Vă mulțumesc pentru confirmare, domnișoară Hathaway. Acum, unde rămăsesem? A, da, celălalt interlocutor întreabă apoi: „Cum a fost?” Răspunsul este: „Bine”, evidențiat de o față zâmbitoare pentru a confirma adverbul amintit mai sus. Bun. Presupun că misteriosul J e demn de toată lauda, nu? „Și, ia zi, cât de departe ați mers?” Oh, doamnelor, spuse domnul Nagy sper că limbajul să necesite doar acordul părinților. „Nu foarte. Am fost prinși.” Și iarăși ni se arată gravitatea situației, de data aceasta prin intermediul unei fețe triste. „Ce s-a întâmplat?” „A apărut Dimitri. L-a dat pe Jesse afară și apoi m-a pisălogit.”

Clasa se dezlanțui, atât din cauză că-l auzi pe domnul Nagy spunând „pisălogit” cât și din cauza aflării în cele din urmă a numelui unuia dintre participanți.

— Vai, domnule Zeklos, tu ești mai sus-amintitul J? Cel care și-a câștigat o față zâmbitoare de la cea care scrie neîngrijit?

Fața lui Jesse se făcu roșie ca sfecla, dar nu părea în întregime nemulțumit de faptul că isprăvile îi fuseseră divulgate în fața prietenilor lui. Păstrase până acum secret ceea ce se întâmplase — inclusiv

discuția despre sânge — pentru că, bănuiam, Dimitri îl speriasse de moarte.

— Ei bine, chiar dacă știu să apreciez un ghinion ca la carte în aceeași măsură ca următorul profesor al cărui timp va fi irosit complet, pe viitor reamintește-le „prietenelor” tale că ora mea nu e sală de discuții.

Aruncă hârtia înapoi pe pupitrul Lissei.

— Domnișoară Hathaway, se pare că nu există nici o modalitate adecvată de a te pedepsi, de vreme ce ai primit deja maximum de penalități pe aici. Ergo, tu, domnișoară Dragomir, vei rămâne de două ori mai mult după ore decât până acum, pentru prietena ta. Rămâi aici după ce sună clopoțelul, te rog.

După oră, Jesse veni la mine, cu o expresie încurcată pe față.

— Hei, hmm, în legătură cu bilețelul ăla... știi că n-am avut nicio legătură cu asta. Dacă Belikov află despre el... o să-i spui? Adică, o să-i spui că n-am...

— Da, da, l-am întrerupt. Stai liniștit, ești în siguranță. Stând lângă mine, Lissa îl privi ieșind din încăpere.

Gândindu-mă cât de ușor îl înșfăcase Dimitri — și la frica lui evidentă — n-am putut decât să remarc:

— Știi, dintr-odată Jesse nu mai e așa de atrăgător pe cât credeam.

Ea râse.

— Mai bine ai pleca. Trebuie să spăl niște pupitre. Am părăsit-o, îndreptându-mă înapoi spre internat.

Pe drum, am trecut pe lângă elevi adunați în mici grupuri în afara clădirii. I-am privit cu nostalgie, dorind să fi avut timpul liber ca să socializez.

— Nu, e adevărat, am auzit o voce sigură pe sine. Camille Conta. Frumoasă și populară, dintr-una din cele mai prestigioase familii ale clanului Conta. Ea și Lissa fuseseră oarecum prietene înainte să plecăm, în felul bizar în care două forțe puternice se supraveghează reciproc.

— Curăță toalete sau cam așa ceva.

— O, Doamne, spuse prietena ei. Eu aș muri dacă aș fi Mia.

Am zâmbit. Aparent, Jesse răspândise câteva dintre poveștile pe care i le spusese noaptea trecută. Din nefericire, următoarea conversație pe care am prins-o mi-a nimicit victoria.

—... auzit că era încă vie. Adică, zbătându-se în patul ei.

— Ce oribil. De ce-au lăsat-o acolo?

— Nu știu. De ce s-o omori?

— Crezi că Ralf avea dreptate? Că ea și Rose au făcut-o ca să...

Mă văzură și tăcură.

Încruntându-mă am traversat tiptil curtea interioară. Încă vie, încă vie.

Refuzasem s-o las pe Lissa să vorbească despre asemănările dintre povestea cu vulpea și ceea ce se întâmplase în urmă cu doi ani. Nu voiam să cred că erau legate și bineînțeles că nu voiam nici ca ea să creadă asta.

Dar nu reușisem să îmi scot din minte acel incident, nu doar pentru că era înfricoșător, ci pentru că îmi aducea cu adevărat aminte de ceea ce tocmai se întâmplase în camera ei.

Ieșiserăm în pădurea din apropierea campusului într-o seară, după ce chiuliserăm de la ultima oră. Îi dădusem lui Abby Bădica o pereche de sandale drăguțe, împodobite cu strasuri, în schimbul unei sticle de șnaps de piersici — un gest disperat, da, dar te descurcai cum puteai în Montana — pe care pusese mâna nu se știe cum. Lissa clătinase din cap cu dezaprobare când îi sugerasem să chiulim ca să mergem să dăm gata sticla, dar cu toate acestea mă însoțise. Ca întotdeauna.

Am găsit un bușean bătrân pe care să stăm aproape de o mlaștină murdară și verzuie. O semilună arunca o slabă lumină argintie asupra noastră, dar era mai mult decât suficient pentru ca vampirii și semivampirii să vadă. Trecând sticla de la una la cealaltă, am interogat-o în legătură cu Aaron. Recunoscuse că ei doi făcuseră sex în weekendul care tocmai trecuse și am simțit că mă cuprinde un val de invidie din cauză că mi-o luase înainte cu sexul.

— Și cum a fost?

Ridicase din umeri și mai luase o gură.

— Nu știu. N-a fost cine știe ce.

— Cum adică n-a fost cine știe ce? Nu s-a cutremurat pământul sau nu s-au aliniat planetele sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse, înăbușindu-și un hohot. Bineînțeles că nu.

Nu înțelegeam cu adevărat de ce trebuia să fie amuzant, dar mi-am dat seama că nu voia să vorbească despre asta. Se întâmpla cam în vremea când legătura psihică începuse să se formeze, iar emoțiile ei începeau să pătrundă până la mine uneori. Am ridicat sticla și m-am uitat fix la ea.

— Nu cred că chestia asta funcționează.

— Asta fiindcă abia e un pic de alcool în ea...

În apropiere se auzi ceva mișcându-se în tufișuri. Am sărit imediat în picioare, plasându-mă între ea și zgomot.

— E vreun animal, spuse ea după ce un minut trecu în tăcere.

Asta nu însemna că nu era periculos. Sistemul de pază al școlii ținea strigoi la distanță, dar animalele sălbatice cutreierau adesea la marginea campusului, reprezentând și ele pericole. Urși. Pume.

— Haide, i-am spus. Hai să ne întoarcem.

Nu ajunseserăm prea departe când am auzit din nou ceva mișcându-se și cineva păși în calea noastră.

— Doamnelor. Doamna Karp.

Am înghețat și toate reacțiile rapide pe care le avusesem la mlaștină dispărură, din cauză că am întârziat câteva momente să ascund sticla la spate.

Un ușor zâmbet îi apărui pe față și întinse mâna. Spăsită, i-am dat sticla și o vârî sub braț. Se întoarse fără niciun alt cuvânt și o urmarăm, știind că va trebui să suportăm consecințele.

— Credeți că nimeni nu observă când jumătate de clasă e plecată? întrebă după o vreme.

— Jumătate de clasă?

— Aparent, câțiva dintre voi ați ales ziua de azi să chiuliți. Trebuie să fie din cauza vremii frumoase. Astenia de primăvară.

Lissa și cu mine ne târârăm picioarele înainte. Nu mă simțisem niciodată în largul meu în apropierea doamnei Karp de când îmi vindecase mâinile. Purtarea ei ciudată, paranoică, căpătase pentru mine o particularitate ciudată — mult mai ciudată ca înainte. Chiar înfricoșătoare. Și în ultima vreme n-o puteam privi fără să văd semnele acelea de la tâmpile. Părul ei roșu intens le acoperea de obicei, dar nu mereu. Uneori erau semne noi; alteori cele vechi aproape că dispăreau.

Un fâlfâit ciudat se auzi în dreapta mea. Ne oprirăm cu toatele.

— Unul din colegii tăi, bănuiesc, murmură doamna Karp, întorcându-se în direcția sunetului.

Dar, când ajunserăm acolo, găsirăm o pasăre mare, neagră întinsă pe pământ. Păsările — și cele mai multe animale — nu mă prea interesau, dar nici măcar eu n-am putut să nu-i admir penele lucioase și ciocul puternic. Ar fi putut probabil să scoată ochii cuiva în treizeci de secunde — dacă n-ar fi fost în mod clar pe moarte. Cu un ultim, șovăitor spam, pasărea rămase în cele din urmă nemișcată.

— Ce e asta? E o cioară? am întrebat.

— E prea mare, spuse doamna Karp. E un corb.

— E mort? întrebă Lissa. L-am privit cu atenție.

— Mda. Categorie mort. Nu-l atinge.

— Probabil atacat de altă pasăre, observă doamna Karp. Se luptă pentru teritoriu și hrană uneori.

Lissa îngenunche, cu fața plină de compasiune. Nu mă surprindea, de vreme ce avusese mereu o slăbiciune pentru animale. Îmi făcuse zile la rând morală după ce provocasem faimoasa luptă hamster-crab. Eu considerasem lupta ca pe un test între niște adversari pe măsură. Ea o considerase o cruzime împotriva animalelor.

Încremenită de groază, întinse mâna spre corb.

— Liss! am exclamat îngrozită, probabil că are vreo boală.

Dar mâna i se mișcă de parcă nu m-ar fi auzit. Doamna Karp stătea acolo ca o statuie, iar fața ei albă arăta ca a unei stafii. Degetele Lissei mângâiară aripile corbului.

— Liss, am repetat, începând să mă duc către ea, s-o trag înapoi.

Deodată, o senzație ciudată îmi inundă creierul, o încântare minunată și plină de viață. Sentimentul era atât de intens, că mă țintui locului.

Apoi corbul se mișcă.

Lissa scoase un țipăt scurt și își trase brusc mâna înapoi. Amândouă privirăm cu ochii mari.

Corbul bătu din aripi, încercând încet să-și schimbe poziția și să se ridice. Când reuși acest lucru, se întoarse spre noi, fixând-o pe Lissa cu o privire care părea prea inteligentă pentru o pasăre. Ochii păsării îi priviră pe ai ei și n-am putut să-i aflăm reacția prin intermediul legăturii. După o lungă așteptare, corbul încetă să o privească și se ridică în aer, iar puternicele lui aripi îl purtară departe.

Fâlfăitul aripilor fu singurul sunet care se mai auzi.

— O, Doamne, murmură Lissa. Ce-a fost asta?

— Să dea naiba dacă știu, am spus, ascunzându-mi spaima totală.

Doamna Karp păși înainte și apucă mâna Lissei, întorcând-o cu forța spre ea, astfel ca să fie față în față. Am sărit acolo într-o clipire, pregătită să acționez dacă nebuna de Karp ar fi încercat ceva, cu toate că până și eu aveam îndoieli în privința lovirii unui profesor.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse doamna Karp cu o voce neliniștită, cu o privire sălbatică în ochi. Mă auzi? Nimic. Și nu poți să spui nimănui — nimănui — despre ce ai văzut. Amândouă. Promiteți-mi. Promiteți-mi că n-o să mai vorbiți despre asta niciodată.

Lissa și cu mine am schimbat priviri neliniștite.

— Bine, murmură ea.

Strânsoarea doamnei Karp slăbi un pic.

— Și să nu mai faci asta niciodată. Dacă nu m-ascuți, or să afle. Și-or să te dea în vileag.

Se întoarse spre mine.

— Nu poți s-o lași s-o mai facă. Niciodată.

În curtea interioară, în fața internatului meu, cineva mă striga.

— Hei, Rose? Te-am strigat de o sută de ori.

Am uitat de doamna Karp și de corb și am privit spre Mason, care, după câte se părea, mă însoțea spre internat, în timp ce eu eram plecată departe de realitate.

— Scuze, am mormăit. Sunt dezorientată. Pur și simplu... mmm, obosită.

— Prea multă agitație aseară? I-am aruncat o privire piezișă.

— Mă descurc eu.

— Cred, râse el, cu toate că nu părea tocmai amuzat. Se pare că Jesse nu s-a descurcat.

— S-a descurcat binișor.

— Dacă spui tu. Însă, personal, cred că ai gusturi proaste.

M-am oprit.

— Iar eu cred că nu e treaba ta. Își feri privirea furios.

— Ai făcut să fie treaba întregii clase.

— Hei, n-am făcut-o intenționat.

— S-ar fi întâmplat oricum. Jesse are o gură mare.

— N-ar fi spus.

— Sigur, spuse Mason. Fiindcă e atât de drăguț și are o familie atât de importantă.

— Nu mai fi idiot, am izbucnit. Și de ce, mă rog, îți pasă? Ești gelos că n-o fac cu tine?

Se înroși mai tare, până la rădăcinile părului lui roșcat.

— Pur și simplu nu-mi place să aud oamenii vorbind aiurea despre tine, asta-i tot. Circulă o grămadă de glume scârboase. Te fac târfă.

— Nu-mi pasă cum îmi spun.

— O, da. Ești foarte dură. N-ai nevoie de nimeni. M-am oprit.

— N-am. Sunt unul dintre cei mai buni novici din locul ăsta de rahat. N-am nevoie să te porți tu ca un cavaler și să-mi vii în ajutor. Nu mă trata de parcă aș fi o fată neajutorată.

M-am întors și am continuat să merg, dar mă ajunse repede din urmă. Nefericirea de a avea doar 1,73 metri înălțime.

— Uite ce e... n-am vrut să te supăr. Sunt doar îngrijorat în privința ta.

Am răs sarcastic.

— Vorbesc serios. Stai... începu el. Am, hmm, făcut ceva pentru tine. Oarecum. M-am dus la bibliotecă aseară și am încercat să găsec ceva despre Sf. Vladimir.

M-am oprit iar.

— Da?

— Mda, dar nu era prea mult despre Anna. Toate cărțile erau destul de generale. Vorbeau doar despre el ca vindecător de oameni, smulgându-i înapoi din ghearele morții.

Ultima parte atinse un punct sensibil.

— Mai era... mai era și altceva? am îngăimat eu.

Clătină din cap.

— Nu. Probabil că îți trebuie niște surse primare, dar nu avem niciuna aici.

— Surse cum?

Pufni și un zâmbet îi apărură pe față.

— Mai faci și altceva în afară de trimis bilețele? Tocmai am vorbit despre ele zilele trecute, la cursul lui Andrews. Sunt cărți chiar din perioada de timp pe care vrei s-o studiezi. Cele secundare sunt scrise de oameni care trăiesc în prezent. O să obții informații mai bune dacă găsești ceva scris de tipul însuși. Sau de cineva care l-a cunoscut în realitate.

— Oh. Bine. Tu ce ești, un fel de geniu acum? Mason mă lovi ușor în braț.

— Sunt atent, asta-i tot. Tu ești atât de uitucă. Pierzi tot felul de lucruri.

Zâmbi nervos.

— Și uite... chiar îmi pare rău în legătură cu ce am zis. Eram doar...

Gelos, mi-am dat seama. Vedeam asta în ochii lui. Cum de nu o observasem înainte? Era nebun după mine. Cred că eram într-adevăr uitucă.

— E în regulă, Mase. Nu contează. Am zâmbit.

— Și mersi că ai căutat chestia aia.

Zâmbi și el și am intrat în clădirea internatului, tristă că nu simțeam același lucru pentru el.

UNSPREZECE

— Ai nevoie de ceva de îmbrăcat? întrebă Lissa.

— Hmm?

Mi-am îndreptat privirea spre ea. Așteptam începerea cursului de artă slavonă al domnului Nagy, iar eu eram preocupată s-o ascult pe Mia tăgăduind cu fermitate afirmațiile despre părinții ei în fața unuia dintre prietenii ei.

— Nu e ca și cum ar fi servitori sau altceva, exclamă ea, evident agitată. Luând o expresie serioasă, încercă să pară arogantă. Practic, sunt consultanți. Drozdovii nu decid nimic fără ei.

Mi-am înăbușit un hohot, iar Lissa clătină din cap.

— Savurezi chestia asta mult prea mult.

— Pentru că e demențial. Ce m-ai întregat adineauri? Am cotrobăit prin geantă, răscolind după luciul de buze. L-am găsit și m-am strâmbat. Era aproape gol; nu știam de unde să fac rost de altul.

— Am întregat dacă ai nevoie de ceva de îmbrăcat pentru diseară, spuse ea.

— Păi, da, bineînțeles că da. Dar niciun lucru de-al tău nu-mi vine.

— Ce o să faci?

Am ridicat din umeri.

— O să improvizez, ca de obicei. Oricum, de fapt nu-mi pasă. Sunt doar bucuroasă că Kirova îmi dă drumul.

Aveam o întrunire în acea seară. Era 1 noiembrie, Ziua Tuturor Sfinților — ceea ce însemna de asemenea că trecuse aproape o lună de când ne întorseserăm. Suita regală vizita școala, însăși Regina Tatiana. Sincer, nu asta mă entuziasma. Mai vizitase înainte Academia. Era ceva destul de obișnuit și mult mai puțin interesant decât părea. În plus, după ce trăisem printre oameni și lideri aleși, nu-mi păsa prea mult de niște nobili înfumurați. Cu toate astea, promisem permisiunea de a merge pentru că

toți ceilalți aveau să fie acolo. Era o șansă să mai fac și altceva, petrecându-mi timpul cu oameni în carne și oase, decât să stau încuiată în camera mea de internat. Puțină libertate merita categoric suferința de a îndura până la capăt câteva discursuri plictisitoare.

N-am rămas să vorbesc cu Lissa după ore, cum făceam de obicei. Dimitri își ținuse promisiunea în privința antrenamentelor suplimentare și încercam să mi-o țin pe a mea. Aveam acum două ore în plus să exersiez cu el, una înainte și una după școală. Cu cât îl vedeam mai mult în acțiune, cu atât mai mult îi înțelegeam reputația de zeu dur. Era limpede că știa multe — cele șase semne molnija ale lui dovedeau cam același lucru — și ardeam de nerăbdare să mă învețe ce știa.

Când am ajuns la sala de gimnastică, am observat că purta un tricou și pantaloni de trening largi, spre deosebire de blugii săi obișnuiți.

Îi stătea bine. Foarte bine. Nu te mai uita, mi-am spus imediat.

Mă așeză în așa fel încât stăteam față în față pe rogojină și-și încrucișa brațele.

— Care e prima problemă de care o să te lovești când o să fii față în față cu un strigoi?

— Că sunt nemuritori?

— Gândește-te la ceva mai elementar. Mai elementar decât atât? mi-am spus eu.

— Ar putea fi mai mari ca mine. Și mai puternici.

Cei mai mulți strigoi — în afară de cazul în care fuseseră oameni înainte — aveau aceeași înălțime ca rudele lor moroi. Strigoii aveau de asemenea mai multă forță, reflexe și simțuri mai bune ca dhampirii. Din cauza aceasta se antrenau gardienii atât de mult; aveam de suplinit un „deficit de cunoștințe”.

Dimitri încuviință.

— Asta face să fie dificil să-i înfrunți, dar nu imposibil. De obicei, poți folosi greutatea și înălțimea mai mare a unei persoane împotriva acesteia.

Se întoarse și demonstra prin câteva manevre, arătând unde să te miști și cum să lovești pe cineva. Exersând mișcărilor cu el, am aflat câte ceva în privința motivelor pentru care luam bătaie atât de regulat în exercițiile de grup. I-am asimilat rapid tehnicile și abia așteptam să le folosesc în realitate. Spre finalul timpului nostru împreună, mă lăsă să încerc.

— Dă-i drumul, spuse. Încearcă să mă lovești.

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Năpustindu-mă înainte, am încercat să-l lovesc și am fost imediat blocată și doborâtă la podea. Corpul îmi fu cuprins de durere, dar am refuzat să cedez în fața ei. Am sărit în sus iar, sperând să-l prind nepregătit.

N-am reușit.

După alte câteva încercări eșuate, mi-am ridicat mâinile într-un gest de armistițiu.

— În regulă, ce nu fac bine?

— Nimic.

Nu eram convinsă.

— Dacă n-aș fi făcut nimic greșit, te-aș fi lăsat inconștient până acum.

— Puțin probabil. Mișcărilor tale sunt corecte toate, dar e prima dată când ai încercat cu adevărat. Eu am făcut-o ani de zile.

Am clătinat din cap și mi-am dat ochii peste cap la stilul lui mai-bătrân-și-mai-înțelept. Îmi spusese odată că are douăzeci și patru de ani.

— Cum zici tu, tataie. Putem să încercăm iar?

— Nu mai avem timp. Nu vrei să te pregătești? M-am uitat la ceasul prăfuit de pe perete și m-am înviorat. Era aproape ora de începere a banchetului.

Gândul mă zăpăci. M-am simțit ca Cenușăreasa, dar fără haine.

— La naiba, da, vreau.

El plecă înaintea mea. Studiindu-l cu atenție, am înțeles că nu puteam lăsa să-mi scape ocazia. Am sărit în spatele lui, poziționându-mă exact în felul în care mă învățase. Aveam elementul de surpriză. Totul era perfect, iar el nici măcar nu avea să mă vadă repezindu-mă.

Înainte de a-l atinge, se răsuci cu o viteză incredibil de mare. Cu o singură mișcare abilă, mă înșfacă la fel ca pe-un fulg și mă aruncă la pământ, imobilizându-mă acolo.

Am gemut.

— N-am făcut nimic greșit!

Ochii lui priviră calm într-ai mei în timp ce-mi ținea mâinile de încheieturi, dar nu părea la fel de serios ca în timpul lecției. I se părea amuzant.

— Strigătul de luptă te-a dat oarecum de gol. Încearcă să nu mai țipi data viitoare.

— Ar fi contat cu adevărat dacă aş fi tăcut? Se gândi un pic.

— Nu. Probabil că nu.

Am oftat zgomotos, încă aflată într-o poziție mult prea bună pentru a lăsa cu adevărat această dezamăgire să mă enerveze. Erau câteva avantaje în a avea un asemenea antrenor periculos — cineva care totodată se întâmpla să fie cu o jumătate de cot mai înalt ca mine și care mă depășea semnificativ în greutate. Și asta fără a lua în considerare puterea lui. Nu era mătăhălos, însă corpul îi era plin de mușchi duri, agili. Dacă voi putea să-l bat vreodată pe el, voi putea să bat pe oricine.

Dintr-odată, mi-am dat seama că încă mă mai ținea la pământ. Pielea degetelor lui era caldă în timp ce-mi strângea încheieturile. Fața îi era la câțiva centimetri de a mea, iar picioarele și trunchiul lui se apăsau pe ale mele. O parte a părului său castaniu lung îi atârna în jurul feței, și Dimitri părea și el să mă studieze, aproape la fel cum o făcuse în noaptea aceea în salon. Și Dumnezeu, ce bine mirosea. Am început să respir greu și n-avea nicio legătură cu antrenamentul sau cu faptul că plămânii îmi erau striviți.

Aș fi dat oricât să-i pot citi mintea atunci. De când cu noaptea aceea din salon, observasem că mă privește cu aceeași expresie serioasă. Practic, nu făcuse niciodată asta în timpul antrenamentelor în sine — astea erau chestiuni profesionale. Dar înainte și după aceea, se însenina un pic uneori și îl văzusem privindu-mă într-un fel aproape admirativ. Iar câteodată, dacă eram cu adevărat norocoasă, îmi zâmbea. Un zâmbet adevărat — nu cel ironic care-i acompania sarcasmul cu care mă tachina atât de des. Nu voiam s-o recunosc față de nimeni — nici față de Lissa, nici măcar față de mine — însă în unele zile trăiam pentru zâmbetul acela. Îi înseninau fața. „Superb” nu-l mai descria într-un mod satisfăcător.

Încercând să par calmă, am căutat să mă gândesc la ceva profesional și legat de gardieni. În schimb, am spus:

— Și, hmm... mai ai și alte mișcări să-mi arăți? Buzele îi tresăriră și, pentru o clipă, am crezut că voi avea parte de unul din acele zâmbete. Inima îmi palpită. Apoi, cu un efort vizibil, își retrase zâmbetul și deveni încă o dată instructorul meu de o severitate protectoare. Se dădu jos de pe mine, se sprijini în călcâie și se ridică.

— Haide. Trebuie să mergem.

M-am chinuit să mă ridic în picioare și l-am urmat afară din sala de gimnastică. Nu se uită în spate în timp ce mergeam și, în sinea mea, m-am muștrat pe când mă întorceam în cameră.

Făcusem o pasiune pentru instructorul meu. O pasiune pentru instructorul meu mai în vârstă. Probabil că nu eram în toate mințile. Era cu șapte ani mai mare ca mine. Suficient de bătrân să-mi fie... ei bine, nimic. Dar tot mai în vârstă ca mine. Șapte ani era mult. Începuse să scrie când m-am născut eu. Când eu învățam să scriu și să arunc cu cărți în profesorii mei, probabil că el săruta fete. Probabil că multe fete, ținând seama de cum arăta. Chiar nu aveam nevoie de această complicație în viața mea acum.

Am găsit un pulover acceptabil printre lucrurile mele și, după un duș rapid, m-am îndreptat către partea cealaltă a campusului, spre recepție. În ciuda zidurilor din piatră amenințătoare, a statuiilor ciudate și a turnulețelor de pe exteriorul clădirilor, interioarele Academiei erau foarte moderne. Aveam Wi-Fi, lumini fluorescente și cam orice îți puteai imagina din punct de vedere tehnologic. Sala de mese în special semăna destul de mult cu autoservirile în care mâncasem în timp ce eram în Portland și Chicago, cu mese dreptunghiulare simple, pereți de un gri liniștitor și o mică încăpere laterală, unde erau servite mesele noastre pregătite într-un mod dubios. Cel puțin cineva agățase fotografiile alb-negru înrămate pe pereți, în încercarea de a-i decora, dar nu consideram cu adevărat „artă” poze cu vase și copaci desfrunziți.

Însă, în această seară, cineva reușise să transforme sala de mese, de obicei anostă, într-o autentică încăpere de luat cina. Vaze din care se revărsau trandafiri stacojii și delicați crini albi. Lumânări

aprinse. Fețe de masă făcute din — atenție! — pânză roșie ca sângele. Efectul era superb. Era greu de crezut că acesta era același loc în care mâncam de obicei sendvișuri cu carne de pasăre. Părea demn de, ei bine, o regină.

Mesele fuseseră aranjate în șiruri drepte, creând un culoar în mijlocul încăperii. Locurile ne fuseseră dinainte stabilite și, după cum era de așteptat, nici gând să pot sta în apropierea Lissei. Ea stătea în față, cu ceilalți moroi; eu eram în spate, cu novicii.

Dar am reușit s-o zăresc atunci când am intrat și mi-a aruncat un zâmbet. Împrumutase o rochie de la Natalie — albastră, din mătase și fără bretele — și arăta minunat cu trăsăturile ei palide. Cine ar fi știut că Natalie avea ceva atât de bun? Făcea ca puloverul meu să piardă câteva puncte la eleganță.

Organizau întotdeauna aceste banchete protocolare în același fel. O masă prezidențială era așezată pe o estradă în fața încăperii, unde puteam toți să ne minunăm și să o privim pe Regina Tatiana și pe alți membri ai familiilor regale servind cina. Gardienii stăteau aliniați pe lângă pereți, țepeni și oficiali ca statuile. Dimitri stătea printre ei și am simțit un gol ciudat în stomac amintindu-mi ce se întâmplase în sala de gimnastică. Ochii lui priveau fix înaintea, ca și cum ar fi fost atent la întreaga încăpere și, în același timp, la nimic.

Când se făcu timpul ca membrii familiilor regale să intre, ne ridicarăm cu toții cu respect și privirăm cum pășeau pe culoar. Am recunoscut câțiva dintre ei, în special pe cei care aveau copii înscriși la Academie. Victor Dashkov era printre ei, pășind încet, cu ajutorul unui baston. Chiar dacă eram bucuroasă că-l văd, mă întrista fiecare pas chinuit pe care-l făcea spre capătul încăperii.

Odată ce trecu acest grup, patru gardieni solemni în jachete cu dungulițe roșii și negre intrară în sala de mese. Toți, în afară de gardienii postați de-a lungul pereților, îngenunchearăm, într-o etalare stupidă a loialității.

Ce exces de ceremonie și vanitate, m-am gândit plictisită. Monarhii moroi erau aleși de monarhii precedenți din sânul familiilor regale. Regele sau regina nu puteau alege pe unul dintre proprii descendenți direcți și un consiliu al familiilor nobile și regale putea contesta alegerea pe destule motive. Acest lucru nu se întâmpla aproape niciodată, însă.

Regina Tatiana își urma gărzile, îmbrăcată într-o rochie roșie de mătase și o jachetă asortată. Avea șaiszeci și ceva de ani și un păr cărunt-închis tăiat în dreptul bărbiei și încununat cu o tiară de tip Miss America. Intră în încăpere încet, ca și cum s-ar fi plimbat, cu alți patru gardieni în spate. Trecu prin zona novicilor destul de repede, cu toate că înclină din cap și zâmbi ici-colo. Chiar dacă dhampirii erau copiii pe jumătate umani, nelegitimi, ai moroilor, ne pregăteam și ne dedicam viețile slujirii și protejării lor. Era o mare probabilitate ca mulți dintre noi, cei adunați aici, să moară de tineri, iar regina trebuia să-și arate respectul pentru asta.

Când ajunse în zona moroilor, se opri mai mult timp și chiar vorbi cu câțiva elevi. Era ceva important să fii recunoscut, de cele mai multe ori un semn că părinții cuiva intraseră în grațiile ei. Firește, cei din familiile regale se bucurau de cea mai mare parte a atenției. Nu le spunea de fapt cine știe ce lucruri interesante, în general doar o grămadă de cuvinte pompoase.

— Vasilisa Dragomir.

Am ridicat brusc capul. Teama se scurse prin legătura dintre noi la auzul numelui ei. Încalcând protocolul, am ieșit din poziția mea și mi-am făcut loc mai încolo pentru a vedea mai bine, știind că nimeni nu mă va observa când regina însăși o recunoscuse personal pe ultima dintre Dragomiri. Toți erau nerăbdători să vadă ce avea să-i spună monarhul Lissei, prințesa fugară.

— Am aflat că te-ai întors. Ne bucurăm să-i avem pe Dragomiri înapoi, chiar dacă numai unul dintre ei a mai rămas. Regretăm sincer pierderea părinților și a fratelui tău, au fost printre cei mai buni dintre moroi, iar morțile lor — o adevărată tragedie.

Nu înțelesesem niciodată cu adevărat chestia regală cu „noi”, dar altminteri, totul păru-se în regulă.

— Ai un nume interesant, continuă ea. Multe eroine din basmele rusești se numesc Vasilisa. Vasilisa cea Vitează, Vasilisa cea Frumoasă. Sunt tinere diferite, toate având același nume și aceleași calități minunate: putere, inteligență, disciplină și virtute. Toate săvârșesc lucruri mari, triumfând asupra adversarilor lor. De asemenea, numele Dragomir impune propriul lui respect. Regii și reginele Dragomir au cârmuit cu înțelepciune și dreptate în istoria noastră. Și-au folosit puterile în scopuri minunate. Au nimicit strigoi, luptând alături de gardienii lor. E regesc pe drept cuvânt.

Se opri o clipă, lăsând ca greutatea cuvintelor ei să-și producă efectul. Simțeam cum starea sufletească se schimba în încăpere, iar Lissa era cuprinsă de surprindere și de încântare sfioasă. Aceasta avea să zguduie echilibrul social. Ne puteam probabil aștepta ca mâine câțiva parveniți să încerce să se pună bine cu Lissa.

— Da, continuă Tatiana, ești de două ori investită cu putere. Numele tău reprezintă cele mai frumoase calități pe care oamenii le pot oferi și strălucește de gloria faptelor de noblețe și vitejie din vremurile trecute. Se opri o clipă. Dar, așa cum ai demonstrat, nu numele te face să fii cineva. Și nici nu dă vreun indiciu despre cum se va dovedi persoana care-l poartă.

Și, cu această palmă verbală, își întoarse spatele și-și continuă procesiunea.

Un șoc colectiv cuprinsese încăperea. Am examinat rapid și apoi am respins orice încercări de a sări pe culoar și a mă repezi la regină. O jumătate de duzină de gardieni m-ar fi pus la podea înaintea chiar de a fi făcut cinci pași. Așa că am suportat nerăbdătoare sfârșitul cinei, simțind în tot acest timp umilința absolută a Lissei.

Când urmă recepția de după cină, Lissa se îndreptă direct către ușile care dădeau spre curte. Am urmat-o, dar am întârziat din cauză că a trebuit să mă strecur prin mulțimea de oameni care discutau unii cu alții.

Mersese afară până la o curte adiacentă, una care se armoniza cu stilul exterior grandios al Academiei. O boltă din lemn sculptat, răsucit, acoperea grădina, cu mici găuri ici și colo pentru a lăsa să pătrundă un pic de lumină, dar nu atât de multă încât să le facă rău moroilor. Copaci, cu frunzele acum dispărute înaintea iernii, se înșiruiu pe toată suprafața și străjuiau cărările ce duceau spre alte grădini, curți și curtea interioară principală. Un iaz, și el golit pe timp de iarnă, se afla într-un colț și era vegheat de o statuie impozantă a Sfântului Vladimir însuși. Sculptat în piatră gri, era îmbrăcat în veșminte lungi și avea barbă și mustață.

Cotind după un colț, m-am oprit când am văzut că Natalie ajunsese mai repede la Lissa decât mine. M-am gândit să le întrerup, dar m-am dat înapoi înainte ca ele să mă poată vedea. Chiar dacă era un lucru rău să spionezi, eram dintr-odată foarte curioasă ce voia să-i spună Natalie Lissei.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbească așa, spunea Natalie. Purta o rochie galbenă asemănătoare la croială cu a Lissei, dar îi lipseau oarecum grația și echilibrul ca s-o facă să arate la fel de bine. Și galbenul era pe ea o culoare groaznică. Era în discordanță cu părul ei negru, pe care îl ridicase în coc într-o parte.

— Nu a fost drept, continuă ea. Nu te necăji din pricina asta.

— E cam târziu pentru asta.

Ochii Lissei erau fixați pe aleea pietruită de jos.

— N-a avut dreptate.

— Are dreptate, exclamă Lissa. Părinții mei... și Andre... m-ar fi urât pentru ce am făcut.

— Nu, nu te-ar fi urât, vorbi Natalie pe un ton blând.

— A fost o prostie să fug. Iresponsabil.

— Și ce? Ai făcut o greșală. Eu fac greșeli mereu. Zilele trecute, făceam tema asta la științe și era pentru capitolul zece și, de fapt, citisem capitolul unspre...

Natalie se opri și, arătând o stăpânire remarcabilă, reveni la ideea inițială.

— Oamenii se schimbă. Ne schimbăm mereu, nu? Tu nu ești la fel ca înainte. Eu nu sunt la fel ca înainte.

De fapt, Natalie mi se părea exact la fel, dar asta nu mă mai deranja atât de mult. Mă obișnuisem cu ea.

— Pe lângă asta, adăugă, chiar a fost o greșală să fugi? Trebuie să fi făcut-o cu un motiv. Trebuie să fi câștigat ceva din asta, nu? Se petreceau o grămadă de lucruri urâte cu tine, nu-i așa? După ce s-a ntâmplat cu părinții tăi și cu fratele tău. Adică, poate că a fost cea mai bună alegere.

Lissa își ascunse un zâmbet. Amândouă eram destul de sigure că Natalie încerca să afle de ce plecaserăm — întocmai ca toți ceilalți din școală. Era destul de nepricepută la șmecherii.

— Nu știi dacă-i chiar așa cum spui, nu, răspunse Lissa. Eram slabă. Andre n-ar fi fugit. Era atât de bun. Bun la orice. Bun la a se înțelege cu oamenii și tot rahatul ăsta regal.

— Și tu ești bună la asta.

— Poate că da. Dar nu-mi place. Adică, îmi plac oamenii... dar cea mai mare parte din ceea ce fac e atât de fals. Asta nu-mi place.

— Atunci nu-ți face sânge-rău fiindcă nu te implici, spuse Natalie. Nici eu nu-mi petrec timpul cu toți oamenii aceia și uită-te la mine. Sunt cât se poate de bine. Tati spune că nu-i pasă dacă-mi petrec timpul cu cei din familiile regale sau nu. Vrea doar să fiu fericită.

— Și de aceea, am spus, făcându-mi în sfârșit apariția, el ar trebui să domnească în locul javei ăleia de regină. A fost furat.

Natalie aproape că sări în aer. Eram destul de sigură că vocabularul ei de înjurături consta aproape în întregime din „asta-i bună” și „fir-ar”.

— Mă întrebam unde ești, spuse Lissa.

Natalie se uită când la una când la alta, părând dintr-odată un pic stânjenită să se afle între cele mai bune prietene din lume. Se dădu la o parte încurcată și-și trase câteva șuvițe dezordonate după ureche.

— Păi... ar trebui să plec să-l găsesc pe tati. Ne vedem mai târziu în cameră.

— Pa, pa, spuse Lissa. Și mersi. Natalie plecă în grabă.

— Chiar îi spune cu adevărat „tati”? Lissa îmi aruncă o privire severă.

— Las-o în pace. E drăguță.

— De fapt, chiar e. Am auzit ce-a spus și oricât nu aș vrea să recunosc, n-a fost nimic de care aș putea să-mi bat joc. Totul a fost adevărat. Am făcut o pauză. O s-o omor, să știi. Pe regină, nu pe Natalie. La naiba cu gardienii. O s-o fac. Nu poate scăpa cu asta.

— Dumnezeule, Rose. Nu vorbi așa. Or să te aresteze pentru trădare. Las-o baltă.

— S-o las baltă? După tot ce ți-a spus? În fața tuturor? Nu-mi răspunse, nici măcar nu mă privi. În schimb, se jucă distrată cu crengile unui tufiș crescut la întâmplare, care intrase într-o stare latentă pe timpul iernii. Avea o expresie vulnerabilă pe care am recunoscut-o — și de care mă temeam.

— Hei. Mi-am coborât vocea. Nu face fața asta. Nu știe despre ce vorbește, da? Nu lăsa asta să afecteze. Să nu faci nimic din ceea ce n-ar trebui să faci.

Mă privi din nou.

— O să se întâmple iar, nu-i așa? șopti ea.

Mâna ei, încă încleștată pe crengile tufișului, începu să tremure.

— Nu și dacă nu lași să se întâmple. Am încercat să mă uit la încheieturile ei fără să se observe prea tare. Nu ai...?

— Nu. Clătină din cap și clipi, reținându-și lacrimile. N-am vrut s-o fac. Eram supărată după întâmplarea cu vulpea, dar a fost bine. Îmi place chestia cu să nu facem valuri. Îți simt lipsa, dar totul a fost în regulă. Îmi place...

Se opri.

Auzeam cuvântul prinzând contur în mintea ei: „Christian”. Și continuă:

— Aș vrea să nu poți face asta. Sau să nu o faci.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ți țin din nou discursul cu Christian-e-un-ratat-psihopat?

— Cred că l-am memorat după ultimele zece dați, bombăni ea.

Am început să-i țin a unsprezecea oară morala, când am auzit răsete și țacănit de tocuri pe piatră. Mia se îndrepta către noi, cu câțiva prieteni după ea, dar fără Aaron. Imediat, sistemele mele de apărare se declanșară.

În interior, Lissa încă mai era zdruncinată de comentariile reginei. Amărăciunea și umilința se involburau în sufletul ei.

Se simțea rușinată în privința a ceea ce puteau crede alții despre ea acum și continua să se gândească la faptul că familia ei ar fi urât-o pentru că fugise. Eu nu credeam asta, dar ea era convinsă, iar emoțiile ei sumbre continuau să nu-i dea pace. Nu se simțea bine, indiferent cât de nepăsătoare încercase să se poarte, iar eu eram îngrijorată că ar putea face ceva necugetat. Mia era ultima persoană pe care trebuia s-o vadă acum.

— Ce vrei? am întrebat.

Mia zâmbi cu aroganță Lissei, iar pe mine mă ignoră, făcând câțiva pași înainte.

— Voiam doar să știu cum e să fii atât de importantă și atât de regească. Trebuie să fii atât de entuziasmată că regina a vorbit cu tine.

Chicote se auziră dinspre grup.

— Ești prea aproape.

Am pășit între ele și Mia tresări un pic, poate încă îngrijorată că i-aș putea rupe brațul.

— Și, hei, cel puțin regina i-a știut numele, ceea ce e mai mult decât pot să spun în privința ta și a numărului pe care-l faci încercând să pari aristocrată. Sau în privința părinților tăi.

Vedeam suferința pe care spusele mele i-o provocară. Vai, cât de mult voia să fie aristocrată.

— Cel puțin eu îi văd pe părinții mei, replică ea. Cel puțin știu cine sunt amândoi. Doar Dumnezeu știe cine e tatăl tău. Iar mama ta e unul dintre cei mai renumiți gardieni din lume, dar nici ei nu-i pasă câtuși de puțin de tine. Toată lumea știe că nu te vizitează niciodată. Probabil că a fost bucuroasă când ai plecat. Dacă o fi observat măcar.

M-a durut. Am strâns din dinți.

— Mda, ei bine, cel puțin e renumită. Ea chiar consiliază membri ai familiilor regale și nobili. Nu face curățenie după ei.

I-am auzit una dintre prietene chicotind în spatele ei. Mia deschise gura, fără îndoială pentru a scoate una dintre multele replici pe care trebuie să le fi acumulat de când începuse să circule povestea, când beculețul i se aprinse brusc în cap.

— Deci tu ai fost, spuse ea, cu ochii holbați. Mi-a spus cineva că Jesse a început, dar n-ar fi avut de unde să știe nimic despre mine. A aflat de la tine. Când te-ai culcat cu el.

Acum chiar că începea să mă calce pe nervi.

— Nu m-am culcat cu el.

Mia arată spre Lissa și se uită iar la mine.

— Deci asta e, ha? Tu îi faci treburile murdare pentru că ea e prea toantă să le facă singură. N-o să poți s-o protejezi mereu, mă avertiză ea. Nici tu nu ești la adăpost.

Amenințări fără noimă. M-am aplecat înainte, făcându-mi vocea cât mai amenințătoare cu putință. În starea mea de spirit de atunci, nu era greu.

— Da? Încearcă să mă atingi acum și o să afli. Speram să o facă. Voiam s-o facă. N-aveam nevoie acum de vendeta ei smintită. Îmi distrăgea atenția — și îmi doream foarte mult s-o pocnesc pe loc.

Privind în spatele ei, l-am văzut pe Dimitri intrând în grădină, căutând din priviri ceva — sau pe cineva, îmi cam dădeam seama pe cine căuta. Când mă văzu, înainta cu pași mari, mutându-și atenția când observă grupul adunat în jurul nostru. Gardienii pot mirosi o ceartă de la o poștă. Bineînțeles, și un copil de șase ani ar fi putut simți cearta asta.

Dimitri se opri lângă mine și-și încrucișa brațele.

— E totul în regulă?

— Nicio problemă, gardian Belikov.

Am zâmbit în timp ce vorbeam, dar eram furioasă. Turbată chiar. Toată confruntarea asta cu Mia doar o făcuse pe Lissa să se simtă mai rău.

— Ne spunem doar niște povești de familie. Ai auzit-o pe a Miei? E fascinantă.

— Haideți, le spuse Mia însoțitorilor ei.

Plecă în fruntea lor, nu înainte de a-mi arunca o ultimă privire înfricoșătoare. Nu avem nevoie să-i citesc gândurile ca să înțeleg ce însemna. Nu se terminase. Avea să încerce să se răzbune pe una din noi sau pe amândouă. Bine. Să înceapă lupta.

— Trebuie să te duc înapoi la internatul tău, îmi spuse Dimitri pe un ton sec. Sper că nu erai gata să începi o bătaie, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, am spus, cu ochii încă privind fix la intrarea, acum pustie, prin care dispăruse Mia. Nu încep bătaii în locuri unde oamenii le pot vedea.

— Rose, gemu Lissa.

— Să mergem. Noapte bună, Prințesă.

El se întoarse, dar eu nu m-am mișcat din loc.

— O să fii în regulă, Liss? Ea încuviință din cap.

— Sunt bine.

Era o minciună atât de mare, că nu-mi venea să cred că avusese tupeul să încerce să mi-o spună. N-aveam nevoie de legătură ca să văd lacrimile strălucindu-i în ochi. N-ar fi trebuit să ne întoarcem

niciodată în acest loc, am înțeles, deprimată.

— Liss... Îmi zâmbi ușor și trist, apoi arătă cu capul către Dimitri. Sunt bine, ți-am spus. Trebuie să pleci.

L-am urmat cu părere de rău. Mă conduse spre cealaltă parte a grădinii.

— S-ar putea să trebuiască să mai adăugăm un antrenament în plus pentru autocontrol, observă el.

— Am destul autocontr... hei!

M-am oprit din vorbă când l-am văzut pe Christian strecurându-se pe lângă noi, intrând pe cărarea pe care tocmai veniserăm. Nu-l văzusem la recepție, dar, dacă Kirova îmi dăduse drumul ca să vin în această seară, presupun că făcuse același lucru și în privința lui.

— Te duci s-o vezi pe Lissa? am întrebat, îndreptându-mi furia împotriva Miei asupra lui.

Își afundă mâinile în buzunare și-mi aruncă acea privire indiferentă de băiat rău.

— Și dacă mă duc?

— Rose, nu e momentul, spuse Dimitri.

Ba era chiar momentul. De săptămâni întregi, Lissa îmi ignorase avertismentele în privința lui Christian. Era timpul să merg la sursă și să opresc flirtul lor ridicol odată pentru totdeauna.

— De ce n-o lași odată în pace? Ești atât de sărit de pe fix și de disperat să atragi atenția, că nu-ți dai seama când cineva nu te place?

El se încruntă.

— Ești un obsedat nebun și ea știe asta. Mi-a povestit tot despre obsesiile tale ciudate — cum stați mereu împreună în pod, cum i-ai dat foc lui Ralf ca s-o impresionezi. Crede că ești un ciudat, dar e prea amabilă să spună ceva.

Fața îi pălise și ceva întunecat i se involbura în privire.

— Dar tu nu ești prea amabilă, nu?

— Nu. Nu când mi-e milă de cineva.

— Ajunge, spuse Dimitri, luându-mă de acolo.

— Atunci, mersi de „ajutor”, mârâi Christian, cu vocea plină de ură.

— Nicio problemă, am strigat peste umăr.

Când ne îndepărtaserăm un pic, am aruncat o privire înapoi și l-am văzut pe Christian stând în fața intrării în grădină. Se oprise din mers și acum privea pe cărarea ce ducea spre Lissa, aflată în curte. Umbrele îi acopereau fața în timp ce se gândea și apoi, după câteva clipe, se întoarse și se îndreptă înapoi spre internatul moroilor.

DOISPREZECE

Somnul veni greu în acea noapte și m-am zvârcolit și m-am sucit multă vreme înainte de a adormi într-un sfârșit.

Cam după o oră, m-am ridicat în capul oaselor, încercând să mă relaxez și să-mi pun în ordine emoțiile pe care le primeam. Lissa. Speriată și supărată. Nesigură. Evenimentele din acea seară îmi reveniră brusc în memorie în timp ce căutam să aflu ce ar fi putut s-o neliniștească. Regina care o umilise. Mia. Poate chiar Christian — nu știam dacă nu se întâlnise cu ea.

Însă... niciunul dintre aceste lucruri nu era problema acum. Ascuns în sufletul ei era altceva. Ceva foarte rău.

Am coborât din pat, m-am îmbrăcat în grabă și mi-am trecut în revistă opțiunile. Aveam acum o cameră la etajul al treilea — mult prea sus pentru a coborî pe fereastră, mai ales că nu mai aveam o doamnă Karp care să mă facă bine de data asta. N-aș putea niciodată să mă strecor prin holul principal. Mai rămânea doar să merg pe canalele „corespunzătoare”.

— Unde crezi că te duci?

Una dintre intendentele care supravegheau holul meu ridică privirea din scaunul ei. Era postată la capătul culoarului, lângă scările care duceau la parter. În timpul zilei, acea scară nu era supravegheată. Noaptea, era ca și cum am fi fost la închisoare. Mi-am încrucișat brațele.

— Trebuie să-l văd pe Dim — pe gardianul Belikov.

— E târziu.

— E o urgență.

Mă măsură din cap până în picioare.

— Mie îmi pari în regulă.

— O să ai mari probleme mâine când toată lumea o să afle că m-ai împiedicat să raportez ce știu.

— Spune-mi mie.

— E o chestiune confidențială a gardienilor.

Am privit-o cât de dur am putut. Trebuie să fi funcționat, pentru că se ridică în cele din urmă și scoase un telefon mobil. Sună pe cineva — pe Dimitri, speram — dar vorbi prea încet ca eu s-o aud. Așteptărăm câteva minute și apoi ușa care ducea spre scări se deschise. Apăru Dimitri, îmbrăcat complet și alert, deși eram destul de sigură că-l trezisem din somn.

Îmi aruncă o singură privire.

— Lissa?

Am încuviințat din cap.

Fără niciun cuvânt în plus, se întoarse și porni înapoi pe scări în jos. L-am urmat. Traversă curtea interioară în tăcere, spre impunătorul internat al moroilor. Era „noapte” pentru vampiri, ceea ce însemna că era zi pentru restul lumii. Soarele după-amiezii strălucea cu o lumină rece, aurie deasupra noastră. Genele umane din mine îl primeau cu bucurie și într-un fel regretam mereu că sensibilitatea la lumină a moroilor ne obliga să trăim în întuneric în cea mai mare parte a timpului.

Intendentele de pe holul Lissei se uitară la noi cu gura căscată, dar Dimitri era prea intimidant pentru a i se opune.

— E în baie, le-am spus.

Când supraveghetoria porni după mine înăuntru, n-am vrut s-o las.

— E prea supărată. Lasă-mă să vorbesc cu ea între patru ochi mai întâi.

Dimitri cugetă o clipă.

— Da. Lasă-le un minut. Am împins ușa.

— Liss?

Un sunet slab, ca un suspin, se auzi dinăuntru. Am trecut de cinci cabine și am găsit-o pe singura care era închisă. Am ciocănit încetșor.

— Dă-mi drumul, am spus, sperând că păream calmă și sigură pe mine.

Am auzit un smiorcăit și, după câteva clipe, ușa fu deblocată. Nu mă pregătisem pentru ce am văzut. Lissa stătea în picioare în fața mea...

...plină de sânge.

Îngrozită, mi-am înăbușit un țipăt și aproape că am fost gata să strig după ajutor. Privind mai cu atenție, am văzut că o mare parte din sânge nu era de fapt al ei. Era mânjită cu el, ca și cum ar fi fost pe mâinile ei și s-ar fi frecat pe față. Se lăsă în jos și am făcut la fel, îngenunchind în fața ei.

— Ești teafără? am șoptit. Ce s-a întâmplat?

Ea doar clătină din cap, dar i-am văzut fața strâmbându-i-se în vreme ce din ochi îi curgeau și mai multe lacrimi. I-am luat mâinile într-ale mele.

— Haide. Hai să te curățăm...

M-am oprit. Chiar sângera. Linii drepte îi traversau încheieturile, nu în apropierea vreunor vene importante, dar suficiente pentru a lăsa urme roșii și umede pe piele. Nu-și atinsese venele când făcuse asta; nu voise să moară. Îmi întâlni privirea.

— Îmi pare rău... n-am vrut să... te rog, nu le spune... hohoti ea. Când l-am văzut, am intrat în panică.

Arată spre încheieturile ei.

— Asta s-a întâmplat înainte de a mă putea opri. Eram supărată...

— E în regulă, am spus mecanic, întrebându-mă despre ce vorbea. Haide.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Rose?

— O clipă, am răspuns.

Am dus-o la chiuvetă și i-am spălat sângele de pe încheieturi.

Apucând trusa de prim-ajutor, i-am pus repede niște plasturi pe tăieturi. Hemoragia aproape că se opri.

— Intrăm, strigă supraveghetoarea.

Mi-am smuls hanoracul și i l-am întins repede Lissei. Abia îl trăsesse pe ea, când Dimitri și supraveghetoarea intrară. Ajunse la noi într-o clipă și mi-am dat seama că, ascunzând încheieturile Lissei uitasem de sângele de pe fața ei.

— Nu e al meu, spuse ea repede, văzând expresia lui. Este iepurele...

Dimitri o privi cu atenție în ochi și am sperat că nu se va uita la încheieturile ei. După ce păru mulțumit că nu avea răni deschise, întrebă:

— Ce iepure?

Și eu mă întrebam același lucru. Cu mâini tremurânde, ea arătă spre coșul de gunoi.

— Am făcut curat. Ca să nu vadă Natalie. Dimitri și cu mine ne duserăm acolo și privirăm cu atenție în coș. M-am tras înapoi imediat, stăpânindu-mi senzația de vomă. Nu știam cum de știa Lissa că era un iepure. Nu puteam vedea decât sânge. Sânge și prosoape din hârtie îmbibate cu sânge. Sânge închegat pe care nu-l puteam identifica. Mirosul era îngrozitor. Dimitri veni mai aproape de Lissa, aplecându-se până ce fața lui ajunse în dreptul ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi întinse câteva șervețele.

— M-am întors acum o oră. Și era acolo. Chiar acolo, în mijlocul podelei. Sfâșiat. Era ca și cum ar fi... explodat. Suspină. N-am vrut să-l găsească Natalie, n-am vrut să se sperie... așa că — așa că am făcut curat. Apoi pur și simplu n-am putut... n-am putut să mă întorc...

Începu să plângă, iar umerii îi tremurau.

Am înțeles ce se întâmplase după aceea, partea pe care nu i-a spus-o lui Dimitri. Găsise iepurele, făcuse curat și se speriasse. Apoi se tăiasse, dar ceea ce o tulburase fusese felul ciudat în care făcuse toate acestea.

— Nimeni n-ar trebui să poată intra în camerele astea! exclamă supraveghetoarea. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

— Știi cine a făcut-o? Vocea lui Dimitri era blândă.

Lissa băgă mâna în buzunarul pijamalei și scoase o bucățică mototolită de hârtie. Era atât de îmbibată cu sânge, că abia am reușit s-o citesc după ce el a luat-o și a netezit-o.

Știu ce ești. N-o să supraviețuiești aici. O să mă asigur de asta. Pleacă acum. E singura cale să scapi cu viață.

Șocul supraveghetoarei se transformă în ceva mai hotărât și se îndreptă spre ușă.

— O aduc pe Ellen.

După o clipă mi-am adus aminte că era prenumele Kirovei.

— Spune-i că o să fim la clinică, zise Dimitri. Când supraveghetoarea plecă, el se întoarse spre Lissa.

— Ar trebui să te întinzi.

Ea nu se clinti și am luat-o de braț.

— Haide, Liss. Să mergem de aici.

Încet, puse un picior în fața celuilalt și ne lăsă să o conducem la clinica medicală a Academiei. În mod obișnuit, era deservită de doi doctori, dar la această oră din noapte, doar o infirmieră era de gardă. Se oferă să-l trezească pe unul din doctori, dar Dimitri refuză.

— Are nevoie doar de odihnă.

Abia se întinsese Lissa pe un pat îngust, când apărură Kirova și alți câțiva și începură să-i pună întrebări. M-am vârat în fața lor, oprindu-i.

— Lăsați-o în pace. Nu vedeți că nu vrea să vorbească despre asta? Lăsați-o să doarmă un pic mai întâi!

— Domnișoară Hathaway, spuse autoritar Kirova, ești impertinentă ca de obicei. Nici măcar nu știu ce cauți aici.

Dimitri întrebă dacă putea vorbi cu ea între patru ochi și o conduse pe hol. Am auzit-o rostind șoapte furioase, iar pe el vorbind încet, calm și ferm. Când se întoarseră, ea spuse sever:

— Poți să mai rămâi cu ea un pic. O să-i punem pe oamenii de serviciu să facă curățenie și să mai

facă cercetări în baie și în camera duminică, domnișoară Dragomir, iar apoi vom discuta situația în amănunt dimineața.

— N-o treziți pe Natalie, șopti Lissa. Nu vreau s-o sperii. Oricum, am curățat tot în cameră.

Kirova părea sceptică. Grupul se retrase, dar nu înainte ca infirmiera să întrebe dacă Lissa voia să mănânce sau să bea ceva. Ea refuză. Odată ce am rămas singure, m-am întins lângă ea și am cuprins-o cu brațul.

— N-o să-i las să afle, i-am spus, simțindu-i neliniștea legată de încheieturile mâinilor. Dar aș fi vrut să-mi fi spus înainte să plec de la recepție. Mi-ai spus că vei veni mereu la mine mai întâi.

— N-aveam de gând s-o fac atunci, spuse privind în gol. Jur, n-aveam de gând. Adică, eram supărată... dar m-am gândit... m-am gândit că mă puteam descurca. Încercam atât de mult... pe bune, Rose. Încercam. Dar apoi m-am întors în camera mea și l-am văzut și... pur și simplu m-am pierdut cu firea. Era ca ultima picătură, știi? Și am știut că trebuie să fac curat. Trebuia să fac curat înainte să vadă, înainte să afle toți, dar era atât de mult sânge și apoi, după ce a fost gata, era prea mult, și mă simțeam ca și cum aveam să... nu știu... să explodez, și pur și simplu era prea mult, a trebuit să mă descarc, înțelegi? A trebuit să...

I-am întrerupt delirul.

— Liniștește-te, înțeleg.

Era o minciună. Nu înțelegeam deloc de ce se tăia. O mai făcuse de câteva ori, de când se petrecuse accidentul, și mă speria de fiecare dată. Încercase să-mi explice asta, cum nu voia să moară — avea nevoie doar să se descarce într-un fel. Suferea emoțional atât de mult, spunea, încât o eliberare fizică — durere fizică — era singura cale de a face să dispară durerea interioară. Era singura cale prin care o putea controla.

— De ce se întâmplă toate astea? plânse ea în pernă. De ce sunt un monstru?

— Nu ești un monstru.

— Nimănui nu i se mai întâmplă așa ceva. Nimeni nu face magie cum pot eu să fac.

— Ai încercat să faci magie? Niciun răspuns.

— Liss? Ai încercat să vindeci iepurele?

— Am întins mâna, doar ca să văd dacă, poate, aș reuși să-l fac bine, dar pur și simplu era prea mult sânge... n-am putut.

Cu cât o folosește mai mult, cu atât o să fie mai rău. Oprește-o, Rose.

Lissa avea dreptate. Magia moroilor putea face să apară focul și apa, putea mișca pietrele și alte părți ale pământului, dar nimeni nu putea vindeca sau readuce la viață animale. Nimeni în afară de doamna Karp.

Oprește-o înainte ca ei să observe, înainte să observe și să o ducă și pe ea departe de aici. Scoate-o de aici.

Detestam să păstrez acest secret, mai ales pentru că nu știam ce să fac în privința lui. Nu-mi plăcea să mă simt neputincioasă. Trebuia s-o protejez de asta — și de ea însăși. Și totuși, în același timp, trebuia s-o protejez și de ei.

— Ar trebui să plecăm, am spus pe neașteptate. O să plecăm de-aici.

— Rose...

— Se întâmplă din nou. Și e mai rău. Mai rău decât data trecută.

— Ți-e frică de bilet.

— Nu mi-e frică de niciun bilet. Dar locul ăsta nu e sigur.

Dintr-odată, mi-era dor iar de Portland. Poate că era mai murdar și mai aglomerat decât peisajul neregulat din Montana, dar cel puțin știai la ce să te aștepti — nu ca aici. Aici la Academie, trecutul și prezentul se luptau între ele. Poate că avea zidurile și grădinile frumoase și vechi, dar înăuntru se strecurau lucrurile moderne. Oamenii nu știau ce să facă în privința asta. Era întocmai ca în cazul moroilor înșiși. Familiile lor regale străvechi încă mai dețineau puterea la suprafață, dar oamenii deveneau tot mai nemulțumiți. Dhampiri care voiau mai mult de la viețile lor. Moroi precum Christian care voiau să se lupte cu strigoii. Membrii familiilor regale care încă rămâneau credincioși tradițiilor lor, încă își etalau puterea asupra tuturor celorlalți, tot la fel cum porțile de fier lucrate în detaliu dădeau un spectacol al tradiției și invincibilității.

Și, ah, minciunile și secretele. Alergau pe holuri și se ascundeau prin colțuri. Cineva aici o ura pe Lissa, cineva care probabil îi zâmbea în față și se prefăcea că îi e prieten. Nu-i puteam lăsa să o distrugă.

— Trebuie să dormi un pic, i-am spus.

— Nu pot să dorm.

— Ba da, poți. Sunt aici. N-o să fii singură. Anxietatea și frica și alte emoții agitate o cuprindeau.

Dar în cele din urmă, nevoile trupului ei biruiră. După o vreme, am văzut cum închide ochii.

Respirația îi deveni regulată, iar legătura dintre noi amuți.

Am privit-o dormind, simțindu-mă prea agitată din cauza adrenalinei ca să-mi permit vreun pic de odihnă.

Cred că trecuse poate o oră când infirmiera se întoarse și îmi spuse că trebuia să plec.

— Nu pot să plec, am spus. I-am promis că n-o să fie singură.

Infirmiera era înaltă, chiar și pentru un moroi, cu ochi căprui buni.

— N-o să fie. O să stau eu cu ea. Am privit-o cu neîncredere.

— Promit.

Întoarsă în camera mea, am avut propria cădere nervoasă. Frica și agitația mă epuizaseră și pe mine și, pentru o clipă, mi-am dorit să pot avea o viață normală și prietena mea cea mai bună să fie normală. Imediat, am alungat acel gând. Nimeni nu era normal, nu cu adevărat. Și n-aș putea avea o prietenă mai bună ca Lissa... dar, frate, era atât de greu uneori.

Am dormit adânc până dimineața. M-am dus la primul curs nesigură, neliniștită că se aflase despre noaptea trecută. Se dovedi însă că oamenii vorbeau despre noaptea trecută, dar atenția lor era încă îndreptată asupra reginei și a recepției. Nu știau nimic despre iepure. Oricât de greu ar fi fost de crezut, aproape că uitasem de cealaltă întâmplare. Totuși, îmi păru dintr-odată un lucru neimportant în comparație cu provocarea de către cineva a unei explozii sângeroase în camera Lissei.

Însă, pe măsură ce ziua continua, am observat ceva bizar. Oamenii nu se mai uitau la Lissa atât de mult. Începuseră să se uite la mine. Mă rog. Ignorându-i, am căutat-o și am găsit-o pe Lissa terminându-și masa cu un hrănitor. Sentimentul acela ciudat pe care îl aveam mereu mă cuprinse în timp ce-i priveam gura la gâtul hrănitorului, bându-i sângele. O picătură curse pe gâtul lui, distingându-se clar pe pielea lui palidă. Hrănitorii, deși umani, erau aproape la fel de palizi ca moroi din cauza pierderii sângelui. El nu păru să observe; plutea de mult sub efectul euforiei mușcăturii. Cuprinsă de gelozie, am hotărât că aveam nevoie de terapie.

— Te simți bine? am întrebat-o mai târziu, în timp ce mergeam spre curs.

Purta o bluză cu mâneci lungi, ca să-i ascundă încheieturile.

— Da... nu pot să nu mă gândesc la iepurele acela... A fost atât de oribil. Îl vedeam încontinuu în minte. Și ce am făcut după aceea. Își strânse ochii pentru o clipă, iar apoi îi redeschise. Oamenii vorbesc despre noi.

— Știu. Ignoră-i.

— Urâsc asta, spuse cu mânie.

Un val de răutate izbucni în ea și trecu prin legătura dintre noi. Mă făcu să tresar.

Prietena mea cea mai bună era senină și blândă. Nu avea astfel de sentimente.

— Urâsc toată bârfa asta. E atât de stupidă. Cum de pot fi toți atât de superficiali?

— Ignoră-i, am repetat cu blândețe. Ai fost deșteaptă că nu ți-ai mai petrecut timpul cu ei.

Cu toate astea, era din ce în ce mai greu să-i ignori. Șușotelile și privirile se înmulțiră. La etologie, fu atât de rău, că nu m-am putut concentra nici măcar asupra subiectului meu acum favorit. Doamna Meissner începuse să vorbească despre evoluție și selecția naturală și cum animalele căutau parteneri cu gene bune. Mă fascina, dar până și ei îi era greu să-și mențină firul să rămână la obiect, de vreme ce trebuia să țipe mereu la elevi să se liniștească și să fie atenți.

— Se întâmplă ceva, i-am spus Lissei între ore. Nu știu ce, dar sunt pasionați de ceva nou.

— Altceva? În afară de faptul că regina mă urăște? Ce ar mai putea fi?

— Dacă aș ști.

În cele din urmă, lucrurile ajunseră într-un punct critic în ultima noastră oră din ziua aceea, artă

slavonă. A început când un tip pe care abia îl cunoșteam îmi făcu o sugestie foarte explicită și aproape obscenă în timp ce lucram cu toții la proiecte individuale. I-am răspuns cu aceeași monedă, spunându-i exact ce putea face cu cererea lui.

El râse doar.

— Haide, Rose. Îmi vărs sângele pentru tine. Urmară chicote zgomotoase, iar Mia ne aruncă o privire batjocoritoare.

— Stai puțin, Rose e cea care-și varsă sângele, nu? Și mai multe râsete. Am înțeles brusc. Am tras-o repede pe Lissa la o parte.

— Au aflat.

— Au aflat ce?

— Despre noi. Despre cum tu... știi tu, cum te-am hrănit cât timp eram plecate.

Se holbă cu uimire.

— Cum?

— Cum crezi? „Prietenul” tău Christian.

— Nu, spuse categorică. N-ar fi făcut-o.

— Cine altcineva mai știa?

Încrederea în Christian îi scânteia în privire și o simțeam prin legătura noastră. Dar nu știa ce știam eu. Nu știa cum îl ocărâsem noaptea trecută, cum îl făcusem să creadă că ea îl ura. Tipul era instabil. Răspândirea celui mai mare secret al nostru — ei bine, unul dintre ele — era o răzbunare potrivită. Poate că el omorâse și iepurele. La urma urmei, murise la doar două ore după ce îl ocărâsem.

Nemaiășteptând să-i aud protestele, am mers tiptil până în cealaltă parte a încăperii, unde Christian lucra singur, ca de obicei. Lissa mă urmă. Nepăsându-mi dacă oamenii ne vedeau, m-am aplecat peste masă spre el, apropiindu-mi fața la câțiva centimetri de-a lui.

— O să te omor.

Ochii lui o săgetară pe Lissa, cu un licăr slab de dorință în ei, iar apoi chipul i se încruntă.

— De ce? E vreo temă suplimentară pentru gardieni?

— Termină cu atitudinea asta, l-am avertizat, coborându-mi vocea. Tu le-ai spus. Tu le-ai spus că Lissa... că a trebuit s-o hrănesc pe Lissa.

— Spune-i, spuse Lissa cu disperare. Spune-i că nu are dreptate.

Christian își mută încet privirea de la mine la ea și, în timp ce se priveau, am simțit o forță atât de puternică de atracție, că era o minune că n-a dat cu mine pe jos. Îi vedeam Lissei inima în privire. Pentru mine era evident că el simțea aceleași lucruri pentru ea, dar ea nu putea vedea asta, mai ales de vreme ce o privea încruntat.

— Poți să încetezi, să știi, spuse el. Nu mai trebuie să te prefaci.

Forța de atracție buimacă a Lissei dispăru, înlocuită de durere și șoc din cauza tonului său.

— Eu... ce? Ce să mă prefac?

— Știi tu ce. Termină. Termină cu teatrul.

Lissa îl privi fix, cu ochii mari și îndurerați. Habar n-avea că mă dezlănțuisem asupra lui noaptea trecută. Habar n-avea că el credea că-l ura.

— Termină cu autocompătirea și spune-ne ce se întâmplă, m-am rășoit la el. Le-ai spus sau nu le-ai spus?

Mă fixă cu o expresie sfidătoare.

— Nu. Nu le-am spus.

— Nu te cred.

— Eu da, spuse Lissa.

— Știu că e imposibil să crezi că un ciudat ca mine își poate ține gura — mai ales când niciuna dintre voi nu poate — dar am lucruri mai bune de făcut decât să răspândesc zvonuri stupide. Vrei să dai vina pe cineva? Dă vina pe băiatul tău minune de colo.

I-am urmărit privirea până în locul unde Jesse râdea de ceva cu idiotul ăla de Ralf.

— Jesse nu știe, spuse Lissa sfidătoare. Ochii lui Christian mă fixau.

— Totuși, știe. Nu-i așa, Rose? Știe.

Am simțit un gol în stomac. Da. Jesse știa. Își dăduse seama în noaptea aceea, în salon.

— Nu credeam... nu credeam că o să spună. Era prea speriat de Dimitri.

— I-ai spus? exclamă Lissa.

— Nu, a bănuțit el. Începea să mi se facă rău.

— Se pare că a făcut mai mult decât să bănuțiască, mormăi Christian.

M-am repezit la el.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Ah. Nu știi.

— Jur pe ce am mai scump, Christian, o să-ți rup gâtul după curs.

— Frate, chiar că ești nebună.

O spuse aproape vesel, dar următoarele lui cuvinte fură mai serioase. Încă mai avea zâmbetul acela batjocoritor, încă mai era îmbujorat de furie, dar când vorbi, am putut auzi o neliniște slabă în vocea lui.

— A cam dezvoltat ce era în bilețelul vostru. A intrat în ceva mai multe detalii.

— Ah, am înțeles. A spus că am făcut sex.

Nu era nevoie să vorbesc cu perdea. Christian încuviință. Așa deci. Jesse încerca să-și dezvolte reputația. Bine. Puteam accepta asta. În primul rând, nu era ca și cum reputația mea era atât de importantă. Toată lumea credea deja că făceam sex tot timpul.

— Și, ăăă, cu Ralf de asemenea. Că tu și cu el... Ralf? Nicio cantitate de alcool sau orice substanță ilegală nu m-ar fi făcut să-l ating.

— Eu — ce? Că am făcut sex și cu Ralf? Christian încuviință.

— Imbecilul! O să...

— Mai e ceva.

— Ce? M-am culcat cu echipa de baschet?

— A spus — amândoi au spus — că i-ai lăsat să... ei bine, că i-ai lăsat să-ți bea sângele.

Asta mă bloca până și pe mine. Să bea sânge în timpul sexului. Cea mai mare perversiune dintre toate perversiunile. Obscen. Mai mult decât a fi ușuratică sau târfa. De un milion de ori mai rău decât faptul că Lissa băuse sângele meu ca să supraviețuiască. Târfa pentru sânge și nimic mai mult.

— Asta-i o nebunie! strigă Lissa. Rose niciodată n-ar — Rose?

Dar nu mai ascultam. Eram în propria mea lume, o lume care mă duse în partea opusă a clasei, unde stăteau Jesse și Ralf. Amândoi ridicară privirile, cu fețele pe jumătate îngâmfate și pe jumătate... nervoase, dacă îmi dădeam bine seama. Deloc surprinzător, de vreme ce amândoi mințeau cu nerușinare.

Întreaga clasă încremeni. Aparent, se așteptaseră la vreun fel de înfruntare. Reputația mea de scrântită în acțiune.

— Ce naiba credeți că faceți? am întrebat cu o voce joasă, amenințătoare.

Expresia nervoasă a lui Jesse se transformă într-una îngrozită. Chiar dacă era mai înalt ca mine, amândoi știam cine ar învinge dacă aş deveni violentă. Ralf, însă, îmi aruncă un zâmbet obraznic.

— N-am făcut nimic în afară de ce-ai vrut tu să facem. Zâmbetul lui se umplu de cruzime.

— Și nici măcar să nu te gândești să te atingi de noi. Dacă începi o bătaie, Kirova o să te dea afară ca să te duci să trăiești cu celelalte târfe pentru sânge.

Ceilalți elevi erau cu sufletul la gură, așteptând să vadă ce vom face. Nu știu cum nu își putea da seama domnul Nagy de drama care se petrecea în clasă.

Voiam să-i pocnesc pe amândoi, să-i lovesc atât de tare încât altercația lui Dimitri cu Jesse să pară o bătaie pe umăr. Voiam să-i șterg lui Ralf rânetul de pe față.

Dar imbecil sau nu, avea dreptate. Dacă-i atingeam, Kirova m-ar fi exmatriculat într-o clipită. Și dacă aş fi fost dată afară, Lissa avea să fie singură. Trăgând aer în piept, am luat una dintre cele mai grele decizii din viața mea.

Am plecat.

Restul zilei a fost groaznic. Renunțând la bătaie, m-am expus batjocurii tuturor celorlalți. Bârfele și sușotelile se înmulțiră. Lumea se holba la mine fără jenă. Lumea râdea. Lissa tot încerca să vorbească cu mine, să mă consoleze, dar o ignoram până și pe ea. Am răbdat restul orelor ca un zombi, iar apoi am plecat la antrenamentul cu Dimitri cât de repede am putut. El m-a privit nedumerit, dar nu m-a

întrebat nimic.

Mai târziu, singură în camera mea, am plâns pentru prima dată după ani de zile. Odată ce m-am descărcat, eram pe punctul de a-mi pune pijamaua, când am auzit o bătaie în ușă. Dimitri. Îmi studie fața și apoi privi în altă parte, dându-și seama evident că plânsesem. Și eu îmi dădeam seama că bârfele ajunseseră în sfârșit la el. Știa.

— Te simți bine?

— Nu contează dacă eu mă simt bine, ai uitat? Am ridicat privirea la el. Lissa e bine? O să-i fie greu.

O expresie ciudată îi apărură pe față. Cred că-l uimea faptul că eram în continuare îngrijorată pentru ea într-un asemenea moment. Îmi făcu semn să-l urmez și mă conduse la casa scării din spate, care de obicei rămânea încuiată pentru elevi. Dar era descuiată și îmi făcu semn să ies afară.

— Cinci minute, mă înștiința.

Mai curioasă ca niciodată, am ieșit. Lissa era acolo. Ar fi trebuit să simt că era aproape, dar propriile mele emoții scăpate de sub control le copleșiseră pe ale ei. Fără niciun cuvânt, mă îmbrățișa și mă ținu în brațe câteva momente. A trebuit să-mi stăvilesc și mai multe lacrimi. Când ne desprinseserăm una de alta, mă privi cu ochi calmi, lucizi.

— Îmi pare rău, spuse.

— Nu e vina ta. O să treacă.

Era limpede că se îndoia de asta. Și eu la fel.

— Este vina mea, spuse ea. Ea a făcut-o ca să se răzbune pe mine.

— Ea?

— Mia. Jesse și Ralf nu sunt atât de deștepți să se gândească singuri la așa ceva. Chiar tu ai spus: Jesse era prea speriat de Dimitri să vorbească prea multe despre ce s-a întâmplat. Și de ce ar fi așteptat până acum? S-a întâmplat de ceva vreme. Dacă ar fi vrut să răspândească zvonuri, ar fi făcut-o atunci. Mia face asta ca răzbunare pentru că ai vorbit despre părinții ei. Nu știu cum a reușit, dar ea e cea care i-a făcut să spună lucrurile acelea.

În sinea mea, mi-am dat seama că Lissa avea dreptate. Jesse și Ralf erau uneltele; Mia fusese creierul.

— Acum nu se mai poate face nimic, am suspinat eu.

— Rose...

— Las-o baltă, Liss. E prea târziu, bine? Mă studie tăcută câteva secunde.

— Nu te-am mai văzut plângând de mult.

— N-am plâns.

Un sentiment de durere și compasiune zvâcni prin legătura dintre noi.

— Nu poate să-ți facă asta, insistă ea.

Am râs cu amărăciune, pe jumătate surprinsă de propria mea deznădejde.

— Deja a făcut-o. A spus că o să mi-o plătească, că n-o să pot să te protejez. A făcut-o. Când mă întorc la cursuri...

O senzație de greață mi se instala în stomac. M-am gândit la prietenii și la respectul pe care reușisem să-i obțin cu greu, în ciuda discreției noastre. Aveau să dispară. Nu-ți puteai reveni din așa ceva. Nu printre moroi. Odată ce erai o târfă pentru sânge, rămâneai așa. Ce agrava lucrurile era că unei părți secrete, ascunse, din mine îi plăcea să fie mușcată.

— N-ar trebui să continui să mă protejezi, spuse ea. Am râs.

— Asta e datoria mea. O să fiu gardianul tău.

— Știu, dar nu m-am referit la asta. Nu trebuie să suferi din cauza mea. N-ar trebui să fii mereu nevoită să ai grijă de mine. Și cu toate astea o faci mereu. Tu m-ai scos de aici. Ai avut grijă de tot când eram pe cont propriu. Chiar și de când ne-am întors... ai fost mereu cea care le face pe toate. De fiecare dată când cedez psihic — ca azi-noapte — ești mereu acolo. Eu, eu sunt slabă. Nu sunt ca tine.

Am clătinat din cap.

— Asta nu contează. E datoria mea. Nu mă deranjează.

— Da, dar uite ce s-a întâmplat. Eu sunt cea căreia i-a purtat pică de fapt — chiar dacă încă nu știu de ce. Nu contează. O să înceteze. De acum înainte eu o să te protejez pe tine.

În expresia ei era o fermitate, o încredere minunată care radia din ea, ce-mi amintea de Lissa pe care o știam, de dinainte de accident. În același timp, simțeam și altceva în ea — ceva mai întunecat, un sentiment de mânie adânc ascunsă. Văzusem și înainte această latură a ei și nu-mi plăcea. Nu voiam să se folosească de acest lucru. Voiam doar să fie în siguranță.

— Lissa, nu mă poți proteja.

— Ba pot, spuse cu furie. Un singur lucru îmi dorește Mia mai mult decât să ne distrugă pe tine și pe mine. Vrea să fie acceptată. Vrea să stea cu cei din familiile regale și să se simtă ca una dintre ei. Pot să-i iau asta.

Zâmbi.

— Pot să-i întorc împotriva ei.

— Cum?

— Spunându-le.

Ochii îi fulgerară. Mentea mea era prea înceată în această seară. A durat un pic până am înțeles.

— Liss — nu. Nu poți să folosești forța de constrângere. Nu aici.

— Mai bine să folosesc la ceva puterile astea stupide.

Cu cât o folosește mai mult, cu atât va fi mai rău. Oprește-o, Rose. Oprește-o înainte ca ei să observe, înainte să observe și să o ducă și pe ea de aici. Scoate-o de aici.

— Liss, dacă ești prinsă... Dimitri își scoase capul pe ușă.

— Trebuie să te întorci înăuntru, Rose, înainte să te vadă cineva.

Am aruncat o privire înfricoșată către Lissa, dar ea deja se îndepărta.

— O să am grijă de tot, de data asta, Rose. De tot.

TREISPREZECE

Consecințele minciunilor lui Jesse și Ralf se dovediră a fi atât de îngrozitoare pe cât mă așteptasem să fie. Singura modalitate prin care supraviețuiam era să-mi pun ochelari de cal, să-i ignor pe toți și totul. Asta mă ajută să rămân întreagă la minte — abia — dar nu-mi plăcea. Îmi venea să plâng mereu. Mi-am pierdut pofta de mâncare și nu puteam dormi bine.

Dar, indiferent cât de greu ajunsese să-mi fie, nu-mi făceam griji pentru mine, ci pentru Lissa. Își ținu promisiunea de a schimba lucrurile. A mers încet la început, dar cu timpul, puteam să văd cum unul sau doi membri ai familiilor regale veneau la ea la masa de prânz sau în clasă să o salute. Ea afișa un zâmbet luminos, râdea și vorbea cu ei ca și cum erau prieteni la cataramă.

La început, nu înțelegeam cum reușea asta. Îmi spusese că va folosi forța de constrângere ca să-i câștige de partea ei pe ceilalți membri ai familiilor regale și să-i întoarcă împotriva Miei. Dar nu vedeam cum se întâmpla acest lucru. Era posibil, desigur, ca ea să-i convingă pe oameni fără puterea de constrângere. În definitiv, era amuzantă, inteligentă și prietenoasă. Oricine ar fi plăcut-o. Ceva îmi spunea totuși că nu-și câștiga prieteni prin metoda convențională și am înțeles în cele din urmă.

Folosea forța de constrângere când nu eram eu prin preajmă. O vedeam doar o mică parte din zi și, de vreme ce știa că nu sunt de acord, își folosea puterea numai când eram în altă parte. După câteva zile de folosire a acestei forțe secrete de constrângere, am știut ce trebuia să fac: trebuia să intru din nou în mintea ei. Intenționat. O făcusem înainte; o puteam face iar.

Cel puțin, asta mi-am spus, stând dezorientată la ora lui Stan, într-o zi. Dar se vădi a nu fi așa de ușor cum crezusem, în parte pentru că mă simțeam prea agitată ca să mă relaxez și să-mi deschid mintea pentru gândurile ei. Îmi venea greu și pentru că alesesem un moment în care, sufletește, ea era destul de liniștită. O simțeam cel mai bine când emoțiile ei erau puternice.

Totuși, am încercat să fac ceea ce mai făcusem înainte, atunci când îi spionasem pe ea și pe Christian. Chestia cu meditația. Respirația lentă. Ochii închiși. O asemenea concentrare mentală nu era încă ușoară pentru mine, dar în cele din urmă am reușit, strecurându-mă în mintea ei și simțind lumea prin ființa ei. Stătea în picioare la ora de literatură americană, în timpul alocat lucrului pe proiecte, dar, ca majoritatea studenților, nu lucra. Ea și Camille Conta se sprijineau de peretele din celălalt capăt al încheperii, vorbind încet.

— E scârbos, spuse Camille hotărâtă, o încruntătură apărându-i pe fața ei frumoasă. Era îmbrăcată cu o fustă albastră făcută dintr-un material asemănător cu catifeaua, îndeajuns de scurtă pentru a-i scoate în evidență picioarele lungi și posibil să atragă atenția în privința regulamentului vestimentar. Dacă voi două ați făcut-o, nu mă mir că a devenit dependentă și a făcut-o cu Jesse.

— Nu a făcut-o cu Jesse, insistă Lissa. Și nu e ca și cum am fi făcut sex. Pur și simplu nu am avut deloc hrănitori, asta-i tot.

Lissa își concentra întreaga atenție asupra lui Camille și zâmbi.

— Nu e mare scofală. Toată lumea exagerează. Camille arăta ca și cum se îndoia serios de acest lucru, dar apoi, cu cât se uita mai mult la Lissa, cu atât ochii îi deveneau mai tulburi. O expresie goală i se instala pe chip.

— Nu-i așa? întrebă Lissa cu o voce mieroasă. Nu e mare scofală.

Privirea încruntată reveni. Camille încerca să scape de constrângere. Faptul că Lissa ajunsese chiar și așa de departe era incredibil. Întocmai cum remarcase Christian, folosirea acesteia asupra moroilor era fără precedent. Camille, cu toate că avea o voință puternică, pierdu bătălia.

— Da, spuse ea încet. Nu e chiar atât de important.

— Iar Jesse minte. Ea încuviință.

— Categorie minte.

O încordare mentală se simțea în Lissa în timp ce continua să exercite constrângerea. Era nevoie de mult efort și nu terminase.

— Ce faceți voi în seara asta?

— Carly și cu mine o să învățăm pentru testul lui Mattheson la ea în cameră.

— Invită-mă. Camille se gândi puțin.

— Hei, vrei să înveți cu noi?

— Bineînțeles, spuse Lissa, zâmbindu-i. Camille zâmbi și ea.

Lissa opri constrângerea și un val de amețelă o cuprinse. Se simțea slăbită. Camille se uită în jur, surprinsă pentru o clipă, apoi scăpă de senzația ciudată.

— Atunci, ne vedem după cină.

— Pa, pa, murmură Lissa, privind-o plecând. După ce Camille plecă, Lissa ridică mâna să-și lege părul în coadă. Degetele ei nu puteau prinde toate şuvițele, dar, pe neașteptate, o altă pereche de mâini îi prinse părul și o ajută. Ea se răsuci brusc și se trezi privind în ochii albastru pal ai lui Christian. Se trase repede de lângă el.

— Nu face asta! exclamă, tremurând când își dădu seama că degetele lui o atinseseră.

El îi zâmbi nepăsător, ușor strâmb, și-și dădu câteva fire rebele și negre de păr de pe față.

— Mă rogi sau îmi ordoni?

— Taci din gură.

Se uită în jur, atât ca să-i evite privirea, cât și ca să se asigure că nimeni nu-i vedea împreună.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă de ce or să creadă sclavii tăi dacă te văd vorbind cu mine?

— Sunt prietenii mei, replică ea.

— Ah. Corect. Bineînțeles că sunt. Adică, din ce-am văzut eu, Camille probabil că ar face orice pentru tine, nu? Prieteni până la capăt.

Ea își încrucișa brațele la piept și, în ciuda mâniei, nu putu să nu observe că griul argintiu al cămășii lui îi scotea în evidență părul negru și ochii albaștri.

— Cel puțin ea nu e ca tine. Nu pretinde că e prietena mea într-o zi și apoi mă ignoră fără motiv.

O expresie nesigură îi apărui pe față. Încordarea și mânia se acumulaseră treptat între ei în ultima săptămână, de când țipaser la Christian după recepția regală. Crezând ce-i spusese, Christian nu mai vorbea cu ea și se purtase urât de fiecare dată când Lissa încercase să înceapă o conversație. Acum, jignită și nedumerită, ea renunțase la încercările de a fi prietenoasă. Situația devenea din ce în ce mai gravă. Privind prin ochii Lisei, vedeam că el încă mai ținea la ea și încă o mai dorea. Cu toate astea, mândria lui fusese rănită și nu era dispus să arate vreo slăbiciune.

— Da? spuse pe o voce joasă, nemiloasă. Credeam că asta e felul în care toți membri familiilor regale trebuie să se poarte. Cu siguranță, pari să te descurci bine în privința asta. Sau poate că doar folosești constrângerea pe mine ca să mă faci să cred că ești o javră cu două fețe. Poate că nu ești în

realitate. Dar mă îndoiesc de asta.

Lissa roși la auzul cuvântului constrângere — și aruncă încă o privire îngrijorată în jur — dar decise să nu-i mai dea satisfacția de a se certa. Pur și simplu îi aruncă o ultimă privire urâtă înainte de a pleca repede să se alăture unui grup de elevi din familii regale strânși ca să facă o temă.

Întorcându-mă în mine, am privit în gol prin clasă, analizând ceea ce văzusem. Unei mici, mici părți din mine începuse să-i pară rău pentru Christian. Cu toate acestea, era doar o părticică, și foarte ușor de ignorat.

La începutul zilei următoare, m-am dus să-l întâlnesc pe Dimitri. Antrenamentele acestea erau acum partea favorită a zilei, în parte din cauza pasiunii mele stupide pe care o făcusem pentru el și în parte pentru că nu trebuia să fiu în preajma celorlalți.

Am început amândoi ca de obicei cu alergări, iar el alergă cu mine, tăcut și dându-mi instrucțiuni aproape cu blândețe, probabil îngrijorat să nu provoace cine știe ce cădere nervoasă. Cumva, știa despre zvonuri, dar nu adusesse vorba despre ele niciodată.

După ce am terminat, îmi arată un exercițiu de atac, în care puteam folosi orice arme improvizate pe care le puteam găsi pentru a-l ataca. Spre surprinderea mea, am reușit să-i dau câteva lovituri, cu toate că păreau să-mi provoace mai mult rău mie decât lui. Loviturile mă făceau mereu pe mine să mă dau înapoi clătînându-mă, dar el nu se clintea niciodată. Asta tot nu mă împiedica să atac întruna, să lupt cu o furie aproape oarbă. Nu știam în acele momente cu cine mă luptam de fapt: cu Mia sau cu Jesse, ori cu Ralf. Poate cu toți laolaltă.

În cele din urmă, Dimitri anunță pauză. Cărarăm echipamentul pe care-l folosiserăm pe teren și duserăm totul la magazie. În timp ce punea lucrurile la locul lor, îmi aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou cu atenție.

— Măinile tale.

Înjură în rusește. Deja puteam recunoaște limba, dar el refuza cu încăpățănare să-mi traducă vreo expresie.

— Unde îți sunt mânușile?

Mi-am coborât privirea către mâinile mele. Sufereau de săptămâni bune, iar ziua de azi le provocase și mai mult rău. Frigul făcuse ca pielea să mi se jupoaie și să crape, iar unele zone chiar sângerau un pic. Bășicuțele mele se umflaseră.

— Nu am. Nu mi-au trebuit niciodată în Portland, înjură din nou și îmi făcu semn spre un scaun în timp ce el aduse trusa de prim ajutor. Ștergând sângele cu un tifon umed, îmi spuse sever:

— O să-ți facem rost.

M-am uitat la mâinile mele distruse în timp ce el își făcea treaba.

— Asta e doar începutul, nu-i așa?

— Al cui?

— Al meu. Să devin ca Alberta. Ca ea... și toate celelalte femei gardian. Sunt toate dure și agile și așa mai departe. Se luptă și se antrenează și sunt mereu în aer liber — nu mai sunt așa de drăguțe. Am făcut o pauză. Asta... viața asta. Le distruge. Înfașșurarea lor, adică.

Ezită o clipă și-și ridică privirea de la mâinile mele. Ochii aceia căprui și calzi mă cercetară și ceva mi se strânse în piept. La naiba. Trebuia să încetez să mă mai simt așa în preajma lui.

— Ție n-o să ți se întâmple. Ești prea...

Căută cuvântul potrivit și imediat eu l-am înlocuit mental cu tot felul de posibilități. Ca o zeiță. Pârjolitor de sexy.

Renunțând, el spuse doar:

— Ție n-o să ți se întâmple.

Își îndreptă din nou atenția asupra mâinilor mele. Oare... oare credea că sunt drăguță? Nu mă îndoisem niciodată de reacția pe care o produceam printre tipii de vârsta mea, dar cu el nu știam. Strângerea din piept deveni mai puternică.

— I s-a întâmplat mamei mele. Era frumoasă înainte. Cred că încă e, oarecum. Dar nu așa cum era. Am adăugat cu amărăciune: N-am mai văzut-o de ceva vreme. Probabil că s-ar putea să arate complet diferită.

— Nu o placi pe mama ta, remarcă el.

— Ai observat asta, ha?

— De-abia o cunoști.

— Asta-i ideea. M-a abandonat. M-a lăsat să fiu crescută de Academie.

Când termină de curățat rănile mele deschise, găsi un borcan cu balsam și începu să mă maseze pe zonele aspre ale pielii. M-am cam pierdut la senzația provocată de mâinile lui masându-le pe ale mele.

— Tu spui asta... dar ce altceva ar fi trebuit ea să facă? Știu că vrei să fii gardian. Știu cât de mult înseamnă pentru tine. Crezi că ea se simte altfel? Crezi că ar fi trebuit să renunțe ca să te crească când ți-ai fi petrecut oricum cea mai mare parte a vieții aici?

Nu-mi plăcea să mi se aducă argumente logice.

— Spui că sunt o ipocrită?

— Spun doar că poate n-ar trebui să fii atât de dură cu ea. E o femeie dhampir foarte respectată. Te-a așezat pe drumul prin care poți ajunge la fel.

— N-ar muri dacă ar face mai multe vizite, am bodogănit. Dar cred că ai dreptate. Un pic. Ar fi putut fi mai rău, bănuiesc. Aș fi putut să fiu crescută cu târfe pentru sânge.

Dimitri ridică privirea.

— Eu am fost crescut într-o comunitate de dhampiri. Nu sunt atât de răi precum crezi.

— Oh.

M-am simțit dintr-odată aiurea.

— N-am vrut să...

— E în regulă.

Își îndreptă din nou atenția spre mâinile mele.

— Și, ai, cum să zic, avut rude acolo? Ai crescut cu ei? Încuviință din cap.

— Mama și două surori. Nu le-am văzut prea mult după ce am plecat la școală, dar încă mai păstrăm legătura. În general, comunitățile înseamnă familie. E multă dragoste acolo, indiferent de ce povești ai auzit.

Amărăciunea mea reveni și mi-am coborât ochii să-mi ascund privirea. Dimitri avusese o viață de familie cu mama și rudele lui dezonorate mai fericită decât avusesem eu cu „respectata” mea mamă gardian. Mai mult ca sigur că o cunoștea pe mama lui mai bine decât o știam eu pe a mea.

— Da, dar... nu e ciudat? Nu sunt o grămadă de bărbați moroi care se duc în vizită ca să, știi?...

Mâinile lui mi le masau circular pe ale mele.

— Uneori.

Era ceva alarmant în tonul lui, ceva care îmi spunea că acesta era un subiect de discuție nedorit.

— Îmi — îmi pare rău. N-am vrut să aduc în discuție ceva urât...

— De fapt... probabil că tu n-ai fi de părere că e urât, spuse el după ce trecuse aproape un minut.

Un mic zâmbet îi apără pe buze.

— Nu-l cunoști pe tatăl tău, nu-i așa? Am clătinat din cap.

— Nu. Tot ce știu e că trebuie să fi avut un păr foarte mișto.

Dimitri ridică privirea și ochii lui mă cercetară rapid.

— Da. Trebuie să fi avut. Revenind la mâinile mele, spuse prudent: Eu l-am cunoscut pe al meu. Am încremenit.

— Serios? Cei mai mulți bărbați moroi nu rămân — adică unii da, dar știi, de obicei doar...

— Ei bine, îi plăcea de mama mea. Nu rosti „plăcea” pe un ton binevoitor.

— Și o vizita foarte mult. E și tatăl surorilor mele. Dar când venea... ei bine, nu se purta cu mama foarte bine. Făcea niște lucruri oribile.

— Cum ar fi... Am ezitat. Vorbeam de mama lui Dimitri, la urma urmei. Nu știam cât de departe puteam merge. Chestii de genul prostituție pentru sânge?

— Cum ar fi chestii de genul o bătea măr, răspunse hotărât.

Terminase cu bandajele, dar tot îmi mai ținea mâinile. Nici măcar nu știu dacă observase. Eu cu siguranță da. Ale lui erau calde și mari, cu degete lungi și mlădioase. Degete care ar fi putut cânta la pian într-o altă viață.

— O, Doamne, am spus. Ce îngrozitor. Mi-am strâns mâinile în ale lui. Mă strânse și el.

— E oribil. Și ea... ea lăsa pur și simplu să se întâmple asta?

— Ea da. Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet șiret, trist. Dar eu nu am lăsat.

Emoția mă cuprinsese.

— Spune-mi, spune-mi că l-ai bătut de i-a sunat apa în cap.

Zâmbetul i se lăți.

— Așa am făcut.

— Mamă!

Nu crezusem că Dimitri poate fi și mai tare decât era, dar mă înșelasem.

— L-ai bătut pe tatăl tău. Vreau să spun, asta e cu adevărat îngrozitor... ce s-a întâmplat. Dar, mamă! Ești cu adevărat un zeu.

Clipi.

— Ce?

— Oh, nimic.

Am încercat să schimb repede subiectul.

— Câți ani aveai?

Tot mai părea că încearcă să înțeleagă comentariul cu zeul.

— Treisprezece. Mamă. Un zeu, categoric.

— L-ai bătut pe tatăl tău când aveai treisprezece ani?

— N-a fost așa de greu. Eram mai puternic ca el, aproape la fel de înalt. Nu-l puteam lăsa să facă în continuare asta. Trebuia să înțeleagă că a fi membru al unei familii regale și moroi nu înseamnă că poți să le faci altora tot ce vrei — chiar și prostituatelor pentru sânge.

Am făcut ochii mari. Nu-mi venea să cred că tocmai spusese asta despre mama lui.

— Îmi pare rău.

— E în regulă.

Lucrurile începuseră să se așeze în mintea mea.

— De asta te-ai supărat atât de tare în legătură cu Jesse, nu-i așa? Era încă un membru al unei familii regale încercând să profite de o fată dhampir.

Dimitri își feri privirea.

— M-am supărat atunci din multe motive. În definitiv, încălcai regulile și...

Nu sfârși, dar se uită iar în ochii mei într-un fel care făcu ca între noi atmosfera să devină mai caldă.

Din nefericire, gândul la Jesse îmi întunecă starea sufletească. Am coborât privirea.

— Știu că ai auzit ce vorbesc oamenii, că eu...

— Știu că nu e adevărat, mă întrerupse. Răspunsul lui imediat, categoric, mă surprinse și m-am trezit că-l pun la îndoială prostește.

— Mda, dar cum de...

— Pentru că te cunosc, răspunse hotărât. Îți cunosc caracterul. Știu că o să fii un gardian excelent. Încrederea lui făcu să revină acel sentiment de căldură.

— Mă bucur că știe cineva. Toți ceilalți cred că sunt complet iresponsabilă.

— În felul în care îți faci mai multe griji pentru Lissa decât pentru tine însăși... Clătină din cap. Nu. Îți înțelegi responsabilitățile mai bine decât gardieni de două ori mai bătrâni ca tine. O să faci tot ce e nevoie ca să reușești.

M-am gândit puțin.

— Nu știu dacă pot să fac tot ce trebuie să fac. Făcu chestia aceea tare cu sprânceana.

— Nu vreau să-mi tai părul, i-am explicat. Mă privi nedumerit.

— Nu trebuie să-ți tai părul. Nu e obligatoriu.

— Toți ceilalți gardieni femeii o fac. Își etalează tatuajele.

Pe neașteptate, dădu drumul mâinilor mele și se aplecă înainte. Încet, întinse mâna și apucă o buclă din părul meu, răsucind-o gânditor în jurul unui deget. Am încremenit și, pentru o clipă, nu se mai petrecea nimic pe lume în afara faptului că el îmi atingea părul. Dădu drumul părului, părând un pic surprins — și stânjenit — de ce făcuse.

— Nu-l tăia, spuse cu asprime.

Cumva, mi-am amintit din nou cum să vorbesc.

— Dar nimeni n-o să-mi vadă tatuajele dacă nu o fac. Se îndreptă spre ușă, cu un zâmbet discret jucându-i pe buze.

— Poartă-l ridicat.

PAISPREZECE

În următoarele doua zile am continuat s-o spionez pe Lissa, simțindu-mă de fiecare dată oarecum vinovată. Întotdeauna detestase acest lucru când se întâmpla accidental, iar acum o făceam intenționat.

Treptat, am văzut cum se reintegra în rândul celor care erau populari. Nu putea aplica forța de constrângere asupra grupurilor, dar acapararea câte unei persoane era la fel de eficace, chiar dacă era o cale mai lentă. Și pe bune, mulți nu trebuiau să fie constrânși ca să înceapă să vorbească cu ea din nou. Mulți nu erau atât de superficiali pe cât păreau; și-o aminteau pe Lissa și o plăceau pentru ceea ce era. Se îngămădeau în jurul ei și, acum, la o lună și jumătate de la întoarcerea noastră la Academie, era ca și cum nu plecase niciodată. Iar în timpul acestei ascensiuni sociale, pleda în favoarea mea și îi lua în răs pe Mia și pe Jesse.

Într-o dimineață, am intrat în mintea ei pe când se pregătea pentru micul dejun. Își petrecuse ultimele douăzeci de minute uscându-și și îndreptându-și părul, lucru pe care nu-l mai făcuse de ceva vreme. Natalie, stând pe patul din camera lor, urmărea procesul curioasă. Când Lissa trecu la machiaj, Natalie vorbi în cele din urmă.

— Hei, o să ne uităm la un film în camera lui Erin după cursuri. Vii?

Făcusem mereu glume despre faptul că Natalie era plictisitoare, dar prietena ei Erin avea personalitatea unui perete din rigips.

— Nu pot. O s-o ajut pe Camille să-i oxigeneze părul lui Carly.

— Da' petreci ceva timp cu ele acum.

— Da, cred că da.

Lissa își dădu cu rimei pe gene, făcând pe dată ca ochii să-i pară mai mari.

— Credeam că nu-ți mai place de ele.

— M-am răzgândit.

— Da' chiar par să te placă mult acum. Adică, nu că nu te-ar plăcea oricine, dar, odată ce te-ai întors și n-ai vorbit cu ele, păreau să se mulțumească să te ignore și ele. Le-am auzit vorbind o grămadă despre tine. Bănuiesc că nu e de mirare, pentru că ele sunt și prietenele Miei, dar nu e ciudat cât de mult te plac acum? Cum să zic, le aud mereu cum abia așteaptă să vadă ce vrei tu să faci înainte să-și facă planuri și altele de genul ăsta. Și multe dintre ele o apără pe Rose acum, ceea ce e chiar ciudat. Nu că eu aș crede vreunul din lucrurile alea despre ea, dar n-aș fi crezut vreodată că e posibil...

În spatele vorbăriei lui Natalie se afla un început de bănuială, iar Lissa observă. Probabil că Natalie nu s-ar fi gândit niciodată la forța de constrângere, dar Lissa nu putea risca ca întrebări nevinovate să se transforme în ceva mai mult.

— Știi ceva? o întrerupse ea. Poate că până la urmă o să trec un pic pe la Erin. Pun pariu că părul lui Carly n-o să ia atât de mult timp.

Propunerea devie șirul gândurilor lui Natalie.

— Pe bune? Oh, ar fi minunat. Îmi spunea cât de tristă e că nu te mai vede atât de mult și i-am spus...

Și lucrurile au mers în același ritm. Lissa își continuă constrângerea și redeveni populară. Am observat totul discret, îngrijorată mereu, chiar dacă eforturile ei începeau să reducă numărul privirilor reprobatoare și al bârfelor despre mine.

— Toate astea or să se întoarcă împotriva noastră, i-am șoptit într-o zi la biserică. Cineva o să înceapă să se mire și să-și pună întrebări.

— Nu mai fi atât de melodramatică. Polii de putere se deplasează mereu pe aici.

— Nu în felul ăsta.

— Nu crezi că personalitatea mea cuceritoare poate face asta singură?

— Bineînțeles că da, dar dacă Christian a reperat-o imediat, atunci și altcineva o va...

Cuvintele mele fură întrerupte când doi tipi aflați un pic mai încolo în șirul de bănci începură brusc să chicotească. Ridicând privirea, i-am văzut uitându-se drept la mine, nici măcar obosindu-se să-și ascundă zâmbetele superioare.

Privind în altă parte, am încercat să-i ignor, dorind dintr-odată ca preotul să înceapă mai repede. Dar Lissa le întoarse privirea și o furie neașteptată îi fulgeră pe față. Nu spuse niciun cuvânt, dar zâmbetele lor se reduceră sub privirea ei puternică.

— Spuneți-i că vă pare rău, le spuse. Și asigurați-vă că vă crede.

O clipă mai târziu, practic îmi cereau scuze din toată inima și mă implorau să-i iert. Nu-mi venea să cred. Folosise constrângerea în public — și tocmai în biserică. Și pe doi oameni în același timp.

Într-un final, își epuizară provizia de scuze, dar Lissa nu terminase.

— Asta-i tot ce puteți face? mormăi ea nemulțumită. Se holbară speriați, amândoi îngroziți că o înfuriaseră.

— Liss, am spus repede, atingându-i brațul. E în regulă. Of, le accept scuzele.

Tot mai avea o expresie nemulțumită, dar în cele din urmă încuviință din cap. Băieții suspinară ușurați.

Vai. Niciodată nu mă simțisem atât de ușurată de începerea unei slujbe.

Prin legătura dintre noi, simțeam un fel de satisfacție întunecată venind dinspre Lissa. Era neobișnuit pentru ea și nu-mi plăcea. Simțind nevoia de a-mi abate atenția de la comportamentul ei îngrijorător, am studiat alți oameni, așa cum făceam atât de des. În apropiere, Christian o privea pe Lissa fără să se ferească, cu o expresie abătută. Când mă văzu, se încruntă și se întoarse cu spatele.

Dimitri stătea în spate, ca de obicei, pentru prima dată necercetând fiecare colț după pericole. Atenția îi era îndreptată înlăuntrul său, cu o expresie aproape mâhnită. Tot nu știam de ce venise la biserică. Mereu părea că se luptă cu ceva.

În față, preotul vorbea iar despre Sfântul Vladimir.

— Spiritul lui era puternic și fusese cu adevărat dăruit de Dumnezeu. Când îi atingea, schilozii umblau, iar orbii puteau să vadă. Pe unde pășea, florile înfloreau.

Of, moroi trebuiau să facă rost de mai mulți sfinți... Vindeca schilozii și orbi?

Uitasem cu totul de Sfântul Vladimir. Mason pomenise că Vladimir readucea oamenii la viață și la acel moment îmi adusese aminte de Lissa. Apoi alte lucruri îmi distrăseseră atenția. Nu mă mai gândisem de ceva vreme la sfânt sau la gardianul lui „atins de umbră” — și la legătura lor. Cum putusem să trec asta cu vederea? Doamna Karp, am înțeles, nu era singurul alt moroi care putea vindeca la fel ca Lissa. Și Vladimir putea.

— Și în toată vremea, mulțimile se adunau la el, iubindu-l, nerăbdătoare să-i urmeze învățăturile și să-l audă propovăduind cuvântul lui Dumnezeu...

Întorcându-mă, m-am uitat la Lissa. Ea îmi aruncă o privire nedumerită. - Ce?

N-am avut ocazia să-i spun mai multe — nu știu nici măcar dacă mi-aș fi putut găsi cuvintele — pentru că am fost gonită înapoi în închisoarea mea aproape imediat ce m-am ridicat, la sfârșitul slujbei.

Întoarsă în camera mea, am intrat pe internet pentru a căuta despre Sfântul Vladimir, dar n-am găsit nimic folositor. La naiba. Mason citise pe sărite cărțile din bibliotecă și spusese că nu era prea mult în ele. Ce-mi mai rămânea? Nu aveam nicio cale de a afla mai multe despre sfântul ăla bătrân și prăfuit.

Sau aveam? Ce spusese Christian în acea primă zi cu Lissa?

Acolo, avem o cutie veche plină cu scrieri ale preafericitului și nebunului Sf. Vladimir.

Magazia de deasupra capelei. Acolo erau scrierile.

Christian atrăsese atenția asupra lor. Trebuia să mă uit prin ele, dar cum? Nu-l puteam ruga pe preot. Cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că elevii se urcă acolo? S-ar fi zis cu vizuina lui Christian. Dar poate că... poate că însuși Christian mă putea ajuta.

Însă era duminică și n-aveam să-l văd decât a doua zi după-amiaza. Chiar și atunci nu știam dacă voi avea ocazia să vorbesc cu el între patru ochi.

În timp ce eram în drum spre antrenament, m-am oprit în bucătăria internatului să iau un baton de granola⁴. În acest timp, am trecut pe lângă doi novici, Miles și Anthony. Miles fluieră când mă văzu.

— Cum mai merge, Rose? Te simți singură? Ai nevoie de companie?

Anthony râse.

— Nu pot să te mușc, dar pot să-ți dau altceva ce-ți dorești.

Ca să ies, trebuia să trec de ușa unde stăteau ei. Uitându-mă urât la ei, i-am împins ca să trec, dar Miles m-a prins de mijloc, coborându-și mâna în jos, spre fundul meu.

— Ia-ți mâinile de pe fundul meu până nu-ți sparg fața, i-am spus, smucindu-mă.

Făcând asta, n-am reușit decât să dau peste Anthony.

— Haide, spuse Anthony. Credeam că nu era nicio problemă pentru tine să te ocupi de doi tipi în același timp.

O altă voce se auzi.

— Băieți, dacă nu plecați imediat, eu o să mă ocup de amândoi.

Mason. Eroul meu.

— Numai gura e de tine, spuse Miles.

Era cel mai solid dintre cei doi și îmi dădu drumul ca să se pregătească de bătaie cu Mason. Anthony se depărta de mine, mai interesat dacă avea să urmeze sau nu o bătaie. Era atât de mult testosteron în aer, încât simțeam că am nevoie de o mască de gaze.

— Și tu i-o tragi? îl întrebă Miles pe Mason. Nu vrei să împărți?

— Dacă mai spui un cuvânt despre ea, îți crap capul.

— De ce? E doar o târfă pentru sân...

Mason îl pocni. Lovitura nu-i crăpă capul lui Miles, nici măcar nu-i rupse sau produse vreo sângerare, dar păru dureroasă. Holbă ochii și se năpusti spre Mason. Zgomotul ușilor deschizându-se în hol îi făcu pe amândoi să încremenească. Novicii avea o grămadă de probleme dacă se băteau.

— Probabil că vin niște gardieni. Mason rânji. Vrei să afle că băteai o fată?

Miles și Anthony schimbă priviri scurte.

— Haide, spuse Anthony. Să mergem. Te găsim noi mai încolo, Ashford.

După ce plecară, m-am întors către Mason.

— „Că băteai o fată”?

— Cu plăcere, spuse el sec.

— N-aveam nevoie de ajutorul tău.

— Sigur. Te descurcai foarte bine de una singură.

— M-au prins nepregătită, asta-i tot. M-aș fi putut descurca cu ei până la urmă.

— Uite ce e, nu-ți descărca nervii provocați de ei pe mine.

— Pur și simplu nu-mi place să fiu tratată ca... o fată.

— Ești o fată. Și încercam doar să te ajut.

L-am privit și am văzut că avea o figură sinceră. Avusese intenții bune. N-avea rost să mă port urât cu el când aveam atâția oameni pe care să-i urăsc în ultima vreme.

— Păi... mersi. Îmi pare rău că te-am luat la rost. Am mai vorbit un pic și am reușit să-l fac să-mi spună mai multe bârfe de la școală. Observase creșterea poziției Lissei, dar nu părea să o găsească ciudată. În timp ce vorbeam cu el, am observat expresia plină de adorație pe care o avea mereu în preajma mea. Mă întrista că-l făceam să aibă asemenea sentimente. Chiar mă simțeam vinovată. Cât de greu ar fi, m-am întrebat, să ies cu el? Era plăcut, amuzant și arăta acceptabil de bine. Ne și înțelegeam. De ce mă băgăm în atâtea încurcături cu alți tipi, când aveam unul cât se poate de draguț aici, care mă voia pe mine? De ce pur și simplu nu puteam avea și eu aceleași sentimente pentru el?

Am primit răspunsul chiar înainte de a termina întrebarea. Nu puteam fi prietena lui Mason pentru că, atunci când îmi imaginam pe cineva care mă ține în brațe și-mi șoptește lucruri picante la ureche, acesta avea accent rusesc.

Mason continuă să mă privească cu admirație, neștiind ce se petrecea în mintea mea. Și văzând acea adorație, am înțeles dintr-odată cum o puteam folosi în avantajul meu.

Simțindu-mă un pic în plus vinovată, am mutat conversația spre un stil mai cochet și am privit cum

---

4 Baton din cereale și arahide, în amestec cu caramel, ciocolată sau unt de arahide

Mason devine tot mai îmbujorat.

M-am sprijinit de perete lângă el, astfel ca brațele noastre să se atingă un pic, și i-am zâmbit cu nepăsare.

— Știi, tot nu sunt de acord cu bravura asta a ta, dar chiar i-ai speriat. Asta aproape că a meritat.

— Dar nu ești de acord?

Mi-am mișcat degetele în sus pe brațul lui.

— Nu. Vreau să spun, e tare în principiu, dar nu și în practică.

Râse.

— Ba pe naiba.

Îmi prinse mâna și mă privi cu înțeleș.

— Uneori, ai nevoie să fii salvată. Cred că îți place să fii salvată uneori și pur și simplu nu poți s-o recunoști.

— Iar eu cred că ție îți place să salvezi oameni și pur și simplu nu poți s-o recunoști.

— Nu cred că știi ce-mi face mie plăcere. Să salvez domnițe ca tine e pur și simplu un lucru onorabil, declară cu mândrie.

Mi-am stăpânit impulsul de a-l plesni din cauza folosirii domnițelor.

— Atunci, dovedește-o. Fă-mi o favoare doar pentru că „așa e politicoș”.

— Sigur, spuse imediat. Orice.

— Vreau să-i duci un mesaj lui Christian Ozera.

Entuziasmul lui slăbi.

— Ce nai...? Glumești.

— Ba nu. Deloc.

— Rose... nu pot să vorbesc cu el. Știi asta.

— Parcă ai spus că o să mă ajuți. Parcă ai spus că a ajuta „domnițe” e un lucru onorabil.

— Nu văd cu adevărat ce legătură are onoarea aici. I-am aruncat cea mai posomorâtă expresie pe care am putut-o lua. Cedă.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i că-mi trebuie cărțile Sfântului Vladimir. Cele din magazie. Trebuie să mi le strecoare repede. Spune-i că sunt pentru Lissa. Și spune-i... spune-i că am mințit în noaptea recepției. Am ezitat, apoi am adăugat: Spune-i că îmi pare rău.

— Asta n-are nicio noimă.

— Nu trebuie să aibă. Fă-o doar. Te rog!

Am afișat din nou zâmbetul de regină a frumuseții. Asigurându-mă în grabă că va vedea ce poate face, plecă la masa de prânz, iar eu m-am dus la antrenament.

CINCISPREZECE

Mason reuși.

Mă găsi a doua zi înainte de cursuri. Căra cu el o cutie cu cărți.

— Le-am luat, spuse. Grăbește-te și ia-le înainte să intri în bucluc că vorbești cu mine.

Mi le dădu și am mormăit nemulțumită. Erau grele.

— Christian ți le-a dat?

— Da. Am reușit să vorbesc cu el fără să bage nimeni de seamă. E numai figuri băiatul ăsta, ai observat?

— Da, am observat.

L-am recompensat pe Mason cu un zâmbet pe care l-a sorbit dintr-o privire.

— Mersi. Înseamnă mult pentru mine.

Am cărat prada în camera mea, pe de-a întregul conștientă de cât de ciudat era că o persoană ca mine, care detesta învățatul, se pregătea să se îngroape în niște aiureli prăfuite din secolul al paisprezecelea. Când am deschis prima carte, însă, am văzut că acestea trebuie să fi fost reeditări după

reeditări ale unor reeditări, probabil pentru că orice era atât de vechi se dezintegraseră de mult.

Trecând de la o carte la alta, am descoperit că se împărțeau în trei categorii: cărți scrise de oameni după ce

Sfântul Vladimir murise, cărți scrise de alți oameni în timp ce el trăia și un fel de jurnal scris de el. Ce spusese Mason despre sursele primare și secundare? Aceste ultime două categorii erau cele care îmi trebuiau. Cei care le reeditaseră pe acestea le reformulasera îndeajuns de mult, încât să nu fiu nevoită să citesc în engleza veche sau ceva de genul ăsta. Sau mai degrabă, m-am gândit eu, în rusă. Sfântul Vladimir trăise în patria-mamă.

Astăzi, am oblojit-o pe mama lui Sava, care de multă vreme suferea de dureri puternice la stomac. Boala ei e vindecată acum, dar Dumnezeu nu mi-a îngăduit să fac lesne un asemenea lucru. Sunt slăbit și amețit, iar nebunia încearcă să mi se strecoare în minte. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru Anna cea atinsă de umbră, căci fără ea, fără îndoială n-aș fi în stare să rabd.

Iarși Anna. Și „atinsă de umbră”. Printre altele, vorbea mult despre ea. De cele mai multe ori, scria predici lungi, exact așa cum auzeam în biserică. Super-plotisitoare. Dar alteori, cartea se citea întocmai ca un jurnal, recapitulând ce făcea în fiecare zi. Și dacă într-adevăr nu erau o grămadă de prostii, vindeca tot timpul. Oameni bolnavi. Oameni răniți. Chiar și plante. Readucea la viață recolte pârjolite când oamenii piereau de foame. Uneori făcea florile să înflorească doar așa, fără motiv.

Continuând să citesc, am aflat că era bine că bătrânul Vlad o avea pe Anna aproape, pentru că era destul de tulburat. Cu cât își folosea puterile mai mult, cu atât mai mult acestea începeau să-l afecteze. Devenea irațional de furios și de trist. Dădea vina pentru aceasta pe demoni și pe chestii stupide de genul ăsta, dar era evident că suferea de depresie. Odată, recunoscuse în jurnalul său, încercase să se sinucidă. Anna îl împiedicase.

Mai târziu, răsfoind prin cartea scrisă de tipul care-l cunoștea pe Vladimir, am citit:

Și mulți socotesc miraculoasă, de asemenea, puterea pe care binecuvântatul Vladimir o arată asupra altora. Moroi și dhampirii se strâng la el și-i ascultă cuvintele, bucuroși să fie numai în apropierea lui. Unii spun că nebunia e cea care îl înrăurește și nu spiritul, dar cei mai mulți îl slăvesc și ar face tot ce le-ar cere. Acesta este felul prin care Dumnezeu îi pecetluiește pe cei pe care-i iubește și dacă asemenea clipe sunt urmate de halucinații și deznădejde, este o jertfă neînsemnată pentru cât bine și câte îndrumări le poate arăta oamenilor.

Semăna mult cu ceea ce spusese preotul, dar am observat mai mult decât o „personalitate cuceritoare”. Oamenii îl adorau, ar fi făcut tot ce le-ar fi cerut. Da, Vladimir folosise forța de constrângere asupra adepților săi, eram sigură. Așa făcuseră mulți moroi în acele timpuri, înainte de a fi interzisă, dar nu o foloseau pe moroi sau dhampiri. Nu puteau. Ca și Vladimir, Lissa putea.

Am închis cartea și m-am lăsat pe spate în pat. Vladimir vindeca plante și animale. Putea folosi constrângerea într-o măsură uriașă. Și, după toate descrierile, folosirea acelor tipuri de puteri îl făcuseră nebun și deprimat.

Pe lângă toate acestea, ceea ce făcea ca situația să fie mult mai ciudată era faptul că toată lumea îi descria gardianul ca „atinsă de umbră”. Acea expresie nu-mi dăduse pace încă de când o auzisem prima dată...

„Ești atinsă de umbră! Trebuie să ai grijă de ea!”

Doamna Karp îmi strigase aceste cuvinte, cu mâinile încleștate de cămașa mea și smucindu-mă către ea. Se întâmplase într-o noapte acum doi ani, când eram în secțiunea principală a claselor mari ca să înapoiez o carte. Era aproape după ora de stingere, iar sălile erau goale. Auzisem un zgomot puternic și apoi doamna Karp apăruse în mare viteză de după colț, arătând foarte agitată și cu privirea speriată.

Mă împinsese într-un perete, continuând să mă țină strâns.

— Înțelegi?

Cunoșteam destule mișcări de autoapărare încât să o pot împinge probabil la o parte, dar șocul mă făcuse să încremenesc.

— Nu.

— Vin să mă prindă. Or să vină și după ea.

— Cine?

— Lissa. Trebuie să o protejezi. Cu cât o folosește mai mult, cu atât va fi mai rău. Oprește-o, Rose. Oprește-o înainte ca ei să observe, înainte să observe și să o ducă și pe ea de aici. Scoate-o de aici.

— Eu... ce vreți să spuneți? S-o scot din... vreți să spuneți din Academie?

— Da! Trebuie să plecați. Sunteți legate. De tine depinde. Du-o departe de locul ăsta.

Cuvintele ei erau nebunești. Nimeni nu pleca de la Academie. Însă, în timp ce mă ținea acolo și mă privea fix în ochi, am început să mă simt straniu. Un sentiment neclar îmi întunecă mintea. Ceea ce spusese părea dintr-odată foarte logic, cel mai logic lucru din lume. Da. Trebuia s-o iau pe Lissa de acolo, s-o duc...

Pe hol se auziră tropăituri și un grup de gardieni apărură de după colț. Nu i-am recunoscut; nu erau de la școală. O luară de pe mine, imobilizând-o. Cineva mă întrebă dacă eram în regulă, dar nu puteam decât să mă holbez la doamna Karp.

— N-o lăsa să folosească puterea! strigă ea. Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăși!

Gardienii îmi explicaseră mai târziu că nu se simțea bine și că fusese dusă într-un loc în care se putea restabili. Avea să fie în siguranță și îngrijită, m-au asigurat. Avea să-și revină.

Numai că nu-și revenise.

Întoarsă în prezent, m-am uitat în gol spre cărți și am încercat să pun totul cap la cap. Lissa. Doamna Karp. Sfântul Vladimir.

Ce ar fi trebuit să fac?

Cineva ciocăni în ușă și m-am smuls din amintirile mele. De când fusesem suspendată, nimeni nu mă vizitase, nici măcar personalul. Când am deschis ușa, l-am văzut pe Mason în hol.

— De două ori într-o zi? am întrebat. Și cum de-ai reușit să urci aici?

Îmi zâmbi relaxat.

— Cineva a pus un chibrit aprins într-un coș de gunoi dintr-o baie. Mare păcat. Personalul e cam ocupat. Haide, te scot de aici.

Am clătinat din cap. Provocarea de incendii era aparent un nou semn de afecțiune. Christian o făcuse, iar acum și Mason.

— Îmi pare rău, în seara asta nu mă salvezi. Dacă sunt prinsă...

— Sunt ordinele Lissei.

Am tăcut și l-am lăsat să mă scoată din clădire. M-a dus la internatul moroilor și m-a strecurat ca prin minune înăuntru și până la camera ei fără să fiu văzută. M-am întrebat dacă și în această clădire era un incendiu la baie care să distragă atenția.

În camera ei, am găsit o petrecere în plină desfășurare. Lissa, Camille, Carly, Aaron și alți câțiva din familiile regale stăteau pe acolo râzând, ascultând muzică tare și trecându-și unul altuia sticle de whisky. Fără Mia, fără Jesse. Natalie, am observat câteva clipe mai târziu, stătea separat de grup, evident nesigură de cum să se comporte în apropierea tuturor. Stânjeneala ei era cât se poate de evidentă.

Lissa se ridică în picioare, iar emoțiile estompate pe care le simțeam prin legătura noastră indicau că băuse de ceva vreme.

— Rose! Se întoarse către Mason cu un zâmbet strălucitor. Ai reușit.

El îi făcu o plecăciune exagerată.

— Sunt la ordinele tale.

Speram că o făcuse de dragul aventurii și nu din cauza vreunei constrângeri. Lissa mă cuprinse cu brațul de mijloc și mă trase în jos alături de ceilalți.

— Alătură-te festivităților.

— Ce sărbătorim?

— Nu știu. Evadarea ta din seara asta?

Câțiva dintre ceilalți ridicară pahare din plastic, aclamându-mă și toastând pentru mine. Xander Bădica mai turnă două pahare, întinzându-le către Mason și mine. L-am luat pe al meu zâmbind, în același timp simțindu-mă neliniștită în privința întorsăturii pe care o luaseră evenimentele în acea noapte. Nu cu mult timp înainte, m-aș fi bucurat din toată inima pentru o petrecere ca aceasta și mi-aș fi golit paharul în treizeci de secunde. Însă, de data asta, prea multe lucruri mă nelinișteau. Cum ar fi faptul că membrii familiilor regale o tratau pe Lissa ca pe o zeiță. Cum ar fi faptul că niciunul dintre

ei nu părea să-și amintească că fusesem acuzată că eram o târfă pentru sânge. Cum ar fi faptul că Lissa era complet nefericită, în ciuda zâmbetelor și a râsului ei.

— De unde ați luat whisky-ul? am întrebat.

— De la domnul Nagy, spuse Aaron. Stătea foarte aproape de Lissa.

Toată lumea știa că domnul Nagy bea mereu după ore și avea o ascunzătoare în campus. Folosea mereu noi ascunzători — iar studenții le descopereau întotdeauna.

Lissa se sprijini de umărul lui Aaron.

— Aaron m-a ajutat să mă strecur în camera lui și să le iau. Le ascunsese la fundul dulapului de pictură.

Ceilalți râseră, iar Aaron o privi cu o totală și absolută adorație. În mod amuzant, mi-am dat seama că nu fusese nevoită să folosească vreun pic de constrângere asupra lui. Era pur și simplu nebun după ea. Întotdeauna fusese.

— De ce nu bei? mă întrebă Mason un pic mai târziu, șoptindu-mi la ureche.

M-am uitat în jos la paharul meu, pe jumătate surprinsă să-l văd plin.

— Nu știu. Poate că nu cred că gardienii ar trebui să bea când sunt în apropierea celor pe care-i au în grijă.

— Nu e în grija ta încă! Nu ești la datorie. Nu o să fii foarte multă vreme. De când ai devenit atât de responsabilă?

Nu credeam cu adevărat că eram atât de responsabilă. Dar mă gândeam la ce spusese Dimitri despre echilibrul dintre distracție și obligații. Pur și simplu nu părea în regulă să-mi fac de cap când Lissa era în ultimul timp într-o stare atât de vulnerabilă. Trăgându-mă din locul meu strâmt dintre ea și Mason, m-am dus și m-am așezat lângă Natalie.

— Bună, Nat, ești tăcută în seara asta.

Ținea în mână un pahar la fel de plin ca al meu.

— Și tu la fel. Am râs încet.

— Cred că da.

Își înclină capul, privindu-i pe Mason și pe cei din familiile regale de parcă ar fi fost vreun soi de experiment științific. Consumaseră mult mai mult whisky de când ajunsesem eu, iar agitația crescuse considerabil.

— Ciudat, nu? Tu erai centrul atenției înainte. Acum e ea.

Am clipit surprinsă. Nu mă gândisem să privesc lucrurile din această perspectivă.

— Posibil.

— Bună, Rose, spuse Xander, gata să-și verse băutura în timp ce se apropie de mine. Cum a fost?

— Cum a fost ce?

— Să lași pe cineva să se hrănească de la tine? Ceilalți tăcură, cuprinși de un fel de stare de anticipare.

— N-a făcut asta, spuse Lissa pe un ton dojenitor. Ți-am mai spus.

— Da, da, știu că nimic nu s-a întâmplat cu Jesse și Ralf. Dar voi două ați făcut-o, nu? Când erați plecate?

— Las-o baltă, spuse Lissa.

Constrângerea funcționa cel mai bine prin contactul vizual direct, iar atenția lui era concentrată asupra mea, nu a ei.

— Adică, e tare. Voi două ați făcut ce trebuia să faceți, nu? Nu e ca și cum ai fi o hrănitore. Vreau să știu doar cum a fost. Danielle Szelsky m-a lăsat odată s-o mușc. Spunea că nu se compară cu nicio altă senzație.

Se auzi un „îh” colectiv dinspre fete. Sex și sânge cu dhampirii era ceva pervers; între moroi, era ceva canibalic.

— Ești un mare mincinos, spuse Camille.

— Nu, vorbesc serios. A fost doar o mușcătură mică. Nu i s-a urcat la cap ca hrănitorilor. Da' ție?

Își puse brațul liber pe după umerii mei. Ți-a plăcut?

Figura Lissei încremeni și păli. Alcoolul îi diminua intensitatea emoțiilor, dar puteam simți destul cât să știu care era starea ei de spirit. Gânduri mohorâte, înspăimântate se scurseră în mine —

accentuate de mânie, în mod obișnuit, își controla bine temperamentul — spre deosebire de mine — dar o mai văzusem și înainte izbucnind. Odată, se întâmplase la o petrecere foarte asemănătoare cu aceasta, la doar câteva săptămâni după ce doamna Karp fusese dusă de la Academie.

Greg Dashkov — un văr îndepărtat al lui Natalie — dăduse petrecerea în camera lui. Aparent, părinții lui cunoșteau pe cineva care cunoștea pe cineva, pentru că avea una dintre cele mai mari camere din internat.

Fusese prieten cu fratele Lisei înainte de accident și se arătase mai mult decât bucuros s-o ia pe sora mai mică a lui Andre în grupul său. Greg fusese de asemenea bucuros să mă ia și pe mine în grup, iar noi doi stătuserăm împreună în acea seara. Pentru o elevă de clasa a zecea ca mine, să fiu cu un moroi de neam regal aflat în ultimul an era o adevărată senzație.

Am băut mult în acea seară, dar tot am reușit să fiu cu ochii pe Lissa. Era mereu un pic neliniștită în apropierea atâtor oameni, dar nimeni nu observa de fapt, pentru că putea comunica cu ei atât de bine. Amețeala mea puternică ținea la distanță multe dintre emoțiile ei, dar, atâta vreme cât părea în regulă, nu mi-am făcut probleme. Pe la jumătatea unui sărut, Greg s-a oprit brusc și s-a uitat la ceva peste umărul meu. Amândoi stăteau în același scaun, eu pe genunchii lui, și mi-am întins gâtul ca să văd.

— Ce este?

El clătină din cap cu un fel de supărare amuzată.

— Wade a adus un hrănit.

I-am urmărit privirea spre locul în care stătea Wade Voda, cu brațul în jurul unei fete plâpânde cam de vârsta mea. Era om și era frumușică, cu păr blond ondulat și ten de porțelan palid din cauza pierderii sângelui. Alți câțiva băieți se îndreptaseră spre ea și stăteau cu Wade, râzând și atingând fața și părul fetei.

— Deja a dat prea mult sânge azi, am spus, observându-i paloarea și expresia de confuzie totală.

Greg își strecură mâna sub ceafa mea și mă întoarse cu fața la el.

— N-or să-i facă rău.

Ne-am mai sărutat o vreme și apoi am simțit o bătaie pe umăr.

— Rose.

Am ridicat privirea spre fața Lisei. Expresia ei neliniștită m-a surprins, pentru că puteam simți emoțiile din spatele ei. Băusem prea multă bere. Am coborât de pe genunchii lui Greg.

— Unde te duci? m-a întrebat el.

— Mă întorc imediat.

Am tras-o pe Lissa deoparte, dorindu-mi brusc să fi fost trează.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei.

Făcu semn cu capul spre băieții cu fata hrănită. Era tot înconjurată de un grup și, atunci când se întoarse ca să se uite la unul dintre ei, am văzut mici răni roșii presărate pe gâtul ei. Făceau un fel de hrănire în grup, mușcând-o pe rând și făcând aluzii grosolane. Drogată și nepăsătoare, ea îi lăsa.

— Nu pot să facă asta, îmi spusese Lissa.

— E o hrănită. Nimeni n-o să-i oprească.

Lissa ridică privirea către mine cu ochi rugători. Erau plini de durere, revoltă și mânie.

— O să-i oprești tu?

Întotdeauna eu fuseseam cea agresivă, având grijă de ea de când eram mici. Văzând-o acolo atunci, atât de supărată și uitându-se la mine plină de speranță că voi rezolva lucrurile, n-am putut să rezist. Încuviințând, am pășit nesigură către grup.

— Ești atât de disperat să ai parte de ceva încât acum trebuie să droghezi fete, Wade? am întrebat.

El ridică privirea de la gâtul fetei.

— De ce? Ai terminat cu Greg și mai vrei?

Mi-am pus mâinile în șold și am sperat că păream dură.

Adevărul era că începusem de fapt să-mi fie puțin greață din cauza băuturii.

— Nici un drog din lume n-o să mă facă să mă apropiu de tine, i-am spus, și câțiva prieteni de-ai lui râseră. Dar ai putea să te giugiuiești cu lampa de acolo. Pare suficient de amețită ca să te facă

fericit. Nu mai ai nevoie de ea.

Alți câțiva râseră.

— Asta nu e treaba ta, șuieră el. Ea e doar masa de prânz.

A vorbi despre hrănitor ca despre niște mese era cam singurul lucru mai urât ca a-i numi pe dhampiri târfe pentru sânge.

— Asta nu e o cameră de hrănire. Nimeni nu vrea să asiste la asta.

— Da, consimți o fată din ultimul an. E scârbos.

Câteva prietene ale ei o aprobară.

Wade se uită fioros la noi toate, la mine cel mai urât.

— Bine. Niciuna dintre voi nu e obligată să vadă. Haide.

Apucă brațul hrănitorei și o trase brutal de acolo. Nesigură, ea ieși împleticindu-se cu el din cameră, smiorcăindu-se încet.

— E tot ce-am putut să fac, i-am spus Lissei. Mă privi cu ochii holbați, șocată.

— Tocmai a plecat cu ea la el în cameră. O să facă lucruri și mai rele.

— Liss, nici mie nu-mi place, dar nu e ca și cum aș putea să mă duc să-l fugăresc sau ceva de genul asta. Mi-am frecat fruntea. M-aș putea duce să-l pocnesc sau ceva asemănător, dar și așa simt că-mi vine să vomit.

Fața i se întunecă și își mușcă buza.

— Nu poate să facă asta.

— Îmi pare rău.

M-am întors pe scaun alături de Greg, simțindu-mă un pic aiurea în legătură cu ce se întâmplase. Nu voiam să văd cum se profită de hrănitore în aceeași măsură ca Lissa — îmi amintea prea mult de ceea ce mulți băieți moroi credeau că le puteau face fetelor dhampir. Dar în același timp nu puteam câștiga această luptă, nu în seara aceea. Greg mă mutase ca să ajungă mai ușor la gâtul meu, când am observat, câteva minute mai târziu, că Lissa dispăruse. Aproape gata să cad, m-am dat jos de pe genunchii lui și m-am uitat în jur.

— Unde e Lissa?

El întinse mâna după mine.

— Probabil e la baie.

Nu simțeam nimic prin legătura dintre noi. Alcoolul o amortise. Ieșind în hol, am răsuflat ușurată pentru că scăpasem de muzica și de vocile zgomotoase. Era liniște aici — cu excepția sunetului a ceva care se spârgea la două camere mai încolo. Ușa era întredeschisă și am intrat împingând-o.

Fata hrănitore se chircise într-un colț, îngrozită. Lissa stătea în picioare cu brațele încrucișate, cu o expresie mândră și înspăimântătoare. Îl fixa pe Wade cu intensitate, iar el o privea vrăjit. Ținea în mână o bătă de baseball și se părea că o folosise deja, pentru că încăperea era distrusă: rafturi de cărți, combina stereo, oglinda...

— Sparge și fereastra, îi spuse Lissa calm. Haide. Nu contează.

Hipnotizat, merse la fereastra mare, cu geam fumuriu. Mă uitam cu ochii mari și cu gura larg deschisă cum se dădu înapoi și trânti bătă în sticlă. Se făcu țândări, împrăștiind peste tot cu cioburi și lăsând să pătrundă înăuntru lumina primelor ore ale dimineții pe care aceasta în mod obișnuit o bloca. Wade tresări când îi pătrunse în ochi, dar nu se mișcă de acolo.

— Lissa, am exclamat. Încetează. Fă-l să se oprească.

— Ar fi trebuit să se oprească mai devreme.

Abia îi recunoșteam expresia de pe față. N-o văzusem niciodată atât de supărată și cu siguranță n-o mai văzusem făcând așa ceva. Știam, desigur, ce era. Am știut imediat. Forța de constrângere.

Din câte îmi dădeam eu seama, mai avea câteva secunde până să-l facă să întoarcă bătă împotriva lui însuși.

— Te rog, Lissa. Nu mai face asta. Te rog.

Prin amețeala provocată de alcool, se scurseră spre mine emoțiile ei. Erau extrem de puternice. Întunecate. Mândroase. Nemiloase. Sentimente venind surprinzător de la prietenoasa și echilibrata Lissa. O știam de la grădiniță, dar în acea clipă abia dacă o recunoșteam.

Și îmi era teamă.

— Te rog, Lissa, am repetat. Nu merită. Lasă-l în pace.

Nu se uită la mine. Ochii ei zbuciumați erau concentrați în totalitate asupra lui Wade. Încet, cu atenție, el ridică bâta, aplecând-o în așa fel încât să fie în aceeași linie cu craniul său.

— Liss, am implorat. O, Dumnezeule. Urma să fiu nevoită să mă reped la ea sau cam așa ceva ca să o opresc. Nu face asta.

— Ar fi trebuit să se oprească, spuse Lissa pe un ton egal.

Bâta încetă să se mai miște. Era acum exact la distanța potrivită pentru a-și lua avânt și a lovi.

— N-ar fi trebuit să-i facă asta ei. Oamenii nu se pot purta cu alți oameni așa — chiar și cu hrănitori.

— Dar o sperii, am spus încet. Uită-te la ea.

La început, nu se întâmplă nimic, apoi Lissa își lasă privirea să alunece spre hrănitore. Fata stătea tot ghemuită într-un colț, cu brațele strânse în jurul ei în poziție de apărare. Ochii ei albaștri erau enormi, iar lumina se reflecta pe fața ei udă de șiroaiele de lacrimi. Scoase un hohot de plâns înăbușit, îngrozit.

Fața Lissei rămase impasibilă. În sinea ei, simțeam lupta pe care o dădea pentru a se controla. O parte din ea nu voia să-i facă rău lui Wade, în ciuda furiei orbitoare care altminteri o stăpânea. Fața i se strâmbă și strânse ochii. Mâna dreaptă se întinse la încheietura stângii și o apucă strâns, iar unghiile îi intrară adânc în carne. Tresări de durere, dar, prin legătura dintre noi, am simțit cum șocul durerii îi distrage atenția de la Wade.

Abandonă forța de constrângere, iar el dădu drumul bâtei, părând de-a dreptul năucit. Eu am răsuflat ușurată, în hol se auziră pași. Lăsasem ușa deschisă, iar bufnitura atrăsese atenția. Doi membri ai personalului internatului năvăliră în cameră, încremenind când văzură dezastrul din fața lor.

— Ce s-a întâmplat?

Noi, ceilalți, ne uitam unul la celălalt. Wade arăta total pierdut. Se holba la cameră, la bâta, iar apoi la Lissa și la mine.

— Nu știu... nu pot... Își îndreptă întreaga atenție asupra mea și brusc deveni furios. Ce nai... tu ai fost! Nu voiai să lași baltă chestia cu hrănitorea.

Angajații internatului mă priviră întrebător și, în câteva secunde, m-am decis.

Trebuie s-o protejezi. Cu cât o folosește mai mult, cu atât va fi mai rău. Oprește-o, Rose. Oprește-o înainte să observe, înainte să observe și să o ducă de aici și pe ea. Scoate-o de aici.

În minte, vedeam fața doamnei Karp, stăruind nebunește. I-am aruncat lui Wade o privire arogantă, știind prea bine că nimeni nu s-ar îndoi de o mărturisire pe care aș face-o sau nici n-ar bănui-o măcar pe Lissa.

— Da, păi, dacă i-ai fi dat drumul, i-am spus lui, n-aș fi fost nevoită să fac asta.

Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăși.

După seara aceea, n-am mai băut niciodată. Am refuzat să-mi las garda jos în apropierea Lissei. Și, două zile mai târziu, în timp ce se presupunea că eram suspendată pentru „distrugerea proprietății”, am luat-o pe Lissa și am fugit din Academie.

Înapoi în camera Lissei, cu brațul lui Xander în jurul meu și ochii ei furioși și mâhniți privindu-ne, nu știam dacă va face iar ceva extrem. Dar situația îmi reamintea prea mult de cea din urmă cu doi ani și știam că trebuia s-o dezamorsez.

— Doar un pic de sânge, spunea Xander. N-o să iau mult. Vreau doar să văd ce gust are un dhampir. Nimănu-i nu-i pasă aici.

— Xander, mârâi Lissa, las-o în pace.

M-am strecurat de sub brațul lui și am zâmbit, căutând mai mult o replică amuzantă decât una care ar fi putut porni o ceartă.

— Haide, l-am tachinat eu. A trebuit să-l lovesc pe ultimul tip care m-a întrebat asta și tu ești de o mie de ori mai drăguț ca Jesse. Ar fi păcat.

— Drăguț? Întrebă el. Sunt amețitor de sexy, nu drăguț.

Carly râse.

— Nu, ești drăguț. Todd mi-a spus că îți cumperi un fel de gel de păr franțuzesc.

Xander, dezorientat, așa cum devin ușor atâția oameni beți, se întoarse să-și apere onoarea, uitând de mine. Încordarea dispăru și primi vesel tachinarea legată de părul său.

În partea cealaltă a camerei, Lissa mă privi în ochi cu ușurare. Zâmbi și îmi făcu un semn ușor de mulțumire cu capul, înainte să-și îndrepte din nou atenția către Aaron.

ȘAISPREZECE

A doua zi, mi-am dat cu adevărat seama cât de multe lucruri se schimbaseră de când începuseră zvonurile lui Jesse și Ralf. Pentru unii, rămâneam o sursă inepuizabilă de bârfe și râsete. Din partea celor pe care-i convertise Lissa, aveam parte de prietenie și, ocazional, de sprijin. În ansamblu, mi-am dat seama, colegii noștri îmi mai acordau de fapt foarte puțină atenție. Acest lucru se adeveri mai ales când ceva nou le captă tuturor atenția. Lissa și Aaron.

Se pare că Mia auzise de petrecere și explodase când aflase că Aaron fusese acolo fără ea. Îl făcuse cu ou și cu oțet și-i spusese că, dacă voia să fie cu ea, nu putea să fugă să-și petreacă timpul cu Lissa. Așa că Aaron decisese că nu voia să fie cu ea. Se despărțise de ea în dimineața aceea... și mersese mai departe.

Acum, el și Lissa erau nebuni unul după altul. Stăteau prin hol și la masa de prânz ținându-se în brațe, râzând și vorbind. Sentimentele Lissei venite prin intermediul legăturii noastre arătau doar un interes moderat, în ciuda faptului că se uita la el ca și cum ar fi fost cel mai fascinant lucru de pe planetă. Mare parte din purtarea asta era de fațadă, lucru de care Aaron nu părea să-și dea seama. În schimb, arăta ca și cum ar fi fost gata să ridice un altar la picioarele ei în orice moment. Iar eu? Mă simțeam rău.

Sentimentele mele nu contau, însă, în comparație cu ale Miei. La prânz, stătea în partea cealaltă a încăperii vizavi de noi, cu ochii fixați ostentativ înaintea, ignorând consolările prietenilor de lângă ea. Avea pete roz pe obraji ei palizi, rotunzi, iar ochii îi erau roșii. Nu spuse nimic răutăcios când am trecut pe lângă ea. Nicio glumă arogantă. Nicio privire batjocoritoare. Lissa o distrusese, tot așa cum Mia jurase să ne facă nouă.

Singura persoană mai nefericită decât Mia era Christian. Spre deosebire de ea, el nu se jena să studieze fericitul cuplu în timp ce afișa o privire sinceră de ură. Ca de obicei, nimeni în afară de mine nici măcar nu observă.

După ce i-am privit pe Lissa și pe Aaron alintându-se pentru a zecea oară, am plecat mai devreme de la masa de prânz și m-am dus s-o văd pe doamna Carmack, profesoara care preda principiile elementelor. De ceva vreme voiam să o întreb ceva.

— Rose, nu?

Părea surprinsă să mă vadă, dar nu furioasă sau enervată, așa cum erau în ultima vreme jumătate din ceilalți profesori.

— Da. Am o întrebare despre, hmm, magie. Ridică o sprânceană. Novicii nu făceau ore de magie.

— Sigur. Ce vrei să știi?

— Îl ascultam pe preot vorbind despre Sfântul Vladimir zilele trecute... Știți în ce element s-a specializat? Vladimir, adică. Nu preotul.

Se încruntă.

— Ciudat. Pe cât e de faimos aici, pe atât mă surprinde că nu se discută niciodată. Nu sunt expertă, dar, în toate povestirile pe care le-am auzit, nu făcea niciodată nimic ce-aș putea spune că avea legătură cu vreunul din elemente. Ori asta, ori nimeni n-a consemnat niciodată.

— Cum rămâne cu vindecările? am insistat eu. Există vreun element care te lasă să le faci pe-astea?

— Nu, niciunul, din câte știu eu. Buzele i se strânseseră într-un mic zâmbet.

— Oamenii credincioși ar spune că vindeca prin puterea lui Dumnezeu, nu prin vreun fel de magie a elementelor. La urma urmei, un lucru în privința căruia poveștile sunt categorice e că era „plin de spirit”.

— E posibil să nu se fi specializat? Zâmbetul îi pieri.

— Rose, e într-adevăr legat de Sfântul Vladimir? Sau e legat de Lissa?

— Nu chiar..., m-am bâlbâit eu.

— Știu că e greu pentru ea — mai ales în fața tuturor colegilor ei — dar trebuie să aibă răbdare, îmi explică ea cu blândețe. O să se întâmple. Mereu se întâmplă.

— Dar uneori nu se întâmplă.

— Rareori. Dar nu cred că ea va fi un asemenea caz. Are o aptitudine peste medie la toate cele patru, chiar dacă n-a atins niveluri specializate. Va apărea și specializarea în curând.

Asta îmi dădu o idee.

— E posibil să te specializezi în mai multe elemente? Râse și clătină din cap.

— Nu. E prea multă putere. Nimeni n-ar putea stăpâni atâta putere, nu fără să-și piardă mințile.

Ah. Minunat.

— Bine. Mulțumesc.

Eram pe picior de plecare, dar apoi mi-a mai trecut ceva prin minte.

— Hei, o țineți minte pe doamna Karp? În ce se specializase?

Doamna Carmack făcu figura aceea stânjenită pe care o făceau alți profesori ori de câte ori cineva o menționa pe doamna Karp.

— De fapt...

— Ce?

— Aproape că am uitat. Cred că era cu adevărat una dintre puținele persoane care nu s-au specializat niciodată. Avea pur și simplu mereu un control foarte scăzut asupra a toate patru elementele.

Am petrecut restul orelor de după-amiază gândindu-mă la cuvintele doamnei Carmack, încercând să le introduc în teoria mea unitară Lissa-Karp-Vladimir. De asemenea, am urmărit-o pe Lissa. Atâția oameni voiau să vorbească cu ea acum, că abia de îmi mai observa tăcerea. Din când în când, însă, o vedeam aruncându-mi o privire și zâmbind, cu o expresie obosită în ochi. Râsul și pălăvrăgeala de toată ziua cu persoane pe care le plăcea doar într-o oarecare măsură își spuneau cuvântul.

— Misiune îndeplinită, i-am spus după ore. Putem opri Proiectul Spălarea de Creiere.

Stăteam pe bancă în curte și ea își legăna picioarele înainte și înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Ai reușit. I-ai oprit pe oameni să-mi facă viața oribilă. Ai distrus-o pe Mia. I l-ai furat pe Aaron. Mai joacă-te cu el încă vreo două săptămâni, apoi abandonează-i pe el și pe ceilalți din familiile regale. O să fii mai fericită.

— Nu crezi că sunt fericită acum?

— Știu că nu ești. Unele petreceri sunt distractive, dar detești să pretinzi că ești prietenă cu oameni care nu-ți plac — și nu-ți plac cei mai mulți dintre ei. Știu cât de mult te-a enervat Xander noaptea trecută.

— E un cretin, dar mă descurc eu. Dacă nu-mi mai petrec timpul cu ei, totul o să fie din nou cum a fost înainte. Pur și simplu, Mia o să înceapă iar. În felul ăsta, nu ne mai poate deranja.

— Nu merită dacă totul în rest te deranjează.

— Nu mă supără nimic.

Părea un pic defensivă.

— Da? am întrebat răutăcios. Pentru că ești atât de îndrăgostită de Aaron? Pentru că de-abia aștepti să faci sex cu el din nou?

Mă săgeta cu privirea.

— Ți-am mai spus oare că uneori poți fi o mare jigodie?

Am ignorat întrebarea.

— Spun doar că ai destule mizerii cu care să-ți bați capul și fără toate astea. Te epuizezi din cauza puterii de constrângere pe care o folosești.

— Rose!

Se uită neliniștită în jur.

— Vorbește încet!

— Dar e adevărat. Dacă o folosești mereu, o să îți facă varză capul. Pe bune.

— Nu crezi că exagerezi?

— Cum rămâne cu doamna Karp? Figura Lissei încremeni.

— Ce e cu ea?

— Tu. Tu ești la fel ca ea.

— Nu, nu sunt!

Ochii verzi îi scăpărară de indignare.

— Și ea vindeca.

Fu șocată să mă audă vorbind despre acest lucru. Subiectul în cauză ne frământase de atâta vreme, dar aproape că nu vorbisem niciodată despre el.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Nu crezi că înseamnă? Mai știi pe altcineva care poate să facă asta? Sau care poate folosi constrângerea pe dhampiri și pe moroi?

— Ea nu folosea niciodată constrângerea așa, ripostă ea.

— Ba da. A încercat s-o folosească pe mine în noaptea în care a plecat. Începuse să funcționeze, dar apoi au luat-o de acolo înainte să termine.

Chiar o luaseră înainte? La urma urmei, la doar o lună după aceea Lissa și cu mine fugiserăm de la Academie, întotdeauna crezusem că asta fusese ideea mea, dar poate că sugestia doamnei Karp fusese adevărata forță din spatele acestui lucru.

Lissa își încrucișa brațele. Fața îi era sfidătoare, dar era neliniștită.

— Bine. Și ce-i cu asta? Ce dacă era o ciudată, ca mine? Asta nu înseamnă nimic. A înnebunit din cauză că... ei bine, pur și simplu așa era. N-are nicio legătură cu nimic.

— Dar nu e numai ea, am spus încet. Mai e cineva ca voi. Cineva pe care l-am descoperit. Am ezitat. Îl știi pe Sfântul Vladimir...

Și atunci am mărturisit în sfârșit totul. I-am spus tot. I-am spus despre cum ea, doamna Karp și Sfântul Vladimir puteau cu toții vindeca și folosi super-constrângerea. Cu toate că am făcut-o să se neliniștească, i-am spus cum și ei ajungeau să se tulbure ușor și încercaseră să-și facă singuri rău.

— El a încercat să se sinucidă, am spus, fără s-o privesc în ochi. Și am observat de multe ori urme pe pielea doamnei Karp — ca și cum și-ar fi zgâriat propria față. Încearca să le ascundă cu părul, dar puteam să văd vechile zgârieturi și să-mi dau seama când făcea altele noi.

— Asta nu înseamnă nimic, insistă Lissa. E... totul e o coincidență.

Vorbea ca și cum voia să creadă acest lucru și, în interior, o parte din ea chiar credea. Dar era o altă parte din ea, o parte disperată care voise de atâta vreme să știe că nu era un monstru, că nu era singură. Chiar dacă veștile erau proaste, cel puțin acum știa că mai erau și alții ca ea.

— E o coincidență că niciunul dintre ei nu pare să se fi specializat?

I-am relatat conversația mea cu doamna Carmack și i-am explicat teoria despre specializarea în toate cele patru elemente. I-am repetat de asemenea observația doamnei Carmack despre cum ar putea acest lucru să extenueze pe cineva.

Când am terminat, Lissa își frecă ochii, întinzându-și un pic machiajul. Îmi zâmbi slab.

— Nu știi ce e mai nebunesc: ce îmi spui tu acum sau faptul că ai citit efectiv ceva ca să afli toate astea.

Am zâmbit, ușurată că, totuși, făcuse o glumă.

— Hei, știi și eu să citesc.

— Știi că știi. Mai știi și că ți-a luat un an să citești Codul lui Da Vinci.

Râse.

— N-a fost vina mea! Și nu încerca să schimbi subiectul.

— Nu încerc. Zâmbi, apoi oftă.

— Pur și simplu nu știi ce să cred în legătură cu toate astea.

— Nu e nimic de gândit. Pur și simplu, nu mai face lucruri care să te tulbure. Mai ții minte ce-am vorbit despre a nu face valuri? Revino la asta. Îți e mult mai ușor.

Clătină din cap.

— Nu pot s-o fac. Nu încă.

— De ce nu? Ți-am mai spus... M-am oprit, întrebându-mă de ce nu mă prinsesem mai înainte. Nu

e vorba doar de Mia, am zis. Faci toate astea pentru că simți că așa ar trebui să faci. Încă mai încerci să fii Andre.

— Părinții mei și-ar fi dorit să...

— Părinții tăi ar fi vrut să fii fericită.

— Nu e așa de ușor, Rose. Nu pot să-i ignor mereu pe oamenii ăștia. Și eu sunt din familie regală.

— Cei mai mulți dintre ei sunt îngrozitori.

— Și mulți dintre ei vor participa la guvernarea moroilor. Andre știa asta. Nu era ca ceilalți, dar făcea ce trebuia să facă pentru că știa cât de importanți erau.

M-am lăsat pe spate pe bancă.

— Ei bine, poate că asta-i problema. Decidem cine e „important” doar pe baza familiei, așa că ne alegem cu ratații ăștia care iau decizii. Din cauza asta numărul moroilor scade și jigodii ca Tatiana sunt regine. Poate că e nevoie de un nou sistem regal.

— Haide, Rose. Așa stau lucrurile; așa au stat lucrurile timp de secole. Trebuie să ne împăcăm cu situația.

M-am încruntat.

— Bine, ce zici de asta? continuă ea. Ți-e teamă ca eu să nu devin ca ei — ca doamna Karp și ca Sfântul Vladimir — da? Ei bine, ea spunea că n-ar trebui să-mi folosesc puterile, că o să înrăutățească situația dacă o fac. Dacă m-aș opri pur și simplu? Constrângere, vindecare, totul.

Am privit-o bănuitor.

— Ai putea să faci asta?

Lăsând la o parte constrângerea oportună, asta era ce voisem să facă de la bun început. Depresia ei începuse în același timp în care puterile ieșiseră la iveală, imediat după accident. Nu puteam decât să cred că erau legate, mai ales în lumina dovezilor și a avertismentelor doamnei Karp.

— Da.

Fața îi era perfect calmă, expresia serioasă și fermă. Cu părul ei deschis împletit într-o coadă franțuzească îngrijită și un sacou din velur peste rochie, arăta ca și cum ar fi putut ocupa locul familiei ei din consiliu chiar acum.

— Trebuie să renunți la tot, am prevenit-o. Fără vindecări, indiferent cât de drăguț și de dulce e animalul.

Și ajunge cu constrângerea pentru a-i zăpăci pe cei din familiile regale.

Încuviință din cap cu seriozitate.

— Pot s-o fac. Asta te-ar face să te simți mai bine?

— Da, dar m-aș simți și mai bine dacă, pe lângă faptul că n-ai mai face magie, ai reîncepe să-ți petreci timpul cu Natalie.

— Știu, știu. Dar nu mă pot opri, cel puțin nu acum. Nu reușeam s-o fac să cedeze în privința asta — încă — dar, știind că va evita să-și folosească puterile, m-am liniștit.

— În regulă, am spus, ridicându-mi rucsacul. Întârzasem la exerciții. Din nou.

— Poți să continui să te joci cu gașca de răzgâiați, atâta vreme cât îți „cealaltă chestie” sub control. Am ezitat. Și, știi, chiar ți-ai atins scopul cu Aaron și Mia. Nu trebuie să-l ții pe lângă tine ca să continui să stai cu cei din familiile regale.

— De ce tot am impresia că nu-ți mai place de el?

— Îmi place oarecum — cam cât de mult îl plăci tu. Și nu cred că ar trebui să te obosești cu oameni pe care-i plăci doar „oarecum”.

Lissa făcu ochii mari, prefăcându-se uimită.

— Oare pe Rose Hathaway o aud vorbind? Te-ai pocăit? Sau tu ai pe cineva pe care-l plăci „mai mult decât oarecum”?

— Hei, am spus stânjenită. Pur și simplu, am grijă de tine. Pe lângă asta, nu mai observasem înainte cât de plictisitor e Aaron.

Pufni.

— Tu crezi că toată lumea e plictisitoare.

— Christian nu e.

Mă luase gura pe dinainte. Ea nu mai zâmbi.

— E un măgar. Pur și simplu a încetat să mai vorbească cu mine fără niciun motiv. Își încrușișă brațele. Și, la urma urmei, nu-l urăști?

— Pot să-l urăsc și să cred în același timp că e interesant.

Dar începeam de asemenea să mă gândesc că se putea să fi făcut o mare greșeală în cazul lui Christian. Era antipatic și sinistru și îi plăcea să dea foc oamenilor, e adevărat. Pe de altă parte, era inteligent și amuzant — într-un fel anormal — și avea cumva un efect liniștitor asupra Lissei.

Dar o dădusem cu totul în bară. Mă lăsasem acaparată de mânie și de gelozie și sfârșisem prin a-i despărți pe ei. Dacă l-aș fi lăsat să se ducă la ea în grădină în noaptea aceea, poate că nu s-ar fi tulburat și nu s-ar fi tăiat. Poate că ar fi fost împreună acum, la distanță de toate aceste intrigi din școală.

Soarta trebuie să fi gândit același lucru, pentru că, la cinci minute după ce mă despărțisem de Lissa, am trecut pe lângă Christian, care traversa curtea interioară. Ochii noștri s-au întâlnit pentru o clipă înainte de a trece unul pe lângă celălalt. Aproape că mi-am continuat drumul. Aproape. Trăgând adânc aer în piept, m-am oprit.

— Stai... Christian, am strigat către el.

La naiba, întârzasem atât de mult la antrenament. Dimitri avea să mă omoare.

Christian se întoarse spre mine, cu mâinile înfipte în buzunarele hainei lui negre și lungi, cu umerii lăsați și cu o atitudine nepăsătoare.

— Da?

— Mersi pentru cărți. El nu spuse nimic.

— Cele pe care i le-ai dat lui Mason.

— Ah, credeam că te referi la celelalte cărți. Glumețul.

— N-ai de gând să mă întrebi pentru ce erau?

— Treaba ta. M-am gândit doar că erai plictisită din cauza suspendării.

— Ar trebui să fiu destul de plictisită pentru asta. Nu râse la gluma mea.

— Ce vrei, Rose? Trebuie să mă duc undeva. Știam că mințea, dar sarcasmul meu nu mai părea la fel de amuzant ca de obicei.

— Vreau să... ăăă... te întâlnești din nou cu Lissa.

— Vorbești serios? Mă studie cu atenție, foarte neîncrezător. După tot ce mi-ai spus?

— Da, păi... Nu ți-a spus Mason?

Buzele lui Christian se ridicară într-un surâs batjocoritor.

— Mi-a spus ceva.

— Și?

— Și nu vreau să o aud de la Mason. Rânji și mai tare văzând că mă uit urât. L-ai trimis să-și ceară scuze pentru tine. Ai curaj și fă-o singură.

— Ești un măgar, l-am informat.

— Mda. Și tu ești o mincinoasă. Vreau să văd cum te umilești.

— De două săptămâni mă tot umilesc, am mormăit. Ridicând din umeri, se întoarse și vru să se depărteze.

— Stai! am strigat, punându-i mâna pe umăr. Se opri și întoarse privirea spre mine.

— Bine, bine. Am mințit când ți-am spus ce simțea ea pentru tine. N-a zis niciodată niciunul din lucrurile acelea despre tine, bine? Te place. Le-am inventat pentru că eu nu te plac.

— Și totuși, vrei să vorbesc cu ea.

Aproape că nu mi-a venit să cred ce îmi ieși apoi pe gură.

— Cred că... ai putea fi... bun pentru ea.

Ne privirăm fix câteva momente încordate. Zâmbetul lui superior se estompă un pic. Nu îl surprindeau multe. Asta da.

— Îmi pare rău. Nu te-am auzit. Poți să repeți? întrebă el într-un final.

Am fost aproape gata să-l pocnesc în față.

— Vrei să termini odată? Vreau să te întâlnești din nou cu ea.

— Nu.

— Uite ce e, ți-am spus, am mințit...

— Nu e vorba de asta. Este din cauza ei. Crezi că pot să vorbesc cu ea acum? E din nou prințesa Lissa, spuse plin de venin. Nu pot să mă apropiu de ea, nu când e înconjurată de toți acei membri de familie regale.

— Și tu ești dintr-o familie regală, am spus, mai mult pentru mine decât lui.

Uitam mereu că Ozera era una dintre cele douăsprezece familii.

— Nu contează prea mult într-o familie plină de strigoi, nu?

— Dar tu nu ești — stai un pic. Din cauza asta e pe aceeași lungime de undă cu tine, am înțeles cu o tresărire.

— Pentru că o să devin un strigoi? întrebă el sarcastic.

— Nu... pentru că și tu ți-ai pierdut părinții. Amândoi i-ați văzut murind.

— Ea i-a văzut pe ai ei murind. Eu i-am văzut pe ai mei uciși.

Am tresărit.

— Știu. Îmi pare rău. Trebuie să fi fost... ei bine, habar n-am cum a fost.

Ochii lui de un albastru cristalin se tulburară.

— A fost ca și cum aș fi văzut o armată a Morții invadându-mi casa.

— Vrei să spui... părinții tăi? Clătină din cap.

— Gardienii care au venit să-iucidă. Adică, părinții mei erau înspăimântători, da, dar tot mai arătau ca părinții mei — un pic mai palizi, cred. Un pic de roșu în ochi. Dar mergeau și vorbeau la fel. Nu știam că e ceva în neregulă cu ei, dar mătușa mea da. Ea stătea cu mine când au venit să mă ia.

— Aveau de gând să te transforme? Uitasem de misiunea inițială aici, prea captivată de poveste. Erai foarte mic.

— Cred că voiau să mă țină până ce mai creșteam, apoi să mă transforme. Mătușa Tasha nu voia să-i lase să mă ia. Au încercat să o convingă, să o transforme și pe ea, dar când n-a vrut să asculte, au încercat s-o oblige. S-a luptat cu ei — a fost bătută serios — iar apoi au apărut gardienii.

Ochii îi alunecară înapoi la mine. Zâmbi, dar nu era nici-o bucurie în zâmbet.

— Cum spuneam, o armată a Morții. Cred că ești nebună, Rose, dar dacă ajungi precum ceilalți, o să poți să faci multe victime într-o bună zi. Nici eu n-o să mă pun cu tine.

Mă simțeam oribil. Avusese o viață mizerabilă și eu îi răpisem unul dintre puținele lucruri bune din ea.

— Christian, îmi pare rău că am stricat lucrurile între tine și Lissa. A fost o prostie. Ea voia să fie cu tine. Cred că încă mai vrea acum. Dacă ai putea doar...

— Ți-am spus, nu pot.

— Sunt îngrijorată pentru ea. A intrat în toate chestiile astea cu familiile regale pentru că ea crede că o să i-o plătească Miei — o face pentru mine.

— Și nu-i ești recunoscătoare? Sarcasmul reveni.

— Sunt îngrijorată. Nu poate face față tuturor jocurilor astea perfide pentru putere. Nu e bine pentru ea, dar nu vrea să mă asculte. Aș avea... aș avea nevoie de ajutor.

— Ea ar avea nevoie de ajutor. Hei, nu fi atât de surprinsă — știu că se petrece ceva ciudat cu ea. Și nici măcar nu mă refer la chestia cu încheieturile mâinilor.

Am tresărit.

— Ea ți-a spus?

De ce nu? Îi spusese orice altceva.

— N-a trebuit să-mi spună. Văd și eu.

Cred că arătam disperată, pentru că el oftă și-și trecu mâna prin păr.

— Uite, dacă o prind pe Lissa singură... o să încerc să vorbesc cu ea. Dar, sincer... dacă vrei s-o ajuți cu adevărat... ei bine, știu că ar trebui să fiu împotriva autorității, dar s-ar putea să obții cel mai bun ajutor vorbind cu altcineva. Cu Kirova. Cu gardianul tău. Nu știu. Cineva care știe câte ceva. Cineva în care ai încredere.

— Lissei nu i-ar plăcea asta. M-am gândit un pic. Și nici mie.

— Mda, păi, toți trebuie să facem lucruri care nu ne plac. Asta-i viața.

Ironia mea reveni.

— Dar tu ce ești, moderator la o emisiune educațională?

Un zâmbet ciudat îi apăru pentru scurt timp pe față.
— Dacă n-ai fi atât de sărită, ai fi o companie plăcută.
— Ciudat, și eu am aceeași impresie despre tine. Nu mai adăugă nimic, dar zâmbetul i se făcu și mai mare și plecă.

ȘAPTESPREZECE

Câteva zile mai târziu, lissa mă întâlni în fața sălii de mese și-mi dădu cea mai uluitoare știre.
— Unchiul Victor o scoate pe Natalie din campus la sfârșitul ăsta de săptămână ca să meargă la cumpărături în Missoula. Pentru bal. Au spus că pot să merg și eu.
N-am zis nimic. Păru surprinsă de tăcerea mea.
— Nu e tare?
— Pentru tine, bănuiesc. Pe mine nu mă așteaptă malluri și baluri.
Zâmbi entuziasmată.
— I-a spus lui Natalie că poate să aducă alte două persoane în afară de mine. Am convins-o să vă ia pe tine și pe Camille.
Mi-am ridicat mâinile deznădăjduită.
— Păi, mersi, dar n-am nici măcar voie să merg la bibliotecă după ore. Nimeni n-o să mă lase să merg la Missoula.
— Unchiul Victor crede că poate s-o convingă pe directoarea Kirova să te lase să mergi. Și Dimitri încearcă.
— Dimitri?
— Da. Trebuie să meargă cu mine dacă părăsesc campusul.
Zâmbi, considerând curiozitatea mea legată de Dimitri ca interes pentru mall.
— Au rezolvat în sfârșit problemele legate de contul meu — mi-am recăpătat alocația. Așa că putem cumpăra și alte lucruri odată cu rochiile. Și știi că, dacă te lasă să mergi la mall, vor trebui să te lase să mergi și la bal.
— Acum am început să mergem la baluri? am spus. Nu mai merseserăm niciodată înainte. La evenimente sociale organizate de școală? Nici pomeneală.
— Bineînțeles că nu. Dar știi că or să fie tot felul de petreceri secrete. O să mergem la bal și o să plecăm pe furiș. Suspină fericită. Mia e extrem de invidioasă.
Îi dădu înainte despre toate magazinele la care urma să mergem, despre toate lucrurile pe care le vom cumpăra. Recunosc, și eu eram destul de entuziasmată la gândul că-mi voi cumpăra niște haine noi, dar mă îndoiam că voi primi această permisiune fantezistă.
— Ah, hei, spuse entuziasmată. Ar trebui să vezi pantofii ăștia pe care mi i-a împrumutat Camille. Nu știam că purtăm aceeași mărime. Stai un pic.
Își deschise rucsacul și începu să scotocească prin el.
Brusc, țipă și-l aruncă jos. Cărți și pantofi căzură din el. Și un porumbel mort.
Era unul dintre porumbeii de culoare bej murdar care stăteau pe fire de-a lungul autostrăzii și sub copacii din campus. Avea atât de mult sânge pe el, că n-am reușit să-mi dau seama unde era rana. Cine ar fi crezut că un lucru atât de mic putea avea atâta sânge? Oricum, pasărea era categoric moartă.
Acoperindu-și gura, Lissa privea țintă și fără cuvinte, cu ochii mari.
— Nenorocitul, am înjurat eu. Fără ezitare, am apucat un băț și am împins la o parte micul trup înaripat. După ce am terminat, am început să-i îndes lucrurile în rucsac, încercând să nu mă gândesc la microbi de păsări moarte. De ce naiba chestia asta con... Liss!
Am sărit și am prins-o, trăgând-o înapoi. Îngenunchease la pământ, cu mâinile întinse către porumbel. Cred că nici nu își dăduse seama ce era gata să facă. Instinctul ei era prea puternic, acționa de unul singur.
— Lissa, am spus, strângându-i brațul. Continua să se aplece spre pasăre.
— Nu. Nu face asta.
— Pot să-l salvez.

— Nu, nu poți. Ai promis, îți amintești? Unele lucruri trebuie să rămână moarte. Renunță de data asta. Încă simțindu-i încordarea, am stăruit. Te rog, Liss. Ai promis. Ajunge cu vindecările. Ai spus că n-o s-o mai faci. Mi-ai promis.

După alte câteva clipe, am simțit că mâna i se relaxează și se sprijini de mine.

— Urâsc asta, Rose. Urâsc toate astea.

Natalie ieși atunci afară, fără să știe de priveliștea sinistră care o aștepta.

— Hei, voi — o, Dumnezeule! țipă ea, văzând porumbelul. Ce e asta?

Am ajutat-o pe Lissa să se ridice în picioare.

— O altă, mmm, glumă proastă.

— Este... mort?

Se strâmbă dezgustată.

— Da, am spus hotărâtă.

Natalie, observând încordarea noastră, ne privi.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic.

I-am dat Lissei rucsacul ei.

— E doar o glumă proastă, bolnavă a cuiva și o să-i spun Kirovei ca să se poată face curat aici.

Natalie se întoarse, un pic verde la față.

— De ce oamenii îți tot fac asta? E oribil. Lissa și cu mine schimbaram priviri.

— Habar n-am, am spus.

Cu toate astea, în timp ce mergeam spre biroul Kirovei, am început să-mi pun întrebări.

Când găsiserăm vulpea, Lissa sugerase că cineva trebuia să știe despre corb. Nu crezusem asta. Fuseserăm singure în pădure în acea seară, iar doamna Karp n-ar fi spus nimănui. Dar dacă totuși văzuse cineva? Dacă cineva continua să facă asta nu ca să o sperie, ci ca să vadă dacă va vindeca din nou? Ce scria în bilețelul cu iepurele? Știu ce ești.

Nu-i pomenisem nimic Lissei de noua mea bănuială, gândindu-mă că putea face față doar unui număr limitat de teorii ale conspirației. Pe lângă asta, când am văzut-o a doua zi, uitase practic de porumbel din cauza altor vești: Kirova îmi dăduse permisiunea de a merge în excursia de la sfârșitul săptămânii. Perspectiva cumpărăturilor poate însenina multe situații triste — chiar și uciderea animalelor — și mi-am lăsat propriile griji pentru mai târziu.

Numai că, atunci când veni vremea, am descoperit că eliberarea mea era însoțită de anumite condiții.

— Directoarea Kirova crede că te-ai comportat bine de când te-ai întors, îmi spuse Dimitri.

— În afară de începerea aproape a unei bătaii la cursul domnului Nagy?

— Nu te învinovățește pentru asta. Nu în totalitate. Am convins-o că ai nevoie de o schimbare... și că poți folosi acest lucru ca pe un exercițiu de instrucție.

— Exercițiu de instrucție?

Îmi explică pe scurt în timp ce mergeam să ne întâlnim cu ceilalți cu care ieșeam la mall. Victor Dashkov, mai bolnav ca niciodată, era acolo cu gardienii lui, iar Natalie sări practic pe el. Zâmbi și o îmbrățișa grijuliu, până când îl cuprinse un acces de tuse. Ochii lui Natalie se făcură mari de neliniște în timp ce aștepta să-i treacă.

Susținu că se simțea suficient de bine să ne însoțească și, în vreme ce eu îi admiram hotărârea, m-am gândit că făcuse multe eforturi doar ca să meargă la cumpărături cu o ceată de adolescente.

Am străbătut drumul de două ore până la Missoula într-o dubă mare a școlii, plecând imediat după răsărit. Numeroși moroi locuiau separat de oameni, dar mulți trăiau și printre ei și, atunci când făceau cumpărături în mallurile lor, trebuia să mergi în timpul programului normal, diurn. Ferestrele din spate ale dubei aveau geamuri fumurii pentru a filtra lumina și a ține departe de vampiri ce era mai nociv din ea.

Erau nouă persoane în grupul nostru: Lissa, Victor, Natalie, Camille, Dimitri, eu și alți trei gardieni. Doi dintre gardieni, Ben și Spiridon, călătoreau mereu cu Victor. Al treilea era unul dintre gardienii școlii: Stan, imbecilul care mă umilise în prima zi de la întoarcere.

— Camille și Natalie nu au gardieni personali încă, îmi explică Dimitri. Sunt amândouă sub

protecția gardienilor familiilor lor. De vreme ce sunt eleve ale Academiei care pleacă din campus, un gardian al școlii le însoțește — Stan. Eu merg pentru că sunt gardianul repartizat Lissei. Majoritatea fetelor de vârsta ei n-ar avea încă un gardian personal, dar circumstanțele fac ca situația ei să fie mai puțin obișnuită.

Stăteam în spatele dubei cu el și cu Spiridon, așa că puteau să-mi împărtășească din experiența gardienilor ca parte a „exercițiului de instrucție”. Ben și Stan stăteau în față, în vreme ce restul stăteau în mijloc. Lissa și Victor vorbeau mult între ei, punându-se la curent cu noutățile. Camille, crescută să fie politicoasă printre cei din familiile regale, zâmbea și încuviința din cap în acest timp. Natalie, pe de altă parte, părea lăsată pe dinafară și tot încerca să abată atenția tatălui ei de la Lissa. Nu reușea. Aparent, el se obișnuise să nu-i mai ia în seamă sporovăială.

M-am întors spre Dimitri.

— Lissa ar trebui să aibă doi gardieni. Prinții și prințesele au mereu doi.

Spiridon era de vârsta lui Dimitri, cu păr blond țepos și o atitudine mai relaxată. În ciuda numelui lui grecesc, avea un accent târăgănat din sud.

— Nu-ți face probleme, o să aibă destui când o să vină vremea. Dimitri e deja unul dintre ei. Sunt mari șanse ca tu să fii celălalt. Și de asta ești aici azi.

— Partea cu instrucția, am presupus eu.

— Îhî. O să fii partenera lui Dimitri.

Se lăsă un moment de tăcere ciudată, probabil neobservată de nimeni cu excepția lui Dimitri și a mea. Ochii noștri se întâlniră.

— Partener de protecție, lămuri Dimitri în mod inutil, de parcă și el se gândise la alte feluri de parteneri.

— Îhî, încuviință Spiridon.

Indiferent la tensiunea din jurul lui, continuă să explice cum lucrau gardienii în doi. Erau chestii standard, direct din manuale, dar conta mai mult acum că le făceam în lumea reală. Gardienii erau repartizați moroilor în funcție de importanță. Doi era o unitate obișnuită, una în care aveam probabil să lucrez mult cu Lissa. Un gardian stătea aproape de obiectiv, celălalt stătea în spate și supraveghea împrejurimile. Cei care ocupau aceste poziții erau numiți, banal, gărzile de apropiere și de depărtare.

— Probabil că o să fii întotdeauna gardă de apropiere, îmi spuse Dimitri. Ești femeie și de aceeași vârstă cu prințesa. Poți să stai aproape de ea fără să atragi atenția.

— Și nu pot niciodată să o scap din ochi, am observat. Sau pe tine.

Spiridon râse din nou și-i dădu cu cotul lui Dimitri.

— Ai un elev de elită aici. I-ai dat o țepușă?

— Nu. Nu e pregătită.

— Aș fi dacă cineva mi-ar arăta cum să folosesc una, am susținut eu.

Știam că fiecare gardian din dubă avea câte o țepușă și o armă ascunse la el.

— E mai complicat decât simpla folosire a țepușei, spuse Dimitri în stilul său bătrân-și-înțelept. Tot trebuie să-i supui. Și trebuie să fii hotărâtă să-i ucizi.

— De ce nu i-aș ucide?

— Cei mai mulți strigoi au fost moroi care s-au transformat intenționat. Uneori sunt moroi sau dhampiri transformați cu forța. Nu contează. E o șansă destul de mare să cunoști unul dintre ei. Poți să ucizi pe cineva pe care l-ai cunoscut?

Călătoria asta devenea tot mai puțin distractivă.

— Cred că da. O să fiu nevoită, nu? Ori ei, ori Lissa...

— Tot s-ar putea să eziți, spuse Dimitri. Și ezitarea asta te-ar putea ucide. Și pe ea.

— Atunci, cum ești sigur că nu eziți?

— Trebuie să-ți repeți mereu că ei nu sunt aceiași oameni pe care i-ai cunoscut. Au devenit ceva sinistru și rău. Ceva nefiresc. Trebuie să renunți la emoții și să faci ce trebuie. Dacă le-a mai rămas vreo fărâcă din fosta lor identitate, probabil că vor fi recunoscători.

— Recunoscători că-i ucid?

— Dacă cineva te-ar transforma într-un strigoi, ce ți-ai dori? întrebă el.

N-am știut cum să răspund la asta, așa că am tăcut. Fără să mă slăbească din ochi, insistă în

continuare.

— Ce ți-ai dori dacă ai ști că vei fi transformată într-un strigoi împotriva voinței tale? Dacă ai ști că-ți vei pierde ultimele rămășițe ale vechilor tale principii morale și înțelegerea a ceea ce e bine și rău? Dacă ai ști că vei trăi tot restul vieții — al vieții tale nemuritoare — ucigând oameni nevinovați? Ce ți-ai dori?

Duba se cufundase într-o tăcere neplăcută. Privindu-l țintă pe Dimitri, împovărată de toate acele întrebări, am înțeles dintr-odată de ce el și cu mine aveam această ciudată atracție, pe lângă faptul că arătam bine.

Nu mai cunoscusem niciodată pe cineva care lua atât de în serios datoria de gardian, care înțelegea toate consecințele de importanță capitală. Cu siguranță, nimeni de vârsta mea nu le înțelegea încă; Mason nu reușise să înțeleagă de ce nu mă puteam relaxa și bea la petrecere. Dimitri spusese că-mi înțelegeam datoria mai bine decât mulți gardieni mai în vârstă, și nu pricepusem de ce — mai ales de vreme ce ei trebuie să fi văzut mult mai mult pericol și moarte. Dar am știut în clipa aceea că avea dreptate, că aveam un fel de înțelegere ciudată despre cum viața și moartea și binele și răul interacționau unul cu altul.

La fel și el. S-ar putea să ne simțim singuri uneori. S-ar putea să lăsăm „distracția” pentru altă dată. S-ar putea să nu reușim să trăim viața pe care ne-am dori-o. Dar așa trebuia să fie. Ne înțelegeam unul pe celălalt, înțelegeam că trebuia să-i protejăm pe alții. Viața fiecăruia dintre noi nu avea să fie deloc ușoară.

Și luarea unei astfel de decizii putea face parte din ea.

— Dacă aș deveni strigoi... mi-aș dori să mă omoare cineva.

— Și eu, spuse el calm.

Îmi dădeam seama că avusese aceeași străfulgerare pe care tocmai o avusem eu, aceeași înțelegere a legăturii dintre noi.

— Îmi aduce aminte de Mihail hăituind-o pe Sonya, murmură Victor gânditor.

— Cine sunt Mihail și Sonya? întrebă Lissa. Victor păru surprins.

— Păi, credeam că știi. Sonya Karp.

— Sonya Kar... adică doamna Karp? Ce e cu ea? Se uită când la mine, când la unchiul ei.

— Ea... a devenit strigoi, am spus, evitând privirea Lissei. De bunăvoie.

Știusese că Lissa va afla într-o zi. Era ultima parte a poveștii doamnei Karp, un secret pe care nu i-l dezvăluisem. Un secret care mă neliniștea permanent. Chipul Lissei și legătura dintre noi indicară un șoc total și absolut, crescând în intensitate când își dădu seama că eu știusese și nu-i spusese.

— Dar nu știu cine e Mihail, am adăugat.

— Mihail Tanner, spuse Spiridon.

— Ah. Gardianul Tanner. Era aici înainte ca noi să plecăm. M-am încruntat. De ce o urmărește pe doamna Karp?

— Să o ucidă, spuse Dimitri categoric. Erau amanți.

Întreaga chestie cu strigoii îmi apăru într-o nouă lumină. Să dau peste un strigoi pe care-l cunoșteam în toiul luptei era una. Să hăituiesc intenționat pe cineva... cineva pe care l-am iubit. Ei bine, nu știam dacă puteam să fac asta, chiar dacă teoretic era ceea ce trebuia să fac.

— Poate că e momentul să vorbim despre altceva, spuse Victor cu blândețe. Azi nu e o zi potrivită să discutăm despre subiecte deprimante.

Cred că ne-am simțit cu toții ușurați să ajungem la mall. Intrând în rolul de gardă de corp, m-am postat lângă Lissa în timp ce colindam din magazin în magazin, uitându-ne la toate modelele noi care erau acolo. Era plăcut să te afli din nou printre oameni și să faci împreună cu ea ceva ce era doar distractiv și nu implica vreuna dintre intrigile obscure, bolnave de la Academie. Era aproape ca în timpurile bune. Îmi fusese dor să pierd pur și simplu vremea. Îmi fusese dor de cea mai bună prietenă a mea.

Cu toate că abia trecuse de jumătatea lui noiembrie, mallul avea deja ornamente strălucitoare de sărbători. Am hotărât că aveam cea mai bună meserie din lume. Ce e drept, m-am simțit un pic ofensată când mi-am dat seama că ceilalți gardieni puteau să păstreze legătura prin intermediul unor mici și șmechere aparate de comunicare. Când am protestat că n-aveam și eu unul, Dimitri mi-a spus

că o să învăț mai bine fără. Dacă mă puteam descurca s-o protejez pe Lissa prin metoda convențională, mă puteam descurca cu orice.

Victor și Spiridon rămaseră cu noi, în timp ce Dimitri și Ben se răspândiră, reușind cumva să nu arate ca niște ciudați care urmăresc niște adolescente.

— Asta ți se potrivește atât de bine, spuse Lissa la Macy's, întinzându-mi un maieu foarte decoltat împodobit cu dantelă. Ți-l cumpăr.

L-am privit cu jind, imaginându-mă deja în el. Apoi, făcând obișnuitul contact vizual cu Dimitri, am clătinat din cap și i l-am dat înapoi.

— Vine iarna. O să-mi fie frig.

— Asta nu te-a mai oprit înainte.

Ridicând din umeri, îl agăță la loc. Ea și Camille probară un șir nesfârșit de haine, prețul nepunând nicio problemă pentru alocațiile lor uriașe. Lissa se oferea să-mi cumpere tot ce voiam. Fusesem darnice una cu cealaltă întreaga viață și nu ezitam să accept ce-mi oferea. Alegerile mele o surprinseră.

— Ai trei tricouri groase și un hanorac, mă informă, răscolind într-un teanc de blugi BCBG⁵. M-ai plictisit de tot.

— Hei, pe tine nu te văd cumpărând bluze deocheate.

— Nu sunt eu cea care le poartă.

— Mersi mult.

— Știi ce vreau să spun. Până și părul îl porți ridicat. Era adevărat. Ascultasem sfatul lui Dimitri și îmi răsucisem părul în sus într-un coc în creștet, făcându-l să zâmbească atunci când mă văzuse. Dacă aș fi avut semne molnija, s-ar fi văzut.

Privind în jur, se asigură că ceilalți nu ne puteau auzi. Emoțiile primite prin legătura dintre noi deveniră neliniștite.

— Știai de doamna Karp.

— Mda. Am auzit cam la o lună după ce a plecat. Lissa își aruncă o pereche de blugi înflorați pe braț, fără să se uite la mine.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu era nevoie să știi.

— Nu credeai că-i puteam face față?

Nu mi-a tresărit niciun mușchi pe față. În timp ce mă uitam fix la ea, mintea îmi călătorea în timp, cu doi ani în urmă. Eram în a doua zi de suspendare pentru așa-zisa distrugere a camerei lui Wade, când un grup de membri ai familiilor regale vizită școala. Mi se permisesse să particip și la acea recepție, dar mă puseseră sub pază strictă pentru a fi siguri că nu voi „încerca ceva”.

Doi gardieni mă escortau la sala de mese și vorbeau încet între ei pe drum.

— L-a omorât pe doctorul care o îngrijea și aproape că a lichidat jumătate dintre pacienți și asistente în drumul spre ieșire.

— Se știe ceva despre locul unde s-a dus?

— Nu, o urmăresc... dar, ei bine, știi cum e.

— Nu mă așteptam să facă asta. Nu părea deloc genul.

— Mda, păi, Sonya era nebună. Ai văzut cât de violentă devenise spre final? Era capabilă de orice.

Îmi târâm picioarele nefericită și mi-am ridicat brusc capul.

— Sonya? Adică doamna Karp? am întrebat. A omorât pe cineva?

Cei doi gardieni se priviră. În cele din urmă, unul spuse grav:

— A devenit strigoi, Rose. M-am oprit și am făcut ochii mari.

— Doamna Karp? Nu... n-ar fi putut...

— Mă tem că da, răspunse celălalt. Dar... ar trebui să ții asta pentru tine. E o tragedie. Nu face din asta o bârfă la școală.

Restul serii am fost într-o stare de uluire. Doamna Karp. Nebuna Karp. Ucisese pe cineva ca să devină strigoi. Nu-mi venea să cred.

---

5 Acronimul franțuzesc de la bon chic, bon game (stil și clasă) și numele unui brand de haine pentru femei creat de Max Azria

Când recepția se termină, reușisem să plec pe furiș de lângă gardienii mei și să fur câteva clipe prețioase cu Lissa. Legătura devenise deja puternică și nu fusese nevoie să-i văd fața ca să știu cât de nefericită era.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Eram într-un colț al holului, chiar în afara sălii de mese. Privirea ei era goală. Simțeam că avea o migrenă; durerea acesteia se transfera la mine.

— Nu... nu știu. Mă simt pur și simplu ciudat. Mă simt ca și cum aș fi urmărită, ca și cum trebuie să fiu atentă, știi?

Nu știam ce să spun. Nu credeam că era urmărită, dar doamna Karp obișnuia să spună același lucru. Mereu paranoică.

— Probabil că nu e nimic, am spus cu blândețe.

— Probabil, încuviință ea. Dintr-odată, făcu ochii mici. Dar nu și în cazul lui Wade. Vorbește mereu despre ce s-a întâmplat. Nu poți să crezi ce lucruri spune despre tine.

De fapt, puteam, dar nu-mi păsa.

— Uită de el. Nu contează.

— Îl urăsc, spuse ea, și vocea îi era neobișnuit de tăioasă. Sunt cu el în comitetul pentru strângerea aceia de fonduri și urăsc să-l aud dând din gura aia mare în fiecare zi și să-l văd flirtând cu orice fată apare pe acolo.

N-ar trebui să fii pedepsită pentru ce a făcut el. Trebuie să plătească.

Am simțit un nod în gât.

— E în regulă... nu-mi pasă. Calmează-te, Liss.

— Mie îmi pasă, izbucni ea, îndreptându-și furia asupra mea. Aș vrea să existe o cale să mă pot răzbuna pe el. Vreo modalitate să-l fac să sufere așa cum te-a făcut el să suferi.

Își puse mâinile la spate și păși înainte și înapoi furioasă, călcând apăsat și hotărât. Ura și furia clocoteau în ea. Simțeam asta prin legătura noastră. O simțeam ca pe o furtună și mă speria îngrozitor. Incertitudinea învăluia toate acestea, o instabilitate care arăta că Lissa nu știa ce să facă, însă voia cu disperare să facă ceva. Orice. Amintirea nopții cu bâta de baseball îmi fulgeră în minte. Iar apoi m-am gândit la doamna Karp. A devenit strigoi, Rose.

A fost cel mai înspăimântător moment din viața mea. Mai înfricoșător decât atunci când am văzut-o pe Lissa în camera lui Wade. Mai înfricoșător decât atunci când am văzut-o vindecând acel corb. Mai înfricoșătoare decât avea să fie capturarea mea de către gardieni. Pentru că în chiar clipa aceea, nu-mi cunoșteam cea mai bună prietenă. Nu știam de ce e capabilă. Cu un an înainte, aș fi râs de oricine ar fi spus că ar fi vrut să devină strigoi. Dar cu un an înainte, aș fi râs și de oricine ar fi spus că ar fi vrut să-și taie încheieturile sau să facă pe cineva să „plătească”.

În clipa aceea, mi-a trecut brusc prin cap că ar putea să facă imposibilul. Și trebuia să mă asigur că nu-l va face. Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăși.

— Plecăm, am spus, luându-i brațul și conducându-o pe hol. Imediat.

Pentru moment, confuzia ei trecu în locul mâniei.

— Ce vrei să spui? Vrei să mergem în pădure sau cum? N-am răspuns. Ceva din atitudinea sau din cuvintele mele trebuie să fi luat-o prin surprindere, pentru că nu-mi puse întrebări în timp ce ieșeam din sala de mese, traversând campusul spre parcare unde veneau vizitatorii. Era plină de mașini aparținând invitaților din acea seară. Una dintre ele era un Lincoln Town Car mare și l-am privit în timp ce șoferul îl pornea.

— Cineva pleacă mai devreme, am spus, cercetându-l din apropierea unui tufiș. Am aruncat o privire în spate și n-am văzut nimic. Probabil că vor ajunge aici în orice clipă.

Lissa înțelese.

— Când ai spus „Plecăm” te-ai referit la... nu. Rose, nu putem să plecăm de la Academie. N-am reuși niciodată să trecem de gârzi și de punctele de control.

— Nu e nevoie, am spus cu hotărâre. O face el.

— Dar cu ce ne ajută asta pe noi?

Am tras adânc aer în piept, regretând ce trebuia să spun, dar văzând aceasta ca pe răul cel mai mic.

— Știi cum l-ai făcut pe Wade să facă lucrurile acelea?

Tresări, dar încuviință.

— Vreau să faci același lucru. Du-te la tipul ăla și spune-i să ne ascundă în portbagaj.

I-am simțit șocul și teama. Nu înțelegea și era speriată. Extrem de speriată. Era speriată de săptămâni bune, de când cu vindecarea și stările sufletești schimbătoare și cu Wade. Era fragilă și pe la limita a ceva ce niciuna dintre noi nu înțelegea. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, avea încredere în mine. Credea că o voi apăra.

— Bine, spuse ea.

Făcu câțiva pași spre el, apoi întoarse privirea spre mine.

— De ce? De ce facem asta?

M-am gândit la mânia Lisei, la dorința ei de a face orice ca să se răzbune pe Wade. Și m-am gândit la doamna Karp — frumoasa, nebuna doamnă Karp — transformându-se în strigoi.

— Te protejez, am spus. Nu e nevoie să știi mai multe. La mallul din Missoula, stând între rafturi de haine de firmă, Lissa întrebă iar:

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu era nevoie să știi, am repetat.

Se îndreptă spre cabina de probă, șoptindu-mi în continuare.

— Ți-e teamă că o să o iau razna. Ți-e teamă că o să devin și eu strigoi?

— Nu. În niciun caz. Asta a fost numai din cauza ei. Tu n-o să faci asta niciodată.

— Nici dacă aș fi nebună?

— Nici, am spus, încercând să fac o glumă. Doar te-ai rade în cap și ai trăi cu treizeci de pisici.

Sentimentele Lisei se întunecară și mai mult, dar nu mai adăugă nimic. Oprindu-se în fața cabinei de probă, trase o rochie neagră de pe stativ. Se mai însenină un pic.

— Rochia asta e făcută pentru tine. Nu mă interesează cât de practică vrei să fii acum.

Făcută din material negru mățos, rochia nu avea bretele și era lucioasă, cam până la genunchi de lungă. Cu toate că tivul se evaza ușor, restul arăta că va reuși categoric să atragă privirile. Super sexy. Poate chiar sexy în sensul că sfida regulamentul vestimentar al școlii.

— E genul meu, am recunoscut.

Mă tot uitam țintă la ea, dorindu-mi-o din tot sufletul. Era genul de rochie care putea schimba lumea. Genul de rochie care putea întemeia religii. Lissa scoase mărimea mea.

— Probeaz-o.

Am clătinat din cap și am dat s-o pun la loc.

— Nu pot. Te-ar compromite pe tine. Pentru o rochie nu merită să fii pusă la zid.

— Atunci, o s-o luăm pur și simplu fără s-o probezi. Cumpără rochia.

După-amiaza continuă și mi-am dat seama că obosisem. Să veghezi mereu și să fii în gardă deveni dintr-odată mult mai puțin distractiv. Când am făcut ultima escală, la un magazin de bijuterii, m-am simțit într-un fel bucuroasă.

— Uite, spuse Lissa, arătând spre una din casete. Colierul făcut să se potrivească la rochia ta.

M-am uitat. Un lănișor subțire din aur cu un pandantiv în formă de roză din aur și diamante. Partea cu diamantul ieșea în evidență.

— Nu-mi plac chestiile cu roze.

Lisei îi plăcuse întotdeauna să-mi ia lucruri cu roze — cred că doar ca să-mi vadă reacția. Când văzu prețul colierului, zâmbetul îi dispăru.

— Oh, ia te uită. Până și tu ai limite, am necăjit-o eu. Cheltuielile tale nebunești s-au oprit în sfârșit.

Îi așteptărăm pe Victor și pe Natalie să termine. După câte se părea, el îi cumpăra ceva și ea arăta ca și cum era gata să-i crească aripi și să-și ia zborul de fericire. Îmi părea bine. Murea după atenția lui. Din fericire, el îi cumpăra ceva extracostisitor ca să se recompenseze.

Am mers până acasă într-o tăcere istovită, programul nostru de somn fiind dat peste cap de excursia din timpul zilei. Stând lângă Dimitri, m-am lăsat pe spate în scaun și am căscat, dându-mi seama foarte bine că brațele noastre se atingeau. Acea senzație de apropiere și coeziune radia între noi.

— Și, n-o să mai pot proba niciodată haine? am întrebat încet, nedorind să-i trezesc pe ceilalți.

Victor și gardienii erau treji, dar fetele adormiseră.

— Când nu ești la datorie, poți. Poți s-o faci în timpul tău liber.

— Nu vreau să mai am niciodată timp liber. Vreau să am grijă mereu de Lissa. Am căscat din nou.

Ai văzut rochia aia?

— Am văzut rochia.

— Ți-a plăcut?

Nu răspunse. Am luat-o drept un da.

— O să-mi pun în pericol reputația dacă o s-o port la dans?

Când vorbi, abia am putut să-l aud.

— O să pui în pericol școala. Am zâmbit și am adormit.

Când m-am trezit, capul meu se sprijinea de umărul lui. Haina aceea lungă a lui — duster-ul — mă acoperea ca o pătură. Duba se oprise; eram înapoi la școală. Am tras duster-ul la o parte și am coborât după el, simțindu-mă în același timp trează de-a binelea și veselă. Ce păcat că libertatea mea era aproape de sfârșit.

— Înapoi la închisoare, am oftat, mergând alături de Lissa spre sala de mese. Poate că dacă simulezi un atac de cord, pot să mă folosesc de ocazie ca s-o iau la sănătoasa.

— Fără hainele tale? Îmi întinse o pungă și am început să o învârt veselă. Abia aștept să văd rochia.

— Și eu. Dacă mă lasă să merg. Kirova încă nu s-a hotărât dacă am fost suficient de cuminte.

— Arată-i bluzele alea anoste pe care le-ai cumpărat. O să intre în comă. Eu sunt gata să intru.

Am râs și am sărit pe una din băncile de lemn, potrivit-mi pasul cu ea în timp ce mergeam pe bancă.

— Nu sunt atât de anoste.

— Nu știi ce să cred de această Rose nouă și responsabilă.

Am sărit pe o altă bancă.

— Nu sunt așa de responsabilă.

— Hei, strigă Spiridon.

El și restul grupului mergeau în urma noastră.

— Ești încă în timpul serviciului. Gata cu distracția acolo.

— Nu-i nicio distracție, i-am răspuns, auzindu-i râsul. Pe cuvânt — la naiba.

Eram pe o a treia bancă, aproape de capătul ei. Mușchii mi se încordară, gata să sar înapoi jos.

Numai că, atunci când am încercat s-o fac, piciorul mi-a rămas pe loc. Lemnul, adineauri aparent tare și rezistent, se rupse sub mine, aproape ca și cum ar fi fost din hârtie. Se dezintegra. Piciorul trecu prin el, iar glezna îmi fu prinsă în gaură, în timp ce restul corpului încerca să se ducă în altă direcție. Banca mă opri, balansându-mi corpul spre pământ, în timp ce încă îmi mai ținea piciorul. Glezna mi se îndoi într-o direcție nefirească. M-am prăbușit la pământ. Am auzit o pârâitură care nu era de la lemn. Cea mai puternică durere din viața mea îmi săgeta întreg corpul.

Și apoi am leșinat.

OPTSPREZECE

M-am trezit holbându-mă la monotonul tavan alb al clinicii. O lumină filtrată — liniștitoare pentru pacienții moroi — cădea pe mine. Mă simțeam ciudat, oarecum dezorientată, dar nu mă durea nimic.

— Rose.

Vocea era ca o mângâiere. Blândă. Caldă. Întorcându-mi capul, am întâlnit ochii negri ai lui Dimitri. Stătea pe un scaun lângă patul în care eram întinsă, iar părul lui castaniu lung până la umeri îi cădea înaintea, încadrându-i fața.

— Bună, am spus, cu o voce răgușită.

— Cum te simți?

— Ciudat. Cam amețită.

— Dr. Olendzki ți-a dat ceva pentru durere — arătai destul de rău când te-am adus aici.

- Nu-mi aduc aminte asta... Cât timp am fost inconștientă?
- Câteva ore.
- Trebuie să fi fost ceva puternic. Trebuie încă să fie. Câteva detalii îmi reveniră în memorie.

Banca.

Glezna mea prinsă. Nu-mi aminteam prea multe după asta. Îmi era cald și frig și apoi din nou cald.

De probă, am încercat să-mi mișc degetele de la piciorul vătămat.

- Nu mă doare deloc. El clătină din cap.
- Nu. Pentru că n-ai fost rănită serios. Mi-am amintit sunetul gleznei mele pârâind.
- Ești sigur? Îmi aduc aminte... cum s-a îndoit. Nu. Trebuie să fie ceva rupt.
- Am reușit să mă ridic în capul oaselor, ca să mă pot uita la gleznă.
- Sau cel puțin luxat.
- Se întinse ca să mă oprească.

— Ai grijă. Chiar dacă s-ar putea să n-ai nimic la gleznă, probabil că ești încă dezorientată.

M-am deplasat cu grijă spre marginea patului și m-am uitat în jos. Blugii mei erau spintecați.

Glezna părea un pic roșie, dar nu aveam vânătăi sau semne serioase.

— Dumnezeuule, am avut noroc. Dacă mi-aș fi rănit-o, asta m-ar fi împiedicat să mă antrenez pentru o vreme.

Zâmbind, se întoarse în scaunul lui.

— Știu. Îmi tot spuneai asta în timp ce te căram. Erai foarte supărată.

— M-ai... m-ai cărat?

— După ce am rupt banca și ți-am eliberat piciorul.

Frate. Pierdusem o grămadă de lucruri. Singura fantezie mai incitantă decât să mi-l imaginez pe Dimitri ducându-mă în brațe era să mi-l imaginez în pieptul gol ducându-mă în brațe.

Apoi mi-am dat seama de realitatea situației.

— Am fost umilită de o bancă, am gemut eu.

— Ce?

— Am supraviețuit întreaga zi păzind-o pe Lissa și voi ați zis că am făcut o treabă bună. Apoi, m-am întors aici și m-am făcut de rușine din cauza unei bănci. Uh. Știi cât de jenant e? Și au mai și văzut toți.

— Nu a fost vina ta, spuse el. Nu știa nimeni că banca era putredă. Părea în regulă.

— Și totuși. Trebuia să fi mers pe trotuar ca o persoană normală. Ceilalți novici or să râdă de mine când o să mă întorc.

Buzele lui își reținură un zâmbet.

— Poate că te vor înveseli cadourile. Mi-am îndreptat spatele.

— Cadouri?

Afișă zâmbetul ăla mortal al lui și îmi întinse o cutie mică cu o bucățică de hârtie.

— Asta e de la prințul Victor.

Surprinsă că Victor îmi dădea ceva, am citit bilețelul. Erau doar câteva rânduri, mâzgălite în grabă cu stiloul.

Rose,

Mă bucur foarte mult să văd că nu te-ai rănit serios din cauza căderii. Este cu adevărat un miracol. Ai o viață minunată și Vasilisa e norocoasă că te are.

— E frumos din partea lui, am spus, deschizând cutia. Apoi am văzut ce era înăuntru. Mamă. Foarte frumos.

Era colierul cu roză, cel pe care voise Lissa să mi-l ia, dar pe care nu și-l permisese. L-am ridicat, înfășurând lăntișorul pe mână, în așa fel încât trandafirul scânteietor și placat cu diamante să atârne liber.

— E destul de mult pentru un cadou prin care îmi urează sănătate, am remarcat, amintindu-mi prețul.

— De fapt, l-a cumpărat în cinstea faptului că te-ai descurcat atât de bine în prima ta zi ca gardian oficial. V-a văzut pe tine și pe Lissa uitându-vă la el, fără să-l cumpărați.

— Mamă. Mai mult nu puteam să spun. Nu cred că am făcut o treabă atât de bună.

— Eu da.

Zâmbind, am pus colierul înapoi în cutie și am așezat-o pe o măsuță din apropiere.

— Ai spus „cadouri”, corect? Adică mai mult decât unul?

Râse din toată inima. Sunetul mă învălui ca o dezmierdare. Dumnezeu, adoram râsul lui.

— Asta e de la mine.

Îmi dădu o punguță obișnuită. Nedumerită și entuziasmată, am deschis-o. Luciu de buze, din cel care-mi plăcea. Mă plânsesem de câteva ori față de el că mi se termina, dar nu crezusem niciodată că e atent.

— Cum ai reușit să-l cumperi? M-am uitat tot timpul la tine în mall.

— Secrete de-ale gardienilor.

— Pentru ce e? Pentru prima mea zi?

— Nu, spuse simplu. Pentru că am crezut că o să-ți placă.

Fără să mă gândesc vreun pic, m-am aplecat înainte și l-am îmbrățișat.

— Mulțumesc.

Judecând după poziția lui rigidă, era evident că-l luasem prin surprindere. Și da... efectiv mă luasem și pe mine prin surprindere. Dar se relaxa după câteva momente și, când întinse mâinile și le puse pe spatele meu, am crezut că o să mor.

— Mă bucur că te simți mai bine, spuse.

Vocea i se auzi ca și cum gura îi era aproape în părul meu, chiar deasupra urechii.

— Când te-am văzut căzând...

— Te-ai gândit: „Doamne, ce ratată.”

— Nu am gândit asta.

Se dădu un pic înapoi, ca să mă poată vedea mai bine, dar nu ne spuserăm nimic. Ochiul lui erau atât de negri și de profunzi, că îmi venea să mă scufund în ei. Privindu-i, mă făceau să mă încălzesc din cap până în picioare, ca și cum aveau flăcări în interior. Încet, cu grijă, degetele lui lungi se întinseră și mi se plimbară pe marginea maxilarului, urcându-mi pe obraz. La prima atingere a pielii lui de a mea, m-am înfiorat. Răsuci o buclă a părului meu în jurul unui deget, tot așa cum făcuse în sala de gimnastică.

Am înghițit un nod și mi-am ridicat ochii de la buzele lui. Îmi imaginasem cum ar fi să-l sărut. Gândul mă tulbura, dar mă și speria, ceea ce era o prostie. Sărutasem o groază de băieți și niciodată nu-mi făcusem prea multe probleme în legătură cu asta. Nu era niciun motiv ca încă unul — chiar și unul mai în vârstă — să fie o așa mare chestie. Simțeam că lumea începe să se învârtă la gândul că el se putea apropia și și-ar putea așeza buzele pe ale mele.

O bătaie ușoară se auzi la ușă și m-am depărtat repede de el. Dr. Olendzki își băgă capul înăuntru.

— Mi s-a părut că te aud vorbind. Cum te simți?

Veni la mine și mă obligă să mă întind pe spate. Palpând și flexându-mi glezna, evalua leziunile și în cele din urmă clătină capul când termină.

— Ești norocoasă. Judecând după gălăgia pe care ai făcut-o când ai venit aici, am crezut că ți-a fost amputat piciorul. Trebuie să fi fost șocul de vină. Se dădu înapoi. Cred că ar fi mai bine dacă ai renunța la antrenamentele tale obișnuite de mâine, dar altminteri, ești pregătită să pleci.

Am răsuflat ușurată. Nu-mi aminteam isteria — și eram, de fapt, destul de stânjenită că făcusem o asemenea criză — dar avusesem dreptate în privința problemelor pe care mi le-ar fi provocat dacă mi l-aș fi rupt sau scrântit. Nu-mi puteam permite să pierd niciun pic de timp aici; trebuia să iau probele și să termin școala în primăvară.

Dr. Olendzki îmi dădu aprobarea să plec și apoi părăsi încăperea. Dimitri se duse la un alt scaun și-mi aduse pantofii și haina. Privindu-l, am simțit cum mă cuprinde o îmbujorare caldă în vreme ce-mi aminteam ce se întâmplase înainte ca doctorița să intre.

Mă privi în timp ce îmi încălțam unul din pantofi.

— Ai un înger păzitor.

— Nu cred în îngerii, i-am spus. Cred în ceea ce pot face singură.

— Ei bine, atunci ai un corp uimitor.

Am ridicat privirea la el cu o expresie întrebătoare.

— La vindecare mă refer, spuse. Am auzit de accident...

Nu preciza despre ce accident era vorba, dar nu putea fi decât unul. De obicei, mă deranja să vorbesc despre asta, dar cu el simțeam că puteam vorbi orice.

— Toți au spus că n-ar fi trebuit să fiu în viață, i-am explicat. Din cauza locului în care stăteam și a felului în care mașina a lovit copacul. Lissa era efectiv singura care se afla într-un loc sigur. Ea și cu mine am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

— Și nu crezi în îngerii și miracole.

— Nu. Eu...

Este cu adevărat un miracol. Ai o viață minunată...

Și dintr-odată, un milion de gânduri mi se îngrămădiră în minte. Poate că... poate că la urma urmei aveam un înger păzitor... Dimitri observă imediat schimbarea.

— Ce s-a întâmplat?

Deschizându-mi mintea, am încercat să dezvolt legătura cu Lissa și să scap de efectele persistente ale calmantelor. Câteva emoții de-ale ei ajunseră la mine. Neliniște. Tulburare.

— Unde e Lissa? A fost aici?

— Nu știu unde e. A stat lângă pat, chiar până la venirea doctoriței. Te-ai calmat când s-a așezat lângă tine.

Am închis ochii și am simțit că sunt gata să leșin. Mă calmasem când Lissa a stat lângă mine pentru că îmi îndepărtase durerea. Mă vindecase...

Tot așa cum făcuse în noaptea accidentului.

Totul era limpede acum. Nu ar fi trebuit să supraviețuiesc. Toată lumea spusese asta. Cine știa ce fel de răni avusesem în realitate? Hemoragie internă. Oase fracturate. Nu contase, pentru că Lissa le vindecase, tot așa cum rezolvase orice altceva. Din cauza asta se apleca asupra mea când m-am trezit. Probabil că tot din acest motiv leșinase când au dus-o la spital. Fusesse extenuată zile în șir după aceea. Și atunci fusesse momentul când începuse depresia ei. Păruse o reacție normală după pierderea familiei, dar acum mă întrebam dacă nu fusesse ceva mai mult de-atât, dacă nu cumva vindecarea mea jucase și ea un rol.

Deschizându-mi din nou mintea, am încercat să intru în legătură cu ea, simțind nevoia să o găsesc. Dacă mă vindecase, era greu de spus cum se putea simți acum.

Stările ei sufletești și magia erau legate, iar acesta fusesse o manifestare de magie destul de puternică.

Efectul drogului aproape trecuse și, cât ai clipi, am pătruns în mintea ei. Acum era aproape ușor. Un val de emoții mă lovi, mai puternic decât atunci când coșmarurile ei mă învăluiau. Nu mai simțisem niciodată o asemenea intensitate din partea ei.

Stătea în podul capelei, plângând. Nici nu știa prea bine de ce plângea. Se simțea fericită și ușurată că eram nevătămată, că putuse să mă vindece. În același timp, se simțea slăbită atât trupește cât și sufletește. O durea sufletul, ca și cum ar fi pierdut o parte din ea însăși. Îi era teamă că voi fi furioasă pentru că își folosise puterile. Îi era groază să treacă printr-o nouă zi de școală mâine, să pretindă că îi plăcea să fie alături de o mulțime care nu avea alte interese în afară de cheltuirea banilor familiilor și de a râde de cei mai puțin frumoși și mai puțin populari. Nu voia să meargă la dans cu Aaron și să-l vadă privind-o cu atâta adorație — și să-i simtă atingerea — când simțea doar prietenie față de el.

Cele mai multe erau neliniști obișnuite, dar o afectau puternic, mai puternic decât ar fi afectat o persoană obișnuită, mă gândeam. Nu le putea pune în ordine, nici nu-și putea da seama cum să le rezolve.

— Te simți bine?

Ridică privirea și-și dădu părul la o parte din locul în care se lipise pe obraji ei uzi. Christian stătea la intrarea în pod. Nu-l auzise urcând scările. Fusesse prea absorbită de propria-i durere. Un impuls de dorință și de mânie scânteie în sufletul ei.

— Sunt bine, spuse ea cu răceală.

Trăgându-și nasul, încercă să-și oprească lacrimile, nedorind ca el să-i vadă slăbiciunea. Sprijinindu-se de perete, el își încrucișa brațele și afișă o expresie impenetrabilă.

— Vrei... vrei să vorbești?

— Oh... Ea râse cu asprime. Vrei să vorbești acum? După ce am încercat de atâtea ori...

— Nu eu am vrut asta! A fost Rose...

Se opri brusc, iar eu am tresărit. Eram terminată. Lissa se ridică și merse spre el.

— Ce e cu Rose?

— Nimic.

Masca lui de indiferență reveni la loc.

— Las-o baltă, spuse el.

— Ce-i cu Rose?

Păși mai aproape. Chiar și în ciuda furiei, simțea acea inexplicabilă atracție pentru el. Iar apoi înțelese.

— Te-a făcut să te porți așa, nu? Ți-a spus să nu mai vorbești cu mine.

El privi impasibil înainte.

— Probabil că a fost mai bine. Ți-aș fi făcut probleme. Nu ai fi fost unde ești acum.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu ce crezi că înseamnă? Atotputernică. Oamenii trăiesc sau mor la porunca ta, Înălțimea Voastră.

— Ești cam melodramatic.

— Chiar sunt? Toată ziua aud oameni vorbind despre ce faci și ce crezi și ce porți. Dacă ești de acord cu ceva. De cine îți place. Pe cine detești. Sunt marionetele tale.

— Nu e așa. În afară de asta, a trebuit s-o fac. Să i-o plătesc Mieii...

Dându-și ochii peste cap, își luă privirea de la ea.

— Nici măcar nu știi pentru ce te răzbuni pe ea. Mânia Lissei răbufni.

— I-a pus pe Jesse și pe Ralf să spună lucrurile alea despre Rose! Nu puteam s-o las să scape nepedepsită.

— Rose e puternică. Ar fi trecut peste asta.

— Tu n-ai văzut-o, răspunse ea cu încăpățănare. Plângea.

— Și? Oamenii plâng. Și tu plângi.

— Nu și Rose.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet misterios pe buze.

— N-am mai văzut niciodată ceva ca voi două. Înțeleg ce-i cu ea — un soi de obsesie bizară de gardian — dar tu ești exact la fel.

— E prietena mea.

— Bănuiesc că asta e. N-am de unde să știu. Oftă, căzut pentru o clipă pe gânduri, apoi reveni brusc la atitudinea sarcastică. Așadar. Mia. Deci te-ai răzbunat pe ea din cauza a ceea ce i-a făcut lui Rose. Dar nu înțelegi esențialul. De ce a făcut-o?

Lissa se încruntă.

— Pentru că era geloasă din cauza mea și a lui Aaron...

— E mai mult decât atât, Prințesă. De ce trebuia să fie geloasă? Îl avea deja. Nu trebuia să te atace ca să demonstreze asta. Putea pur și simplu să se dea în spectacol de cât de înnebunită e după el. Cam cum faci tu acum, adăugă cu ironie.

— Bine. Atunci, ce motiv mai e? De ce a vrut să-mi distrugă viața? Nu i-am făcut niciodată nimic — înainte de toate acestea, adică.

El se aplecă înainte, cu ochii lui albaștri precum cristalul privind-i sfredelitor pe ai ei.

— Ai dreptate. Nu i-ai făcut nimic — dar fratele tău da. Lissa se trase de lângă el.

— Nu știi nimic despre fratele meu.

— Știu că i-a tras-o Mieii. La propriu.

— Termină, termină cu minciunile.

— Nu mint. Jur în fața lui Dumnezeu sau a cui vrei să crezi. Înainte, vorbeam cu Mia uneori, când era în anul întâi. Nu era foarte populară, dar era inteligentă. Încă mai e. Lucra într-o grămadă de

comitete cu cei din familiile regale — dansuri și altele. Nu știu toată povestea. Dar l-a cunoscut pe fratele tău într-unul din ele și au devenit un soi de prieteni.

— Nu e adevărat. Aș fi știut. Andre mi-ar fi spus.

— Nu. El n-a spus nimănui. I-a spus și ei să nu spună. A convins-o că ar trebui să fie un fel de secret amoros, când, în realitate, nu voia ca vreunul din prietenii lui să afle că și-o trăgea cu o boboacă, și încă una care nu era de familie regală.

— Dacă Mia ți-a spus asta, mințea, exclamă Lissa.

— Mda, păi, nu cred că inventa nimic când am văzut-o plângând. S-a săturat de ea după câteva săptămâni și i-a dat papucii. I-a spus că era prea tânără și că nu putea cu adevărat să fie pe bune cu cineva care nu era dintr-o familie bună. Din ce am înțeles, nici măcar n-a fost prea amabil — nici măcar nu s-a obosit cu chestia „hai să fim doar prieteni”.

Lissa se postă în fața lui Christian.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Andre! El n-ar fi făcut asta niciodată.

— Tu nu l-ai cunoscut. Sunt sigur că era bun cu surioara lui; sunt sigur că te iubea. Dar în școală, cu prietenii lui, era la fel de măgar ca toți ceilalți din familiile regale. L-am văzut pentru că văd totul. E ușor când nimeni nu te bagă în seamă.

Ea își înăbuși un suspin, neștiind dacă să-l creadă sau nu.

— Deci din cauza asta mă urăște Mia?

— Mda. Te urăște din cauza lui. Și pentru că ești dintr-o familie regală și ea se simte nesigură în apropierea celor din familiile regale, motiv pentru care s-a chinuit atât de mult să se cațere pe scara socială și să fie prietenă cu ei. Cred că e o coincidență că a ajuns să fie cu fostul tău prieten, dar, acum că te-ai întors, probabil că asta a înrăutățit lucrurile. Între a-l lua înapoi și a răspândi poveștile acelea despre părinții ei, voi două ați ales cele mai bune modalități de a o face să sufere. Bună treabă. O ușoară muștrare de conștiință tresări în ea.

— Tot mai cred că minți.

— Sunt orice, numai mincinos nu. Asta e domeniul tău. Și al lui Rose.

— Noi nu...

— Exagerați poveștile despre familiile oamenilor? Spui că mă urăști? Pretinzi că ești prietenă cu oameni despre care crezi că sunt proști? Ieși cu un tip la care nu ții?

— Îl plac.

— Ții la el sau îl placi?

— Oh, e vreo diferență?

— Da. Îl placi e când te întâlnești cu un imbecil mare și blond și râzi la glumele lui stupide.

Atunci, din senin, el se aplecă înainte și o sărută. A fost ceva nestăpânit și rapid și intens, o revărsare de furie și pasiune și dorință pe care Christian le ținea întotdeauna zăvorâte în sinea lui. Lissa nu fusese niciodată sărutată așa și mi-am dat seama că-i răspunde la sărut, că-i răspunde lui — felului în care el o făcea să se simtă mult mai plină de viață decât putea s-o facă Aaron sau oricine altcineva.

Christian se opri din sărut, dar își ținu în continuare fața aproape de a ei.

— Asta faci cu cineva pe care îl placi.

Inima Lisei bătea atât de mânioasă, cât și de dorințoasă.

— Ei bine, nu țin la tine și nici nu-mi placi. Și cred că tu și Mia mințiți amândoi în legătură cu Andre. Aaron n-ar inventa niciodată așa ceva.

— Asta pentru că Aaron nu folosește cuvinte mai lungi de o silabă.

Ea se dădu înapoi.

— Pleacă. Lasă-mă în pace.

El privi în jur într-un fel comic.

— Nu poți să mă dai afară. Amândoi suntem chiriași aici.

— Ieși. Afară! Țipă ea. Te urăsc! El făcu o plecăciune.

— Tot ce doriți, Înălțimea Voastră. Aruncându-i o ultimă privire mohorâtă, ieși din pod. Lissa căzu în genunchi, lăsând să-i curgă lacrimile pe care și le reținuse din cauza lui. Abia puteam să deslușesc toate lucrurile care o îndurerau. Doar Dumnezeu știe că erau lucruri care mă făceau și pe mine să

sufăr — precum incidentul cu Jesse — dar nu mă afectau în același fel. Se învolburau în ea, lovindu-i creierul. Poveștile despre Andre. Ura Miei. Sărutul lui Christian. Vindecarea mea. Asta, mi-am dat seama, însemna adevărata depresie. Asta însemna nebunia.

Copleșită, înecându-se în propria-i durere, Lissa luă singura decizie pe care o putea lua. Singurul lucru pe care-l putea face pentru a scăpa de toate aceste emoții.

Își deschise poșeta și găsi mica lamă de ras pe care o avea întotdeauna la ea...

Simțind că mi se face rău, însă neputând încă să mă eliberez din mintea ei, am simțit cum și-a tăiat brațul stâng, făcând semne perfect egale, privind cum sângele îi curgea pe pielea albă. Ca întotdeauna, evită venele, dar tăieturile erau mai adânci de data asta. Tăietura dura îngrozitor, însă, în timp ce o făcea, era capabilă să se concentreze asupra durerii fizice, să-și distragă atenția dinspre chinul mental, astfel încât să simtă că deține controlul.

Picături de sânge stropiră podeaua prăfuită și lumea ei începu să se învârtă. Vederea propriului sânge o miră. Întreaga viață luase sânge de la alții. De la mine. De la hrănitori. Iată-l acum, scurgându-se. Cu un râs nervos, decise că era amuzant. Poate că, prin vărsarea lui, îl înapoia celor de la care îl furase. Sau poate că-l irosea, irosea sângele sacru al Dragomirilor de care toată lumea era obsedată.

Intrasem forțat în mintea ei, iar acum nu puteam ieși. Emoțiile ei mă prinseseră în capcană — erau prea tari și prea puternice. Dar trebuia să scap — știam asta cu fiecare părticică a ființei mele. Trebuia să o opresc. Era prea slăbită din cauza vindecării ca să piardă atâta sânge. Era timpul să spun cuiva.

Eliberându-mă în sfârșit, m-am trezit înapoi în clinică. Măinile lui Dimitri mă atingeau, scuturându-mă ușor în timp ce-mi rostea numele fără încetare, în efortul de a-mi capta atenția. Dr. Olendzki stătea lângă el, cu fața întunecată și îngrijorată. L-am privit fix pe Dimitri, văzând într-adevăr cât de mult se neliniștea și cât de mult îi păsa de mine. Christian îmi spusese să găsesc ajutor, să merg la cineva în care aveam încredere în privința Lisei. Îi ignorasem sfatul pentru că nu aveam încredere în nimeni în afară de ea. Dar privind-l pe Dimitri acum, simțind acea înțelegere pe care o împărtășeam cu el, mi-am dat seama că pot avea încredere și în altcineva. În timp ce vorbeam, am simțit că-mi tremură vocea:

— Știi unde e. Lissa. Trebuie să o ajutăm.

NOUĂSPREZECE

E greu de spus ce m-a determinat până la urmă s-o fac. Ținusem atâtea secrete atât de mult timp, făcând ce credeam că o protejează mai bine pe Lissa. Dar tăinuirea faptului că se tăia nu o proteja cu nimic. Nu reușisem s-o fac să se oprească — și mă întrebam dacă, de fapt, era vina mea că începuse. Nimic din toate astea nu se întâmplase înainte de a mă vindeca la accident. Dacă m-ar fi lăsat rănită? Poate că m-aș fi făcut bine. Poate că ea ar fi fost bine astăzi.

Am rămas în clinică în timp ce Dimitri s-a dus după Alberta. Nu ezitase nicio secundă când i-am spus unde era. Spusesem că era în pericol și el plecase imediat. După aceea, totul se mișcă asemenea unui coșmar derulat cu încetinitorul. Minutele se scurgeau greu în timp ce așteptam.

Când se întoarse în cele din urmă cu Lissa în stare de inconștientă, o agitație se produse în clinică, una de care toată lumea încerca să mă ferească. Pierduse o grămadă de sânge și, chiar dacă au pus la dispoziție imediat un hrănitor, fu dificil să o facă îndeajuns de conștientă pentru a bea. Abia pe la mijlocul nopții de la Academie cineva decise că era suficient de stabilă ca să o vizitez.

— E adevărat? întrebă când am intrat în cameră. Era întinsă pe pat, cu încheieturile bine bandajate. Știam că-i introduseseră la loc mult sânge, dar tot mi se părea palidă.

— Mi-au spus că tu ai fost. Le-ai spus.

— A trebuit, am zis, temându-mă să mă apropiu prea mult. Liss... te-ai tăiat mai rău decât ai făcut-o în alte rânduri. După ce m-ai vindecat... și după dezvăluirile lui Christian... n-ai putut să păstrezi controlul. Aveai nevoie de ajutor.

Închise ochii.

— Christian. Știi despre asta. Bineînțeles că știi. Știi despre tot.

— Îmi pare rău. Voiam doar să te ajut.

— Ce s-a întâmplat cu ce spunea doamna Karp? Că trebuie să ținem totul secret?

— Ea vorbea despre celălalt lucru. Nu cred că ar fi vrut să continui să te tai.

— Le-ai spus despre „celălalt lucru”? Am clătinat din cap.

— Încă nu.

Se întoarse spre mine cu o privire rece.

— „Încă nu.” Dar o să le spui.

— Trebuie s-o fac. Poți să-i vindeci pe alții... dar asta te ucide.

— Te-am vindecat pe tine.

— M-aș fi făcut bine în cele din urmă. Glezna s-ar fi vindecat. Efectul pe care îl are asupra ta nu merită.

Și cred că știu cum a început... când m-ai vindecat prima dată...

I-am explicat revelația mea despre accident și cum toate puterile ei și depresia începuseră după aia. De asemenea, am arătat cum și legătura noastră se formase după accident, cu toate că încă nu înțelegeam pe deplin de ce.

— Nu știu ce se petrece, dar asta ne depășește. Avem nevoie de ajutorul cuiva.

— Or să mă ia de aici, spuse hotărât. Ca pe doamna Karp.

— Cred că or să încerce să te ajute. Erau deja îngrijorați. Liss, fac asta pentru tine. Vreau doar să fii bine.

Se întoarse cu spatele.

— Pleacă, Rose. Am plecat.

Îi dădură drumul în dimineața următoare, cu condiția de a se întoarce pentru vizite zilnice la consilierul școlar. Dimitri îmi spuse că plănuiau să-i dea și un fel de tratament care s-o ajute împotriva depresiei. Nu eram o mare adeptă a pilulelor, dar aș fi acceptat bucuroasă orice ar fi ajutat-o.

Din nefericire, un elev din clasa a zecea fusese în clinică din cauza unei crize de astm. O văzuse intrând cu Dimitri și Alberta. Nu știa de ce fusese internată, dar asta nu-l oprise să spună celor de pe palierul lui ce văzuse. Aceștia le-au spus apoi altora la micul dejun. Până la prânz, toți cei din clasele mari știauseră despre vizita la clinică din toiala nopții.

Și, cel mai important, toată lumea știa că ea nu vorbea cu mine.

Brusc, toată evoluția socială pe care o făcusem se prăbuși. Ea nu mă criticase fățiș, dar tăcerea ei spunea multe, iar oamenii se comportaseră în consecință.

Întreaga zi, am mers prin Academie ca o fantomă. Oamenii mă priveau și vorbeau cu mine uneori, dar puțini făceau un efort mai mare de-atât. Urmau exemplul Lissei, imitându-i tăcerea. Nimeni nu se purta rău pe față cu mine — probabil că nu voiau să riște în caz că ea și cu mine ne-am fi împăcat. Cu toate astea, am auzit rostindu-se în șoaptă „târfă pentru sânge” pe ici și pe colo, când cineva credea că nu auzeam.

Mason m-ar fi primit la masa lui de prânz, dar s-ar fi putut ca unii dintre prietenii lui să nu fie atât de amabili. Nu voiam să provoc vreă bătaie între el și ei. Așa că, în schimb, am ales-o pe Natalie.

— Am auzit că Lissa a încercat iar să fugă și tu ai oprit-o, spuse Natalie.

Nimeni n-avea încă nicio idee despre motivul pentru care fusese în clinică. Speram să rămână așa. Să fugă? De unde naiba ieșise asta?

— De ce ar face asta?

— Nu știu. Își coborî vocea. De ce ar fi plecat înainte? E doar ce-am auzit.

Pe măsură ce ziua trecea, povestea continuă să se dezlănțuie, ca și tot felul de zvonuri despre motivul pentru care Lissa s-ar fi putut duce la clinica medicală. Teoriile despre sarcină și avort aveau mereu succes. Unii bârfeau că s-ar fi putut să aibă boala lui Victor. Niciuna nu se apropia măcar de adevăr.

Plecând de la ultima oră cât mai repede posibil, am fost surprinsă când Mia s-a îndreptat direct spre mine.

— Ce vrei? am întrebat eu. Nu pot să ies afară și să mă joc azi, fetiço.

— Tare plină de figuri mai ești pentru cineva care acum nu mai există.

— În comparație cu tine? am întrebat. Amintindu-mi ce spusese Christian, îmi părea un pic rău

pentru ea. Acel sentiment de vinovăție dispăru după ce i-am privit o singură dată figura. Poate că fusese o victimă, dar acum era un monstru. Avea o înfățișare rece, vicleană, foarte diferită de cea disperată și abătută de zilele trecute. Nu rămăsese înfrântă după ceea ce-i făcuse Andre — dacă acest lucru era chiar adevărat — și mă îndoiam că o va face și în cazul Lissei. Mia era o supraviețuitoare.

— S-a descotorosit de tine, iar tu ești prea arogantă să o recunoști, spuse, și ochii ei albaștri îi ieșeau practic din orbite. Nu vrei să te răzbuni pe ea?

— Ești mai ținută ca de obicei? E prietena mea cea mai bună. Și de ce mă mai urmărești?

Mia plescăi din buze.

— Ea nu se comportă ca o prietenă. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat la clinică. E ceva tare, nu-i așa? E într-adevăr însărcinată, așa e? Spune-mi ce e.

— Pleacă.

— Dacă-mi spui, îi fac pe Jesse și pe Ralf să spună că au scornit toată povestea aia.

M-am oprit din mers și m-am întors brusc cu fața la ea. Speriată, făcu câțiva pași înapoi. Trebuie să-și fi amintit câteva dintre amenințările mele anterioare cu violența fizică.

— Știu deja că au inventat tot, pentru că n-am făcut nimic din ce au spus. Și dacă încerci să mă întorci împotriva Lissei încă o dată, poveștile or să fie despre tine sângerând, pentru că o să-ți sfășii beregata!

Vocea îmi devenea mai sonoră cu fiecare cuvânt până ce am ajuns practic să țip. Mia se dădu și mai mult înapoi, evident speriată.

— Ești nebună. Nu e de mirare că ți-a dat papucii. Ridică din umeri. Nu contează. O să aflu ce se întâmplă și fără tine.

Când veni vremea balului în acel sfârșit de săptămână, am ajuns la concluzia că nu voiam de fapt să merg. În primul rând părea stupid, și apoi oricum fusesem interesată numai să merg la petrecerile de după. Dar fără Lissa, era puțin probabil să fiu primită la acestea. În schimb, m-am ascuns în camera mea, încercând — și nereușind — să fac niște teme. Prin intermediul legăturii psihice, primeam tot felul de emoții confuze de la ea, mai ales neliniște și agitație. Trebuia să fie greu să-ți petreci toată noaptea cu un tip pe care nu-l plăceai cu adevărat.

Cam la zece minute după începerea petrecerii, m-am hotărât să deretic puțin prin cameră și apoi să fac un duș. Când m-am întors pe hol de la baie, cu un prosop înfășurat pe cap, l-am văzut pe Mason stând în fața ușii mele. Nu era tocmai îmbrăcat de gală, dar nici nu purta blugi. Era un început.

— Iată-te, petrecăreațo. Eram gata să mă dau bătut.

— Ai pornit un alt incendiu? Băieții n-au voie în holul ăsta.

— Mă rog. De parcă asta ar conta.

Era adevărat. Chiar dacă școala putea ține strigoii la distanță, se descurcau lamentabil să ne țină pe noi la distanță unul de altul.

— Lasă-mă să intru. Trebuie să te pregătești. Abia după un minut am înțeles la ce se referea.

— Nu. Nu merg.

— Haide, mă îndemna el, urmându-mă înăuntru. Din cauză că te-ai certat cu Lissa? Voi două o să vă împăcați în curând. N-are niciun rost să stai aici toată noaptea. Dacă nu vrei să fii prin preajma ei, Eddie strânge un grup în camera lui mai târziu.

Vechea mea personalitate amatoare de distracție deveni un pic interesată. Fără Lissa. Probabil fără alții din familiile regale.

— Da?

Văzând că începuse să mă prindă, Mason zâmbi. Privindu-l în ochi, am înțeles din nou cât de mult îi plăcea de mine. Și m-am întrebat iar: de ce nu puteam să am pur și simplu un prieten normal? De ce îl voiam pe chipeșul meu instructor mai în vârstă — instructorul care probabil va fi dat într-un final afară din cauza mea?

— Vor fi doar novici, continuă Mason, necunoscându-mi gândurile. Și am o surpriză pentru tine când o să ajungem acolo.

— E într-o sticlă?

Dacă Lissa voia s-o ignore, nu aveam niciun motiv să rămân trează.

— Nu, asta e la Eddie. Grăbește-te și îmbracă-te. Știu că n-o să vii în astea.

M-am uitat în jos la blugii mei tăiați și la tricoul cu Universitatea din Oregon. Mda. Categorie nu voi merge așa.

Cincisprezece minute mai târziu, am traversat curtea interioară înapoi spre sala de mese, răsând în timp ce ne aminteam cum un coleg de-al nostru foarte neîndemânatic se alesese cu un ochi vânăt la antrenamentele din acea săptămână. Nu era ușor să mergi rapid pe tocuri pe pământul înghețat, iar el mă tot apuca de braț ca să mă împiedice să cad grămadă, aproape târându-mă după el. Asta ne făcea să râdem și mai mult. Un sentiment de bucurie începu să crească în mine — nu scăpasem de tot de suferința pentru Lissa, dar era un început. Chiar dacă nu-i aveam pe ea și pe prietenii ei, aveam propriii mei prieteni. Era de asemenea foarte probabil că aveam să mă îmbăt rău de tot în această seară, ceea ce, chiar dacă nu era o modalitate perfectă de a-mi rezolva problemele, cel puțin avea să fie una foarte distractivă. Mda. Viața mea putea fi și mai grea.

Apoi ne întâlnirăm cu Dimitri și Alberta.

Se îndreptau în alt loc, discutând despre chestiuni ale gardienilor. Alberta zâmbi când ne văzu, aruncându-ne genul de privire indulgentă pe care cei mai în vârstă le-o arată celor mai tineri care par să se distreze și să se prostească. Ca și cum ar fi gândit că eram nostimi. Ce tupeu. Ne oprirăm brusc, iar Mason puse o mână pe brațul meu să îmi țină echilibrul.

— Domnule Asford, domnișoară Hathaway. Sunt surprinsă că nu sunteți deja în sala de mese.

Mason îi arată zâmbetul lui angelic, de elev preferat al profesorului.

— Am întârziat, gardian Petrov. Știți cum e cu fetele. Trebuie întotdeauna să arate perfect. Mai ales dumneavoastră trebuie să știți totul despre asta.

În mod normal, l-aș fi împuns cu cotul pentru că spusese ceva atât de stupid, dar îl priveam fix pe Dimitri și eram incapabilă să vorbesc. Poate și mai important, și el mă privea fix. Purtam rochia neagră și se ridica în totalitate la înălțimea așteptărilor mele. De fapt, fu o minune că Alberta nu îmi invocă regulamentul vestimentar chiar în acel moment. Materialul se mula peste tot și nici un piept de fată moroi n-ar fi putut să țină sus această rochie. Trandafirul lui Victor îmi atârna la gât și îmi uscaser părul în grabă, lăsându-l în jos așa cum știam că-i place lui Dimitri. Nu purtam dresuri, pentru că nimeni nu mai purta dresuri cu astfel de rochii, așa că picioarele îmi înghețau în pantofii cu toc. Toate astea pentru a arăta bine.

Și eram foarte sigură că arătam al naibii de bine, dar fața lui Dimitri nu trăda nimic. Se uita doar la mine — și se uita, și se uita. Poate că și numai asta spunea ceva despre înfățișarea mea. Aducându-mi aminte că Mason mă ținea oarecum de mână, m-am tras de lângă el. El și Alberta își terminară observațiile glumețe și plecarăm toți în direcțiile noastre.

Muzica duduia în sala de mese când am ajuns, cu luminițele de la instalația de Crăciun și — oh — un glob cu oglinzi aruncând singura lumină din încăperea altminteri întunecată. Trupuri care se învârteau, majoritatea elevi din clasele mici, umpleau ringul de dans. Cei de vârsta noastră stăteau în grupuri exclusiviste pe marginea încăperii, așteptând un moment potrivit să plece pe furie. Un amestec omogen de însoțitori, gardieni și profesori moroi patrula prin jur, oprindu-i pe acei dansatori care exagerau cu învârtitul.

Când am văzut-o pe Kirova într-o rochie ecosez fără mâneci, m-am întors către Mason și am spus:

— Ești sigur că încă nu putem să bem niște tărie? El chicoti și îmi luă din nou mâna.

— Haide, e timpul pentru surpriza ta. Lăsându-l să mă conducă, am traversat încăperea, croindu-ne drum printr-un ciorchine de elevi aflați în primul an care arătau mult prea tineri să facă genul de mișcări din mijloc pe care le încercam. Unde erau supraveghetorii când aveai nevoie de ei? Apoi am văzut încotro ne îndreptam și m-am oprit brusc.

— Nu, am spus, rămânând neclintită când el mă trase de mână.

— Haide, o să fie tare.

— Mă duci la Jesse și la Ralf. Singura situație în care vreau să fiu văzută vreodată cu ei e dacă am un obiect contondent și țintesc să-i lovesc între picioare.

Mă trase din nou.

— Nu mai e nevoie. Haide.

Ezitănd, am început în cele din urmă să merg: cele mai mari temeri ale mele se adevăriră când câteva perechi de ochi se întoarseră spre noi. Minunat. Totul o lua de la capăt. Jesse și Ralf nu ne

observară la început, dar atunci când o făcură, o serie de expresii amuzate le apărură pe fețe. Mai întâi îmi priviră corpul și rochia.

Testosteronul prelua controlul în vreme ce dorința masculină pură le strălucea pe fețe. Apoi părură să-și dea seama că eram eu și deveniră imediat speriați. Foarte tare. Mason îl împunse rapid pe Jesse în piept cu vârful degetului.

— Haide, Zeklos. Spune-i.

Jesse nu spuse nimic, iar Mason făcu același gest, doar că mai tare.

— Spune-i.

Fără să mă privească în ochii, Jesse îngăimă:

— Rose, știm că niciunul din lucrurile alea nu s-a întâmplat.

Am fost aproape gata să mă înec de râs.

— Serios? Mamă. Chiar mă bucur să aud asta. Pentru că, vezi, până n-ai spus-o, mă gândeam că s-a întâmplat în realitate. Slavă Domnului că voi doi sunteți aici să mă lămuriți și să-mi spuneți naibii ce am făcut sau n-am făcut.

Ei tresăriră și expresia senină a lui Mason se întunecă puțin.

— Știe asta, mormăi el. Spuneți-i restul. Jesse suspină.

— Am făcut-o pentru că ne-a spus Mia s-o facem.

— Și? insistă Mason.

— Și ne pare rău.

Mason se întoarse spre Ralf.

— Vreau să o aud și de la tine, șmechere.

Nici Ralf nu se uită în ochii mei, dar mormăi ceva care suna vag a scuză.

Văzându-i înfrânți, Mason se înveseli.

— N-ai auzit încă cea mai bună parte. I-am aruncat o privire piezișă.

— Da? Cum ar fi partea în care dăm timpul înapoi și nimic din asta nu s-a întâmplat vreodată?

— Cel mai bun lucru în afară de asta. Îl bătu iar cu degetul pe Jesse.

— Spune-i. Spune-i de ce ai făcut-o.

Jesse ridică ochii și schimbă priviri neliniștite cu Ralf.

— Băieți, îi avertiză Mason, în mod evident încântat de ceva, ne faceți pe Hathaway și pe mine să fim foarte enervați. Spuneți-i de ce ați făcut-o.

Cu expresia cuiva care a înțeles că lucrurile nu puteau fi mai rele de-atât, Jesse se uită în cele din urmă în ochii mei.

— Am făcut-o pentru că ea s-a culcat cu noi. Cu amândoi.

DOUĂZECI

Am căscat gura.

— Oh... stai puțin... adică sex?

Uimirea mă împiedică să mă gândesc la un răspuns mai bun. Lui Mason i se părea extrem de amuzant. Jesse arăta ca și cum ar fi vrut să moară.

— Bineînțeles că mă refer la sex. A spus că o s-o facă dacă spuneam că... știi tu...

M-am strâmbat.

— Voi doi n-ați... făcut-o în același timp, nu?

— Nu, spuse Jesse dezgustat.

Ralf arăta ca și cum nu l-ar fi deranjat.

— Dumnezeuule, am îngăimat, dându-mi deoparte părul de pe față. Nu-mi vine să cred că ne urăște atât de mult.

— Hei, exclamă Jesse, înțelegându-mi aluzia. Ce vrea să însemne asta? Nu suntem așa de răi. Iar tu cu mine — am fost destul de aproape să...

— Nu. Nici măcar n-am fost aproape de asta. Mason râse din nou și brusc mi-am dat seama de ceva.

— Însă, am spus, dacă asta... dacă asta s-a întâmplat atunci..., înseamnă că încă se mai întâlnea cu Aaron.

Toți trei încuviințară.

— Oh. Mamă.

Mia ne ura cu adevărat. Tocmai trecuse de etapa biata-fată-jignită-de-fratele-fetei și era deja o problemă sociopatică. Se culcase cu ăștia doi și îl înșelase pe prietenul pe care părea să-l adore.

Jesse și Ralf păreau incredibil de ușurați când eu și Mason plecarăm. Mason își lăsă un braț leneș pe umerii mei.

— Ei? Ce crezi? Sunt tare, nu? Poți să mi-o spui. Nu mă supăr.

Am râs.

— Cum ai aflat până la urmă asta?

— Am cerut să mi se întoarcă o grămadă de favoruri. Am folosit câteva amenințări. Și faptul că Mia nu poate contraataca a ajutat.

Mi-am amintit-o pe Mia acostându-mă zilele trecute. Nu credeam că era complet dusă încă, dar se pare că așa era.

— Or să înceapă să le spună oamenilor luni, continuă el. Au promis. Toată lumea va ști până la prânz.

— De ce nu acum? am întrebat îmbufnată. S-au culcat cu o fată. Pe ea o afectează mai mult ca pe ei.

— Mda. Adevărat. N-au vrut să se ocupe de asta în seara asta. Ai putea să începi să le spui oamenilor dacă vrei. Am putea face un afiș.

Păi, ținând cont de câte ori mă făcuse Mia târfă și curvă, nu era o idee rea.

— Ai niște markere și hârtie?

Am tăcut când m-am uitat în partea opusă a sălii, unde stătea Lissa, înconjurată de admiratori, cu brațul lui Aaron în jurul mijlocului ei. Purta o rochie roz mulată lucioasă din bumbac, de o nuanță pe care n-aș fi putut-o identifica niciodată. Părul ei blond fusese prins într-un coc la care folosiseră câteva agrafe cu cristale. Arăta aproape ca și cum ar fi purtat o coroană. Prințesa Vasilisa.

În mine vibrau aceleași emoții ca înainte, neliniște și agitație. Nu putea să se simtă bine cu adevărat în seara aceasta.

Christian o privea dintr-un colț al încăperii, pândind din întuneric. Practic, se contopea cu umbrele.

— Încetează, mă dojeni Mason, văzându-mi privirea pierdută. Nu-ți face griji pentru ea în seara asta.

— Mi-e greu să nu-mi fac.

— Te face să pari tristă. Haide, uite-l pe Eddie.

Mă trase de acolo, dar nu înainte să arunc o ultimă privire spre Lissa peste umăr. Privirile noastre se întâlneau pentru o clipă. Regretul străfulgera prin legătura dintre noi.

Dar mi-am scos-o din minte — în sens figurat — și am reușit să adopt o expresie destinsă când ne alăturăram unui grup de alți novici. Am profitat mult spunându-le despre scandalul cu Mia și, important sau nu, faptul de a-mi vedea reputația restabilită și de a mă răzbuna pe ea mă făcea să mă simt uimitor de bine. Și, în timp ce cei din grupul nostru se îndepărtau și se amestecau printre ceilalți, vedeam cum noutățile se răspândeau tot mai mult. Nu mai era nevoie să aștept până luni. În fine. Nu-mi păsa. În realitate mă simțeam bine. Mi-am intrat în vechiul rol, bucuroasă să văd că nu-mi pierdusem abilitatea de a face comentarii amuzante și de a flirta. Însă, pe măsură ce timpul trecea și petrecerea lui Eddie se apropia, am început să simt cum neliniștea Lisei devine tot mai intensă.

Încruntându-mă, m-am oprit din vorbă și m-am întors, cercetând încăperea în căutarea ei.

Iat-o. Era tot cu un grup de oameni, tot soarele micului ei sistem solar. Dar Aaron se apleca foarte aproape de ea, spunându-i ceva la ureche. Un zâmbet pe care l-am recunoscut ca fiind fals îi acoperea fața, iar nervozitatea și neliniștea ei crescuseră și mai mult.

Apoi, alarmant. Mia se duse la ei. Orice venise să spună, nu pierdea vremea. Cu ochii admiratorilor Lisei ațintiți asupra ei, micuța Mia în rochia ei roșie gesticula frenetic, dând energic din gură. Nu puteam auzi cuvintele din partea cealaltă a încăperii, dar prin legătura cu Lissa simțeam cum emoțiile deveneau tot mai mohorâte.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Mason.

Pe jumătate am mers, pe jumătate am alergat spre partea unde era Lissa, prinzând doar încheierea tiradei Mieii. Țipa la Lissa cu toată puterea acum și se apleca spre fața ei. Din câte îmi puteam da seama, trebuia să fi aflat că Jesse și Ralf o trădaseră.

— Tu și prietena ta flușturistică! O să le spun tuturor ce psihopată ești și că au trebuit să te închidă în clinică din cauză că ești atât de nebună. Te-au pus la tratament. Din cauza asta tu și cu Rose ați plecat înainte ca cineva să afle că ți-ai tăiat...

Vai, nu era bine. Exact ca la prima noastră întâlnire la bufet, am apucat-o și am smucit-o într-o parte.

— Hei, i-am spus. Prietena flușturistică e aici. Ți aduci aminte ce ți-am spus despre statul prea aproape de ea?

Mia mârâi, arătându-și colții. Așa cum observasem mai înainte, nu mai putea să-mi pară prea rău pentru ea. Era prea periculoasă. Se înjosise prea mult ca să se răzbune pe mine. Acum, cumva, aflase despre Lissa și de tăieturi. Și știa cu adevărat; nu doar bănuia. Informația pe care o avea acum semăna cu ceea ce relataseră ambii gardieni de la fața locului, ca și cu ceea ce le spusese eu despre trecutul Lissei. Poate și niște lucruri medicale confidentiale. Mia obținuse dosarele cumva. Iar Lissa înțelese asta și privirea de pe fața ei — speriată și fragilă, nu mai era prințesă — mă făcu să iau decizia. Nu conta că zilele trecute Kirova vorbise despre posibilitatea de a-mi reda libertatea, că mă simțeam bine, și că aș fi putut să las grijile la o parte și să mă distrez în această seară. Aveam să stric totul, chiar acolo și în chiar acel moment.

Chiar nu mă pricep să-mi controlez impulsurile.

Am pocnit-o pe Mia cât am putut de tare. Am auzit un pârâit în timp ce pumnul meu îi izbi nasul și sângele țâșni. Cineva țipă. Mia țipă și zbură pe spate, peste câteva fete care zbierau și care nu voiau să-și murdărească rochiile de sânge. M-am năpustit după ea, aplicându-i încă un pumn zdravăn înainte ca cineva să mă desprindă de ea.

Nu m-am împotrivit. Mă așteptasem la asta din clipa în care mă repezisem la ea. Abținându-mă de la orice urmă de rezistență, am lăsat doi gardieni să mă scoată de la bal, în vreme ce doamna Kirova încerca să restabilească măcar în aparență ordinea. Nu-mi păsa ce-mi făceau. Nu mai conta. Pedepsită sau exmatriculată. Nu conta. Mă descurcam...

În fața noastră, prin fluxul și refluxul de elevi care treceau prin ușa dublă, am văzut țâșnind afară o siluetă în roz. Lissa. Emoțiile mele scăpate de sub control le copleșiseră pe ale ei, dar iată-le din nou, revărsându-se înapoi în mine. Dezolare. Disperare. Toată lumea îi cunoștea acum secretul. Avea să aibă de-a face cu mai mult decât speculații nefondate. Lucrurile aveau să se năruie. Nu putea face față acestui lucru.

Știind că nu puteam pleca nicăieri, am căutat înnebunită o cale de-a o ajuta. O figură întunecată îmi atrase atenția.

— Christian! am strigat.

Se uita fix la silueta retrasă a Lissei, dar ridică privirea la auzul numelui său.

Una din escortele mele sâsâi să tac și mă luă de braț.

— Liniște. Am ignorat-o.

— Du-te după ea, i-am strigat lui Christian. Grăbește-te.

El stătu pur și simplu acolo și mi-am înăbușit un geamăt.

— Du-te, idiotule!

Gardienii mei țipară iar la mine să tac, dar ceva în sinea lui Christian se trezi. Tresărind din poziția lui relaxată, porni în goană în direcția în care plecase Lissa. Nimeni nu voia să se ocupe de mine în acea noapte. Aveam să suport consecințe serioase a doua zi — am auzit vorbindu-se de suspendare sau posibil chiar de exmatriculare — dar Kirova era ocupată cu Mia care sângera și cu o masă isterică de elevi. Gardienii mă escortară în camera mea sub supravegherea vigilentă a șefei de internat, care mă informă că avea să mă verifice din oră în oră să se asigure că rămân acolo. Doi gardieni aveau de asemenea să se învârtă prin apropierea intrărilor în internat. Aparent, eram acum un caz de risc maxim. Probabil că stricasem oricum petrecerea lui Eddie; acum n-ar mai fi putut să strecoare niciun grup în camera lui.

Nepăsându-mi de rochia mea, m-am aruncat pe podea, cu picioarele încrucișate sub mine. Am încercat să intru în legătură cu Lissa. Era mai calmă acum. Evenimentele de la bal încă o mai afectau îngrozitor, dar Christian o liniștea cumva, deși nu puteam spune dacă era prin simple cuvinte sau prin farmecul fizic. Nu-mi păsa, atâta timp cât se simțea bine și nu făcea nicio prostie. M-am întors la mine.

Da, lucrurile aveau să fie urâte acum. Acuzațiile Miei aveau să pună școala pe jar. Eu probabil urma să fiu dată afară și să fiu nevoită să trăiesc cu o gașcă de femei dhampir dezgustătoare. Cel puțin Lissa s-ar putea să-și dea seama că Aaron era anost și că voia să fie cu Christian. Dar chiar dacă asta era cel mai bun lucru, tot însemna...

Christian. Christian.

Christian era rănit.

Am sărit înapoi în corpul Lissei, absorbită dintr-odată de groaza care o cuprinsese. Era înconjurată, înconjurată de bărbați și de femei care apăruseră din senin, năvălind în podul capelei în care ea și Christian se duseseră să vorbească. Christian sărise în sus, cu foc izbucnind din degetele sale. Dar unul dintre invadatori îl lovide în cap cu ceva tare, făcând ca trupul să i se prăbușească la pământ.

Speram cu disperare că era bine, dar nu mai puteam pierde energie făcându-mi griji pentru el. Întreaga mea îngrijorare era pentru Lissa acum. Nu puteam lăsa să i se întâmple același lucru. Nu-i puteam lăsa să-i facă rău. Trebuia s-o salvez, să o scot de acolo. Dar nu știam cum. Era prea departe și nu puteam nici măcar ieși din mintea ei în acel moment, cu atât mai puțin să alerg acolo sau să găsesc ajutoare.

Atacatorii se apropiară de ea, adresându-i-se cu „prințesă” și spunându-i să nu se teamă și că erau gardieni. Și chiar păreau gardieni. Erau categoric dhampiri. Mișcându-se cu precizie și operativitate. Dar nu am recunoscut printre ei pe vreunul din gardienii de la școală. Și nici Lissa. Gardienii nu l-ar fi atacat pe Christian. Și cu certitudine gardienii n-ar fi legat-o și nu i-ar fi pus căluș...

Ceva mă smulse din mintea ei și m-am încruntat, uitându-mă cu ochii pierduți în jur prin cameră. Trebuia să mă întorc la ea și să aflu ce se întâmplase. De obicei, legătura noastră se estompa sau o închideam eu, dar asta — asta era ca și cum ceva de fapt m-ar fi înlăturat și m-ar fi smuls din mintea ei. M-ar fi adus înapoi aici. Nu avea însă nicio noimă. Ce mă putea trage înapoi de la... stai puțin.

Mintea mi se goli.

Nu-mi puteam aduce aminte la ce mă gândeam adineauri. Dispăruse. Ca zgomotul electricității statice în creierul meu. Unde fusesem? Cu Lissa? Ce era cu Lissa?

Ridicându-mă, mi-am strâns brațele pe lângă corp, confuză, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Lissa. Ceva legat de Lissa.

Dimitri, o voce din capul meu spuse brusc. Du-te la Dimitri. Da. Dimitri. Trupul și spiritul meu îl doreau brusc și voiam să fiu cu el mai mult ca niciodată. Nu puteam să stau despărțită de el. El va ști ce să facă. Și îmi spusese înainte să vin la el dacă era ceva în neregulă cu Lissa. Ce păcat că nu-mi puteam aminti ce. Și totuși. Știam că el va avea grijă de tot.

Nu era greu să ajung la aripa personalului din internat, de vreme ce voiau să mă țină înăuntru în această noapte. Nu știam unde era camera lui, dar nu conta. Ceva mă trăgea spre el, aducându-mă mai aproape. Un instinct mă împinse spre una din uși, și am bătut în ea cu disperare.

După câteva clipe, el deschise, iar ochii lui căprui se făcură mari când mă văzu.

— Rose?

— Lasă-mă să intru. E vorba de Lissa.

Imediat se dădu la o parte din calea mea. După câte se părea, îl găsisem în pat, pentru că așternuturile erau date la o parte și doar o lampă de noptieră lumina în întuneric. Pe lângă asta, era îmbrăcat doar în niște pantaloni de pijama din bumbac; pieptul lui — pe care nu-l mai văzusem înainte și, mamă, ce bine arăta! — era gol. Vârfurile părului său negru se îndoiau aproape de bărbie și păreau ude, ca și cum făcuse duș de curând.

— Ce s-a întâmplat?

Sunetul vocii lui mă înfiora și n-am putut să răspund. Nu puteam să-mi desprind privirea de la el. Forța care mă trăsesese aici mă-mpingea spre el. Voiam atât de mult să mă atingă, atât de mult, că abia mai rezistam. Era atât de uimitor. Atât de incredibil de superb. Știam că ceva pe undeva era în

neregulă, dar nu părea important. Nu când eram cu el.

Cu aproape un pas între noi, era imposibil să-i pot săruta cu ușurință buzele fără ajutorul lui. Așa că, în schimb, m-am repezit spre pieptul lui, dorindu-mi să gust acea piele caldă, netedă.

— Rose! exclamă el, dându-se înapoi. Ce faci?

— Ce crezi că fac?

M-am dus din nou spre el, simțind nevoia să-l ating și să-l sărut și să fac atât de multe alte lucruri.

— Ai băut? întrebă, întinzând mâna într-un gest de apărare.

— Aș fi vrut eu.

Am încercat să-l ocolesc, apoi m-am oprit, nesigură pentru o clipă.

— Credeam că vrei să — nu crezi că sunt drăguță? În tot timpul de când ne cunoșteam, în tot timpul în care se adunase această atracție, nu-mi spusese niciodată că eram drăguță. Făcuse aluzii la asta, dar nu era același lucru. Și, în ciuda tuturor asigurărilor primite de la alți băieți că eram farmecul întruchipat, simțeam nevoia să o aud de la singurul tip pe care îl doream cu adevărat.

— Rose, nu știu ce se petrece, dar trebuie să te întorci în camera ta.

Când m-am mișcat din nou spre el, întinse mâinile și mă prinse de încheieturi. Prin această atingere, un curent electric trecu prin amândoi și l-am văzut uitând de orice îl neliniștise până atunci. Ceva puse stăpânire și pe el, ceva care îl făcu brusc să mă dorească tot atât cât îl doream eu.

Dându-mi drumul la încheieturi, își trecu mâinile în susul brațelor mele, plimbându-le încet pe pielea mea. Țintuindu-mă cu privirea lui tainică, avidă, mă trase spre el, lipindu-mă de corpul lui. Una din mâini urcă la ceafa mea, degetele i se mpletiră în părul meu și îmi trase fața spre a lui. Își coborî buzele, abia atingându-le de ale mele.

Înghițindu-mi un nod, am întrebat din nou:

— Crezi că sunt drăguță?

Mă privi cu o seriozitate totală, așa cum făcea întotdeauna.

— Cred că ești frumoasă.

— Frumoasă?

— Ești atât de frumoasă, că mă doare uneori. Buzele lui le atinseră pe ale mele, delicat la început, iar apoi cu putere și cu nerăbdare. Sărutul lui mă epuiza. Mâinile îi alunecară în jos de pe brațele mele, la mijlocul meu, la marginea rochiei. Strânse țesătura în mâini și începu să o împingă în sus. M-am topit în acea atingere, în sărutarea lui și în felul cum îmi ardea gura. Mâinile continuau să-i alunece tot mai sus, până ce îmi trase rochia peste cap și o aruncă pe jos.

— Ai... ai scăpat de rochia aia repede, i-am spus în timp ce răsflăm din greu. Credeam că-ți place.

— Chiar îmi place, spuse el, și respirația îi era la fel de rapidă ca a mea. O ador.

Și apoi mă duse în pat.

DOUĂZECI ȘI UNU

Nu mai fusesem niciodată complet goală lângă un tip. Mă speria îngrozitor — cu toate că mă și excita, întinși pe așternuturi, ne strângeam unul pe altul în brațe și ne tot sărutam — și ne sărutam, și ne sărutam, și ne sărutam. Mâinile și buzele lui îmi luau în stăpânire trupul și simțeam cum fiecare atingere îmi ardea pielea.

După ce tânjiseam după el atâta timp, abia îmi venea să cred că se întâmpla cu adevărat. Și, în vreme ce partea fizică era minunată, îmi plăcea și să fiu pur și simplu aproape de el. Îmi plăcea felul în care mă privea, ca și cum eram cel mai sexy, cel mai minunat lucru din lume. Îmi plăcea felul în care îmi pronunța numele în rusește, murmurat ca o rugăciune: Roza, Roza...

Și undeva, undeva în toate acestea, era aceeași voce insistentă care mă mânase la camera lui, o voce care nu suna ca a mea, dar pe care n-o putem ignora. Rămâi cu el. Rămâi cu el. Nu te gândi la nimic altceva în afară de el. Continuă să-l atingi. Uită de orice altceva.

O ascultam — nu c-aș fi avut nevoie în realitate de îndemnuri în plus.

Focul din ochii lui îmi spuse că voia mult mai mult decât făceam, dar lua lucrurile încet, poate pentru că știa că eram emoționată. Pantalonii lui de pijama rămaseră pe el. La un moment dat, m-am

mișcat, astfel că am ajuns deasupra, cu părul atârând în jurul feței lui. Își întoarse ușor capul și i-am văzut pentru scurt timp ceafa. Mi-am trecut ușor vârfurile degetelor pe cele șase mici semne tatuete acolo.

— Chiar ai ucis șase strigoi? Încuviință din cap.

— Mamă.

Îmi aplecă capul spre gura lui și mă sărută. Dinții lui îmi atinseră ușor pielea, altfel decât un vampir, dar la fel de tulburător.

— Stai liniștită. O să ai mai multe decât mine într-o zi.

— Te simți vinovat pentru asta?

— Mmm?

— Că i-ai omorât. Spuneai în dubită că era ce trebuia să faci, dar că tot te mai tulbură. Din cauza asta mergi la biserică, nu-i așa? Te văd acolo, dar nu te interesează cu adevărat slujbele.

Zâmbi, surprins și amuzat că îi ghicisem încă un secret.

— De unde știi lucrurile astea? Nu mă simt chiar vinovat... doar trist uneori. Toți au fost oameni sau dhampiri sau moroi. E o pierdere, asta e tot, dar, cum am mai spus, e ceva ce trebuie să fac. Ceva ce trebuie să facem toți. Uneori mă tulbură, iar capela e un loc bun să te gândești la astfel de lucruri. Uneori îmi găsesc liniștea acolo, dar nu des. Găsesc mai multă liniște cu tine.

Mă rostogoli de pe el și se așeză iar deasupra mea. Sanitarul începu iar, numai că mai tare de data asta. Mai insistent. O, Doamne, mă gândeam. O s-o fac în sfârșit. Asta e. O simt.

Trebuie să fi văzut decizia în ochii mei. Zâbind, își strecură mâinile pe ceafa mea și desfăcu colierul lui Victor, îl puse pe noptieră. De îndată ce lăsa colierul din mâini, m-am simțit ca și cum aș fi primit o palmă în față. Am clipit surprinsă.

Dimitri trebuie să se fi simțit la fel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Nu... nu știu.

Mă simțeam ca și cum încercam să mă trezesc, ca și cum dormisem două zile. Trebuia să-mi amintesc ceva. Lissa. Ceva legat de Lissa.

Îmi simțeam capul ciudat. Nu era durere sau amețală, ci... vocea, mi-am dat seama. Vocea care mă îndemna către Dimitri dispăruse. Asta nu însemna că nu-l mai doream, pentru că, hei, văzându-l acolo, în pantalonii ăia sexy de pijama, cu părul ăla castaniu revărsându-i-se pe o parte a feței, era foarte ațățător. Dar nu mai aveam acea influență exterioară care mă împingea spre el. Ciudat.

Se încruntă, simțind cum îi dispare și lui dorința. După câteva momente de gândire, întinse mâna și ridică colierul. În clipa în care degetele lui îl atinseră, am văzut dorința cuprinzându-l din nou. Își strecură cealaltă mână pe șoldul meu și, dintr-odată, acea dorință arzătoare mă lovi și pe mine. Am simțit un gol în stomac, în timp ce pielea începu să mă furnice și să se înfierbânte din nou. Am început să răsuflu greu. Buzele i se apropiară iarăși de ale mele. O parte din mine se împotriva.

— Lissa, am șoptit, închizând ochii. Trebuie să-ți spun ceva despre Lissa. Dar nu pot să-mi... amintesc... mă simt atât de ciudat...

— Știu. Încă ținându-mă, își lăsa obrazul pe fruntea mea. E ceva... ceva aici... își depărta fața și eu am deschis ochii. Colierul ăsta. E cel pe care ți l-a dat Prințul Victor?

Am încuviințat și puteam vedea cum procesul de gândire încerca lent să repornească în mintea lui. Trăgând puternic aer în piept, își luă mâna de pe șoldul meu și se dădu la o parte.

— Ce faci? am exclamat. Vino înapoi...

Arăta ca și cum și-ar fi dorit asta — foarte mult — dar în schimb coborî din pat. El și colierul se depărta de mine. M-am simțit ca și cum ar fi sfâșiat o parte din mine, dar în același timp, aveam acea senzație neașteptată de trezire, ca și cum puteam gândi iar limpede, fără ca trupul meu să ia toate deciziile.

Pe de altă parte, Dimitri încă mai avea o expresie de pasiune animalică și părea că depune mult efort să păsească prin cameră. Se duse la fereastră și reuși s-o deschidă cu o singură mână. Aerul rece intră înăuntru și mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc.

— Ce ai de gând să...?

Răspunsul îmi veni brusc în minte și am sărit din pat, în același moment în care colierul zbura pe

fereastră.

— Nu! Știi cât trebuie să fi...

Colierul dispăru și nu m-am mai simțit ca și cum mă trezeam. Eram trează. Dureros, surprinzător de trează.

M-am uitat cu atenție împrejurul meu. Camera lui Dimitri. Eu goală. Patul răvășit.

Dar asta nu era nimic pe lângă ce mi-am amintit apoi.

— Lissa! am spus cu respirația tăiată.

Totul îmi revenea în minte, amintirile și emoțiile. Ba chiar și emoțiile ei reținute se revărsară brusc în mintea mea — la intensități cutremurătoare. Și mai multă groază. Groază intensă. Emoțiile acelea voiau să mă tragă înapoi în corpul ei, dar nu le puteam lăsa. Nu încă. M-am luptat cu ea, trebuind să rămân aici. Pe nerăsuflăte, i-am spus lui Dimitri tot ce se întâmplase.

El se afla în mișcare înainte ca eu să termin, îmbrăcându-și hainele și arătând întru totul ca un zeu supărat. Ordonându-mi să mă îmbrac, îmi aruncă un tricou cu scris chirilic pe el, să-l port peste rochia prea scurtă.

Mi-a venit greu să-l urmez până jos; de data aceasta nu făcu niciun efort să încetinească pentru mine. Se dădeau telefoane când am ajuns acolo. Se strigau ordine. Curând, am ajuns în biroul principal al gardienilor cu el. Kirova și ceilalți profesori erau acolo. Cea mai mare parte a gardienilor din campus. Toți păreau să vorbească simultan. În tot acest timp, simțeam frica Lissei, simțeam că se depărta tot mai mult.

Am strigat la ei să se grăbească și să facă ceva, dar nimeni în afară de Dimitri nu voia să-mi creadă povestea despre răpire până când cineva îl recupera pe Christian de la capelă și apoi descoperi că Lissa nu se afla într-adevăr în campus.

Christian intră clătinându-se, sprijinit de doi gardieni. Dr. Olendzki apăru la scurt timp după aceea, controlându-l și ștergându-i sângele de la ceafă.

În sfârșit, mă gândeam, ceva se va întâmpla.

— Câți strigoi erau? mă întrebă unul din gardieni.

— Cum naiba au intrat? mormăi altcineva. Am făcut ochii mari.

— Ce? Nu era niciun strigoi.

Mai multe perechi de ochi se holbară la mine.

— Cine altcineva ar fi luat-o? întrebă doamna Kirova cu afectare. Probabil că n-ai văzut bine prin... viziune.

— Nu. Sunt sigură. Era... erau... gardieni.

— Are dreptate, murmură Christian, aflat încă sub îngrijirea doctoriței. Tresări de durere în timp ce ea se ocupa de ceafa lui. Gardieni.

— E imposibil, spuse cineva.

— Nu erau gardieni de la școală.

Mi-am frecat fruntea, luptându-mă din greu să continui conversația și să nu mă întorc la Lissa. Enervarea mea crescuse.

— Vreți să vă mișcați odată? Se depărtează tot mai mult!

— Vrei să spui că un grup de gardieni angajați în particular a intrat și a răpit-o?

Tonul vocii lui Kirova insinua că glumeam.

— Da, am răspuns scrâșnind din dinți. Ei...

Încet, cu grijă, mi-am slăbit bariera mentală și m-am scurs în corpul Lissei. Eram într-o mașină, o mașină scumpă cu geamuri fumurii pentru a opri cea mai mare parte a luminii. Chiar dacă era „noapte” aici, era plină zi pentru restul lumii. Conducea unul din gardienii de la capelă; un altul stătea lângă el în față — unul pe care l-am recunoscut. Spiridon. În spate, Lissa stătea cu mâinile legate, cu un alt gardian lângă ea, iar în partea cealaltă...

— Lucrează pentru Victor Dashkov, am bolborosit, îndreptându-mi iar atenția asupra lui Kirova și a celorlalți. Sunt ai lui.

— Prințul Victor Dashkov? întrebă unul din gardieni, pufnind.

Ca și cum ar mai fi fost vreun alt Victor Dashkov.

— Vă rog, am gemut eu, ținându-mi capul strâns în mâini. Faceți ceva. Se depărtează atât de mult.

Sunt pe...

O imagine scurtă, văzută pe geamul mașinii, îmi apăru în fața ochilor.

— Autostrada 83. Se îndreaptă spre sud.

— Deja pe 83? Acum cât timp au plecat? De ce nu ai venit mai devreme?

Privirea mi se îndreaptă neliniștită spre Dimitri.

— O vrajă de constrângere, spuse el încet. O vrajă de constrângere pusă într-un colier pe care i l-a dat ei. A făcut-o să mă atace.

— Nimeni nu poate folosi un asemenea tip de constrângere, exclamă Kirova. Nimeni n-a mai făcut asta de secole.

— Ei bine, cineva a făcut-o. Până am reușit s-o imobilizez și să iau colierul, a trecut o grămadă de timp, continuă Dimitri, cu fața perfect stăpânită.

Nimeni nu puse la îndoială povestea.

În sfârșit, în sfârșit, grupul trecu la acțiune. Nimeni nu voia să mă ia pe mine, dar Dimitri insistă când își dădu seama că-i puteam conduce la ea. Trei contingente de gardieni pleacă în SUV-uri negre sumbre. Eu am mers în primul, stând pe locul din dreapta în timp ce Dimitri conducea. Minutele treceau. Singurele momente când vorbeam era când îi dădeam raportul.

— Sunt tot pe 83... dar sunt aproape de locul unde vor coti. Nu se grăbesc. Nu vor să fie opriți de poliție.

El încuviință, fără să se uite la mine. Și, în mod clar, accelerează.

Privindu-l cu coada ochiului, mi-am amintit evenimentele anterioare din acea seară. Cu ochii minții, am putut să revăd totul, felul în care mă privise și mă sărutase.

Dar ce fusese? O iluzie? O scamatorie? Pe drumul spre mașină, îmi spusese că fusese cu adevărat un farmec de constrângere în colier, unul de atracție sexuală. Nu auzisem niciodată de așa ceva, dar când îi cerusem mai multe informații, spusese doar că era un tip de magie pe care cei care erau specializați în pământ o practicau odată, dar nu o mai făceau în zilele noastre.

— Schimbă direcția, am spus brusc. Nu pot să văd cum se numește drumul, dar o să știu când o să fim aproape.

Dimitri mormăi în semn de confirmare, iar eu m-am aprofundat și mai mult în scaunul meu.

Ce însemnase totul? Însemnase ceva pentru el? Pentru mine însemnase cu siguranță mult.

— Uite, am spus după vreo douăzeci de minute, arătând spre drumul accidentat pe care cotise mașina lui Victor.

Era acoperit cu pietriș netasat, iar SUV-ul ne dădea un avantaj față de mașina lui de lux. Am mers înainte în tăcere, singurul sunet venind de la scrâșnetul pietrișului sub roți. Praful se ridică afară, învolburându-se în jurul nostru.

— Cotesc iarăși!

Se depărtară tot mai mult de drumurile principale, iar noi îi urmărirăm în tot acest timp, călăuziți de indicațiile mele. În cele din urmă, am simțit că mașina lui Victor s-a oprit.

— Sunt lângă o cabană mică, am spus. O duc...

— De ce faceți asta? Ce se întâmplă?

Lissa. Chircită și speriată. Emoțiile ei mă absorbiseră în ea.

— Vino, copilă, spuse Victor, intrând în cabană, mergând nesigur pe bastonul lui.

Unul din gardieni ținu ușa deschisă. Un altul o împinse înainte și o așeză într-un scaun, lângă o măsuță. Era frig înăuntru, mai ales în rochia roz. Victor se așeză în fața ei. Când ea vru să se ridice, un gardian îi aruncă o privire amenințătoare.

— Crezi că ți-aș face cu adevărat rău?

— Ce i-ai făcut lui Christian? strigă ea, ignorând întrebarea. E mort?

— Băiatul Ozera? N-am vrut să se întâmple asta. Nu ne așteptam să fie acolo. Noi speram să te prindem singură, să-i convingem pe ceilalți că ai fugit iar. Ne-am asigurat că circulau deja zvonuri în privința asta.

Noi? Mi-am amintit cum reapăruseră poveștile săptămâna asta... de la Natalie.

— Acum? Oftă, deschizându-și larg brațele într-un gest neputincios. Nu știu. Mă îndoiesc că cineva va lega asta de noi, chiar dacă nu cred că ai fugit. Rose e cea mai mare piedică. Intenționez să

ne... descotorosim de ea, lăsându-i pe ceilalți să creadă că a fugit și ea cu tine. Spectacolul pe care l-a declanșat la bal a făcut însă acest lucru imposibil, dar am avut un alt plan pregătit pentru a mă asigura că e ocupată o vreme... probabil până mâine. Va trebui să ne ocupăm de ea mai târziu.

Nu luase în considerare faptul că Dimitri își va da seama de vrajă. Își imaginase că vom fi amândoi prea ocupați cu iubitul toată noaptea.

— De ce? întrebă Lissa. De ce faci toate astea? Ochii lui verzi se măriră, amintindu-i de tatăl ei.

Chiar dacă erau rude îndepărtate, culoarea verde-jad era atât în familia Dragomir, cât și în cea a Dashkovilor.

— Mă și mir că mă întrebi, draga mea. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine ca să mă vindeci.

DOUĂZECI ȘI DOI

Să te vindec? Să-l vindece? Gândurile mele le repetară pe ale ei.

— Ești singura soluție, spuse el cu răbdare. Singura soluție de a vindeca această boală. Te-am urmărit de ani de zile, așteptând până am fost sigur.

Lissa clătină din cap.

— Nu pot... nu. Nu pot să fac nimic de felul ăsta.

— Puterile tale tămăduitoare sunt incredibile. Nimeni nu știe cât de puternice sunt.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Haide acum, Vasilisa. Știu despre corb — Natalie te-a văzut făcând-o. Te urmărea. Și știu cum ai vindecat-o pe Rose.

Ea înțelese că era inutil să tăgăduiască.

— Asta... a fost altceva. Rose nu era atât de afectată. Dar tu... nu pot să fac nimic în privința sindromului Sandovsky.

— Nu era atât de afectată? râse el. Nu vorbesc de glezna ei — ceea ce e oricum impresionant. Vorbesc despre accidentul de mașină. Pentru că ai dreptate, să știi. Rose nu a fost „atât de afectată”. A murit.

Lăsa cuvintele să-și producă efectul.

— Asta e... Nu, trăia, reuși în sfârșit să spună Lissa.

— Nu. Adică, da, trăia. Dar am citit toate rapoartele. În niciun caz nu ar fi trebuit să supraviețuiești — mai ales cu atâtea leziuni. Tu ai vindecat-o. Ai readus-o la viață. Oftă, pe jumătate melancolic, pe jumătate obosit. Am bănuț că puteai să faci asta de mult timp și am încercat atât de mult să o repet... să văd cât de mult poți s-o controlezi...

Lissa înțelese și bolborosi:

— Animalele. Tu ai fost.

— Cu ajutorul lui Natalie.

— De ce ai făcut asta? Cum ai putut?

— Pentru că trebuia să știu. Mai am doar câteva săptămâni de viață, Vasilisa. Dacă poți cu adevărat să readuci morții la viață, atunci poți să vindeci sindromul Sandovsky. A trebuit să știu înainte de a te răpi că puteai vindeca atunci când vrei și nu doar în momentele de panică.

— Dar de ce să mă răpești?

O scânteie de mânie izbucni în ea.

— Ești unchiul meu. Dacă voiai să fac asta — dacă tu crezi cu adevărat că pot...

Vocea și emoțiile ei îmi arătară că nu credea cu adevărat că-l putea vindeca în întregime.

— Atunci de ce să mă răpești? De ce nu mi-ai cerut-o pur și simplu?

— Pentru că nu e o treabă pentru o singură dată. A durat mult până să-mi dau seama ce ești, dar am reușit să intru în posesia câtorva vechi istorii... manuscrite care nu sunt în bibliotecile și muzeele moroilor. Când am citit despre cum funcționează mânuirea spiritului...

— Mânuirea a ce?

— A spiritului. În asta te-ai specializat.

— Nu m-am specializat în nimic! Ești nebun.

— De unde altundeva crezi că au venit aceste puteri ale tale? Spiritul e un alt element, unul pe care puțini îl mai au.

Mintea Lissei încă mai era tulburată din cauza răpirii și din cauză că era posibil să fi fost adevărat că mă readusese la viață.

— Asta nu are nicio noimă. Chiar dacă n-ar fi ceva obișnuit, tot aș fi auzit de un alt element! Sau de cineva care să-l aibă.

— Nimeni nu mai știe despre spirit. A fost uitat. Când oamenii chiar se specializează în el, nimeni nu-și dă seama. Cred că acea persoană pur și simplu nu s-a specializat deloc.

— Uite ce e, dacă doar încerci să mă faci să mă simt...

Se opri brusc. Era mânioasă și înfricoșată, dar în spatele acelor emoții, gândirea ei logică procesase ceea ce spusese el despre specializare și despre cei care foloseau spiritul. Acum înțelese.

— Dumnezeu. Vladimir și doamna Karp. El o privi cu înțeles.

— Ai știut tot timpul despre asta.

— Nu! Jur. E doar ceva ce cerceta Rose... Spunea că ei erau ca mine...

Din puțin speriată, Lissa începea să devină speriată cu totul. Noutățile erau prea șocante.

— Ei erau ca tine. Cărțile spun chiar că Vladimir era „plin de spirit”.

Victor păru să găsească acest lucru amuzant. Văzându-i acel zâmbet, îmi venea să-l plesnesc.

— Credeam...

Lissa tot își mai dorea ca el să nu aibă dreptate. Ideea de a nu se specializa era mai lipsită de pericole decât specializarea în cine știe ce element ciudat.

— Credeam că asta însemna, nu știu, Sfântul Duh.

— Așa cred toți, dar nu. E cu totul altceva. Un element care e în noi toți. Un element principal care îți poate conferi un control indirect asupra celorlalți.

Aparent, teoria mea despre specializarea ei în toate elementele nu era atât de deplasată.

Se strădui mult să înțeleagă cum să facă față noutăților și să-și găsească autocontrolul.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare. Nu contează dacă am chestia asta cu spiritul sau altceva. Nu era nevoie să mă răpești.

— Spiritul, așa cum ai văzut, poate vindeca rănille fizice. Din nefericire, funcționează numai pe leziunile acute. Lucruri care se întâmplă o singură dată. Glezna lui Rose. Rănille din accident. Pentru ceva cronic — să spunem, o afecțiune genetică precum sindromul Sandovsky — sunt necesare vindecări repetate. Altfel, va continua să recidiveze. Asta s-ar întâmpla cu mine. Am nevoie de tine, Vasilisa. Am nevoie de tine să mă ajuți să lupt cu asta și să o țin la distanță. Ca să pot trăi.

— Asta tot nu explică de ce m-ai răpit, ripostă ea. Te-aș fi ajutat dacă mi-ai fi cerut-o.

— Nu te-ar fi lăsat niciodată s-o faci. Școala. Consiliul. Odată ce și-ar fi revenit din șocul descoperirii cuiva care folosește spiritul, s-ar fi cramponat de etică. La urma urmei, cum decide cineva cine să fie vindecat? Ar fi spus că nu e corect. Că ar fi ca și cum te-ai juca de-a Dumnezeu. Sau și-ar fi făcut probleme în privința efectelor pe care le-ar putea avea asupra ta.

Ea tresări, știind exact la ce efecte se referea. Văzându-i expresia, el încuviință.

— Da. Nu o să te mint. O să fie greu. Te va epuiza — mental și fizic. Dar trebuie s-o fac. Chiar îmi pare rău. Ți se vor asigura hrănitore și alte distracții pentru serviciile tale.

Ea sări din scaun. Ben păși imediat înainte și o împinse la loc.

— Și, prin urmare? Ai de gând să mă faci pur și simplu prizonieră aici? Infirmiera ta personală?

El făcu acel enervant gest cu palmele deschise.

— Îmi pare rău. Nu am de ales.

O furie turbată spulberă frica din sufletul ei. Vorbi cu o voce joasă.

— Da. Ți-e ușor ție să spui că nu ai de ales, când e vorba despre mine.

— E mai bine pentru tine așa. Știi cum au sfârșit ceilalți. Cum și-a petrecut Vladimir ultima parte a vieții, nebun de legat. Cum a fost nevoie ca Sonya Karp să fie dusă de acolo. Trauma pe care ai suferit-o după accident nu vine numai din cauza pierderii familiei tale. E de la folosirea spiritului. Accidentul a deșteptat spiritul în tine; teama ta de a o vedea pe Rose moartă l-a făcut să țâșnească afară, îngăduindu-ți să o vindeci. A modelat legătura voastră. Și, odată ce e liber, nu poți scăpa de el. E un element puternic — dar e și periculos. Cei care folosesc pământul își iau puterea de la pământ, cei care folosesc aerul de la aer. Dar spiritul? De unde crezi că vine? Ea îl privi cu ură.

— Vine din tine, de la propria ta ființă. Pentru a vindeca pe cineva, trebuie să renunți la o parte din tine. Cu cât faci asta mai des, cu atât te va distruge în timp. Trebuie să fi observat-o deja. Am văzut cât de mult te supără unele lucruri, cât de fragilă ești.

— Nu sunt fragilă, izbucni Lissa. Și n-am să înnebunesc. O să mă opresc din folosirea spiritului înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

El zâmbi.

— Să te oprești din folosirea lui? Ai putea la fel de bine să te oprești din respirat. Spiritul își are propriul plan... Vei simți mereu impulsul de a ajuta și a vindeca. Face parte din tine. Ai rezistat în cazul animalelor, dar nu te-ai gândit de două ori când a trebuit să o ajuți pe Rose. Nici măcar nu te poți abține să folosești constrângerea — la care spiritul îți dă de asemenea o putere specială. Și așa va

fi mereu. Nu poți fugi de spirit. E mai bine să stai aici, în izolare, departe de alte surse de stres. La Academie ai fi devenit din ce în ce mai instabilă sau ți-ar fi dat cine știe ce sedative care te-ar fi făcut să te simți mai bine, dar ți-ar fi paralizat puterea.

O încredere calmă se instala în ea, una foarte diferită de ceea ce observasem în ultimii doi ani.

— Te iubesc, unchiule Victor, dar eu sunt cea care trebuie să se confrunte cu asta și să decidă ce să facă. Nu tu. Mă obligi să renunț la viața mea pentru a ta. Nu e drept.

— E chestiune de a cui viață înseamnă mai mult. Și eu te iubesc. Foarte mult. Dar moroi se îndreaptă spre pieire. Numărul nostru scade din cauză că i-am lăsat pe strigoi să facă incursiuni împotriva noastră. Înainte îi căutam în mod activ. Acum Tatiana și ceilalți conducători se ascund. Vă țin pe tine și pe cei ca tine izolați. În vremurile de demult, erați antrenați să luptați alături de gardieni! Erați învățați să folosiți magia ca pe o armă. Nu și acum. Acum așteptăm. Noi suntem victimele.

În timp ce el privea în gol, atât Lissa cât și eu am putut vedea cât de absorbit era de convingerile lui.

— Aș fi schimbat asta dacă eram rege. Aș fi înfăptuit o revoluție care n-ar fi semănat cu nimic din ce-au văzut vreodată nici moroi, nici strigoi. Eu ar fi trebuit să fiu urmașul Tatiane. Era gata să mă numească înainte să descopere boala, iar apoi n-a mai vrut s-o facă. Dacă aș fi vindecat... dacă aș fi vindecat, mi-aș putea ocupa locul care mi se cuvine...

Cuvintele lui declanșară ceva în sufletul Lissei, o perspectivă bruscă asupra condiției moroilor. Nu se gândise niciodată la ceea ce spusese el, despre cât de diferite ar fi lucrurile dacă moroi și gardienii lor ar fi luptat umăr la umăr ca să scape lumea de strigoi și de răul acestora. Îi aminti și de Christian și de ce spusese despre folosirea magiei ca pe o armă. Dar, chiar dacă aprecia convingerile lui Victor, niciuna din noi nu credea că merita ce voia el să-i facă.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău pentru tine. Dar, te rog, nu mă obliga să fac asta.

— Sunt nevoit să o fac. Îl privi drept în ochi.

— N-o s-o fac.

El își înclină capul și cineva păși înainte dintr-un colț al încăperii. Un alt moroi. Nu îl cunoșteam. Ocolind-o pe Lissa, îi dezlegă mâinile.

— El e Kenneth.

Victor își întinse mâinile spre ale ei.

— Te rog, Vasilisa. Ia-mi mâinile. Trimite magia prin mine la fel cum ai făcut cu Rose.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Tonul lui fu mai puțin blând când vorbi din nou.

— Te rog. Într-un fel sau altul, mă vei vindeca. Aș prefera să fie cu acordul tău, nu cum vrem noi.

Ea clătină din nou din cap. El făcu un gest discret către Kenneth.

Și atunci începu durerea. Lissa țipă. Eu am țipat.

În SUV, Dimitri smuci surprins mâna pe volan, făcându-ne să virăm brusc. Aruncându-mi o privire alarmată, vru să oprească.

— Nu, nu! Mergi înainte! Mi-am apăsât tâmpilele cu palmele.

— Trebuie să ajungem acolo!

Din spatele meu, Alberta se întinse și-și lăsă mâna pe umărul meu.

— Rose, ce se întâmplă?

Am clipit, stăpânindu-mi cu greu lacrimile.

— O torturează... cu aer. Tipul ăsta... Kenneth... îl apasă de... în capul ei. Presiunea e îngrozitoare. Parcă e gata să îmi — să îi — explodeze craniul.

Am început să plâng.

Dimitri se uită la mine cu coada ochiului și apăsă și mai tare pedala de accelerație.

Kenneth nu se opri doar la forța fizică a aerului. O folosi și pentru a-i îngreuna respirația. Uneori o sufoca pe Lissa cu el; alteori îl îndepărta de tot și o lăsa gâfâind. După ce aș fi îndurat asta direct — și era destul de rău și indirect — eram destul de sigură că aș fi făcut tot ce-ar fi vrut ei.

Și, în cele din urmă, așa făcu și ea.

Îndurerată și cu privirea încetșată, Lissa luă mâinile lui Victor. Nu mai fusesem niciodată în

mintea ei când făcea magie și nu știam la ce să mă aștept. La început, n-am simțit nimic. Doar o senzație de concentrare. Apoi... a fost ca... nici nu știu cum s-o descriu. Culoare și lumină și muzică și viață și bucurie și iubire... atâtea lucruri minunate, toate lucrurile încântătoare din care era făcută lumea și care făceau să merite să trăiești în ea.

Lissa adună laolaltă toate acele lucruri, cât de multe put, și le trimise în Victor. Vraja se scurse prin amândouă, strălucitoare și suavă. Trăia. Era viața ei. Și, pe cât de minunat fusese totul, pe atât ea devenea tot mai slabă. Dar, în timp ce toate acele elemente — unite prin misteriosul element spirit — se revărsară în Victor, el deveni tot mai puternic.

Schimbarea era uimitoare. Pielea i se întinse, nemaifiind zbârcită și ciupită. Părul cărunt și firav căpătă volum și deveni iar strălucitor. Ochii verzi — tot ca jadul — scânteiară din nou, devenind vioi și plini de viață.

Devenise acel Victor pe care și-l amintea din copilărie. Epuizată, Lissa leșină.

În SUV, încercam să descriu ce se întâmpla. Fața lui Dimitri se întuneca tot mai mult și dădu drumul unui șir de înjurături rusești al căror înțeles tot nu mi-l spusese.

Când ajunserăm la un sfert de milă de cabană, Alberta dădu un telefon pe mobilul ei și întregul nostru convoi opri. Toți gardienii — peste o duzină — coborâră și se strânsură pentru a pune la cale strategia. Cineva se duse înainte în recunoaștere și se întoarse cu un raport despre numărul celor dinăuntru și din afara cabanei. Când grupul păru pregătit să se disperseze, am vrut să cobor din mașină. Dimitri mă opri.

— Nu, Roza. Tu rămâi aici.

— Ba pe naiba. Trebuie să merg să o ajut.

Îmi prinse bărbia în căușul palmelor, privindu-mă fix.

— Ai ajutat-o. Treaba ta s-a încheiat. Ai făcut-o bine. Dar locul ăsta nu e pentru tine. Ea și eu avem nevoie ca tu să fii în siguranță.

Doar înțelegerea faptului că discuția în contradictoriu ar întârzia salvarea mă făcu să tac.

Înăbușindu-mi orice protest, am încuviințat din cap. El încuviință la rândul-i și se alătură celorlalți. Cu toții dispărură în pădure, ascunzându-se după copaci.

Suspiniând, am dat scaunul din dreapta pe spate și m-am întins. Eram atât de obosită. Chiar dacă soarele se revărsa prin parbriz, pentru mine era noapte. Fusesem trează în cea mai mare parte a ei și se întâmplaseră multe în tot acest timp. Între propria-mi adrenalină și împărtășirea durerii Lissei, aș fi putut să-mi pierd cunoștința tot așa cum i se întâmplase ei.

Numai că ea era conștientă acum.

Încet, senzațiile ei le dominară iar pe ale mele. Era întinsă pe o canapea în cabană. Unul din oamenii lui Victor trebuie să o fi cărat acolo după ce leșinase. Victor însuși — sănătos acum, datorită faptului că abuzase de ea — stătea în bucătărie cu ceilalți și vorbeau cu glas coborât despre planurile lor.

Doar unul singur stătea de veghe lângă Lissa. Avea să fie ușor de pus la pământ când Dimitri și Echipa Supărată vor năvăli înăuntru.

Lissa îl studie pe gardianul singur și apoi aruncă o privire spre o fereastră de lângă canapea. Încă amețită după vindecare, reuși să se ridice în capul oaselor. Gardianul se întoarse, privind-o cu precauție. Ea îi întâlni privirea și zâmbi.

— O să stai liniștit indiferent ce voi face eu, îi spuse ea. N-o să strigi după ajutor sau să spui cuiva când voi pleca. Da?

Puterea de constrângere îl luă în stăpânire. Dădu din cap afirmativ.

Mergând spre fereastră, Lissa o descrie și glisa geamul în sus. În timp ce făcea asta, gândurile i se învâlmășeau în minte. Era slăbită. Nu știa cât de departe de Academie — sau de orice altceva — era. Nu avea nicio idee cât de departe putea ajunge înainte ca cineva să observe.

Dar mai știa că s-ar putea să nu mai aibă o a doua șansă de scăpare. Nu avea nicio intenție să-și petreacă restul vieții în această cabană din pădure.

În oricare altă ocazie i-aș fi lăudat curajul, dar nu și de data asta. Nu când toți acei gardieni erau pe punctul de a o salva. Trebuia să stea pe loc. Din nefericire, nu-mi putea auzi sfatul.

Lissa se cațără afară pe fereastră și am înjurat cu voce tare.

— Ce? Ce vezi? întrebă o voce din spatele meu. M-am ridicat brusc din poziția mea culcată în mașină, lovindu-mă cu capul de plafon. Privind repede înapoi, l-am descoperit pe Christian ivindu-se din portbagajul de dincolo de locurile din spate.

— Ce cauți aici? am întrebat.

— Tu ce crezi? Sunt un pasager clandestin.

— N-ai o contuzie sau ceva de genul ăsta?

Ridică din umeri ca și cum nu conta. Ce pereche minunată erau el și Lissa. Niciunui nu-i era frică să întreprindă fapte nebunești în timp ce erau răniți grav. Cu toate astea, dacă Kirova m-ar fi obligat să rămân, aș fi fost lângă el în portbagaj.

— Ce se întâmplă? întrebă. Ai văzut ceva nou? I-am povestit pe scurt. De asemenea, în timp ce vorbeam, am ieșit din mașină. El mă urmă.

— Nu știe că băieții noștri se îndreaptă deja spre ea. Mă duc s-o găsesc înainte să se omoare de epuizare.

— Cum rămâne cu gardienii? Ai școlii, adică. O să le spui că a plecat?

Am clătinat din cap.

— Probabil că deja sparg ușa cabanei. Mă duc după ea.

Era undeva în partea dreaptă a cabanei. Mă puteam îndrepta în acea direcție, dar, până ce nu voi fi mult mai aproape de ea, nu aveam să am prea multă precizie. Cu toate astea, nu conta. Trebuia s-o găsesc. Văzând fața lui Christian, nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc ironic.

— Și da, știu. Vii cu mine.

DOUĂZECI ȘI TREI

Nu-mi mai fusese niciodată atât de greu să ies din mintea Lissei, însă nici nu mai trecusem vreodată prin ceva asemănător împreună. Puterea gândurilor și emoțiilor ei continuă să încerce să mă absoarbă în timp ce străbăteam în grabă pădurea. Alergând printre tufișuri și copaci, Christian și cu mine ne îndepărtam tot mai mult de cabană. Ah, cât aș fi vrut ca Lissa să fi rămas acolo. Mi-ar fi plăcut să văd descinderea prin ochii ei. Dar acum lăsasem asta în urmă și, în timp ce fugeam, faptul că Dimitri insistase pe alergări și rezistență își arată beneficiile. Nu se mișca foarte repede și simțeam cum distanța dintre noi se micșora, oferindu-mi o idee mai precisă despre locul în care se afla. Dar Christian nu putea ține pasul cu mine. Am început să încetinesc pentru el, însă mi-am dat repede seama de prostia acestui lucru. Și el își dădu seama de asta.

— Du-te, găfâi el, făcându-mi semn cu mâna să merg mai departe.

Când am ajuns într-un punct îndeajuns de apropiat de ea, am crezut că mă putea auzi și am strigat-o, sperând să o fac să se întoarcă. În schimb, am primit ca răspuns câteva urlate — hămăituri slabe de câini.

Câini parapsihici. Bineînțeles. Victor spusese că vânașe cu ei; putea controla acele animale. Am înțeles deodată de ce nimeni de la școală nu-și amintea să se fi trimis câini parapsihici după Lissa și mine la Chicago. Nu Academia pusese la cale asta; Victor o făcuse.

Un minut mai târziu, am ajuns într-un luminiș în care Lissa se ghemuia, cu spatele lipit de un copac. După privirea ei și emoțiile simțite prin legătura noastră, ar fi trebuit să leșine de mult. Doar ultimele rămășițe de voință o ajutaseră să nu se lase. Cu ochii holbați și palidă, se uita îngrozită la cei patru câini parapsihici care o încolțeau. Observând lumina puternică a soarelui, mi-am dat seama că ea și Christian aveau un handicap în plus.

— Hei, am strigat la câini, încercând să-i atrag spre mine.

Probabil că Victor îi trimisese s-o prindă, dar speram că vor simți și vor reacționa la o nouă amenințare — mai ales un dhampir. Asemeni celorlalte animale, câinii parapsihici nu ne plăceau deloc.

Bineînțeles, mă atacară pe mine, arătându-și colții și cu bale curgându-le din boturi. Semănau cu lupii, numai că aveau blană cafenie și colți care luceau ca niște flăcări portocalii. Probabil că le ordonase să nu-i facă rău Lissei, dar nu aveau aceleași instrucțiuni în privința mea.

Lupi. Exact ca la ora de științe naturale. Ce spusese doamna Meissner? Că o mare parte din confruntări erau legate numai de puterea voinței? Gândindu-mă la asta, am încercat să afixez o atitudine alfa, dar nu cred că s-au lăsat duși de nas. Oricare din ei era mai greu ca mine. O, da — și totodată mă depășeau numeric. Nu, n-aveau de ce să se teamă.

Încercând să pretind că era doar o bătaie fără reguli cu Dimitri, am ridicat o cracă de pe jos, care avea cam aceeași mărime și greutate ca o bătă de baseball. Abia mi-o potrivisem în mâini, când doi dintre câini săriră la mine. Ghearele și dinții mă zgâriară, dar m-am ținut surprinzător de bine în timp ce încercam să-mi amintesc tot ce învățasem în ultimele două luni despre lupta cu adversari mai mari și mai puternici.

Nu-mi plăcea să-i rănesc. Îmi aminteau prea mult de câini. Dar aveam de ales între mine și ei, iar instinctele de supraviețuire învinseseră. Pe unul dintre ei am reușit să-l lovesc zdravăn, lăsându-l lat, nu știu dacă mort sau inconștient. Celălalt mă ataca în continuare, tot repezindu-se furios. Tovarășii lui păreau pregătiți să i se alăture, dar apoi un nou rival dădu buzna în scenă. Oarecum. Christian.

— Pleacă de aici, am strigat la el, descotorosindu-mă de câine în timp ce ghearele lui îmi sfășiau pielea de pe picior, gata să mă răstoarne.

Tot în rochie eram, deși pantofii cu toc mi-i aruncasem cu ceva timp în urmă.

Dar Christian, ca orice îndrăgostit peste cap, nu ascultă. Luă și el un băț de pe jos și-l agită spre unul din câini. Din lemn izbucniră flăcări. Câinele se dădu înapoi, încă obligat să asculte ordinele lui Victor, cu toate că era evident că se temea și de foc.

Tovarășul lui, cel de-al patrulea câine, se ținu la distanță de torță, dându-i ocol lui Christian. Deștept nemernicul. Se repezi la Christian, atacându-l pe la spate. Bățul îi zbură din mâini, iar focul se stinse imediat. Amândoi câinii săriră apoi pe trupul lui prăbușit la pământ. L-am dat gata pe câinele meu — făcându-mi-se iar rău din cauza a ceea ce trebuia să fac ca să-l potolesc — și m-am îndreptat spre ceilalți doi, întrebându-mă dacă mai aveam destulă putere să mă lupt și cu ei.

Dar nu am mai fost nevoită. Salvarea apăru sub înfățișarea Albertei, ieșind dintre copaci.

Cu un pistol în mână, împușcă fără ezitare câinii. Erau ele banale, poate — și total inutile împotriva strigoilor — dar împotriva altor lucruri? Da, pe arme te puteai baza. Câinii nu se mai mișcă și se prăbușiră lângă trupul lui Christian.

Iar trupul lui Christian...

Toți trei ne îndreptarăm spre el — Lissa și cu mine practic târându-ne. Când l-am văzut, a trebuit să-mi întorc privirea. Mi s-a făcut rău și m-am silit să nu vomit. Nu era încă mort, dar nu credeam că mai avea mult.

Ochii Lissei, mari și înnebuniți, îl priveau disperați. Ezitând, întinse mâna spre el și apoi o lăsa să cadă.

— Nu pot, reuși să rostească încet. Nu mai am vlagă.

Alberta, cu fața-i dură împietrită, dar și plină de milă, o trase ușor de braț.

— Vino, prințesă. Trebuie să plecăm de aici. O să tragem ajutoare.

Întorcându-mă spre Christian, m-am silit să-l privesc și am simțit cât de mult ținea Lissa la el.

— Liss, am spus șovăitoare.

Ea mă cercetă, ca și cum uitase până și că eram acolo. Fără niciun cuvânt, mi-am dat părul la o parte de pe gât și l-am aplecat spre ea.

Ea privi în gol un moment, fără nicio expresie pe chip; apoi înțelegerea îi luci în ochi.

Colții care pândeau în spatele frumosului ei zâmbet îmi mușcară gâtul și de pe buze îmi ieși un suspin ușor. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise, acea dulce, minunată durere urmată de o încântătoare uimire. Extazul mă cuprinseseră. Amețitor. Încărcat de fericire. Ca și cum eram într-un vis.

Nu-mi amintesc prea bine cât de mult a băut Lissa sânge de la mine. Probabil că nu prea mult. Nici nu s-ar fi gândit vreodată să bea cantitățile care ar fi ucis o persoană și ar fi transformat-o în strigoi. Termină, iar Alberta mă prinse în timp ce începeam să mă clatin.

Amețită, am privit cum Lissa se apleacă deasupra lui Christian și-și lasă mâinile pe el. În depărtare, i-am auzit pe ceilalți gardieni străbătând în viteză pădurea.

Nicio aureolă sau explozie de lumini nu învălui vindecarea. Totul avu loc invizibil, petrecându-se între Lissa și Christian. Chiar dacă endorfinele mușcăturii îmi amortiseră legătura cu ea, mi-am

amintit vindecarea lui Victor și culorile și muzica minunate pe care trebuia să le fi produs.

Un miracol se desfășură în fața ochilor mei, iar Alberta icni cu răsuflarea tăiată. Rănile lui Christian se închiseră. Sângele se opri. Roșeața — atât cât putea avea un moroi — îi reveni în obraji. Pleoapele îi tremurară și ochii își recăpătară viața. Concentrându-și privirea asupra Lisei, zâmbi. Era ca și cum aș fi privit un film de Disney. Probabil că am leșinat după asta, pentru că nu-mi mai amintesc nimic.

M-am trezit în cele din urmă în clinica Academiei, unde au băgat cu forța în mine lichide și zahăr timp de două zile. Lissa stătea lângă mine cea mai mare parte a timpului și încet evenimentele răpirii ieșiră la suprafață.

A trebuit să-i spunem Kirovei și altor câtorva, aleși cu grijă, despre puterile Lisei, cum îi vindecase pe Victor și pe Christian și, ei bine, pe mine. Noutățile erau șocante, dar administratorii căzură de acord să le țină secrete de restul școlii. Nici măcar unul nu luă în considerare îndepărtarea de acolo a Lisei, așa cum îi făcuseră doamnei Karp.

În general, tot ce știau ceilalți elevi era că Victor Dashkov o răpise pe Lissa Dragomir. Nu știau de ce. Unii din gardienii lui muriseră când grupul lui Dimitri atacase — mare pierdere când numărul gardienilor era deja atât de scăzut. Victor era acum ținut sub pază neîntreruptă la școală, așteptând un detașament regal de gardieni să-l ia de acolo. Deși conducătorii moroi exercitau o guvernare simbolică, supusă sistemului de guvernare al țării în care trăiau, aveau totuși propriul sistem de drept și auzisem de închisori ale moroilor. Nu era un loc în care mi-aș fi dorit să fiu.

În privința lui Natalie... era mai complicat. Ea era încă minoră, dar conspirase împreună cu tatăl ei. Fusesse cea care adusese înăuntru animalele moarte și-i supraveghease comportamentul Lisei — chiar înainte de fuga noastră din Academie. Fiind specializată în pământ, ca Victor, tot ea făcuse să putrezească banca pe care-mi rupsesem glezna. După ce mă văzuse împiedicând-o pe Lissa să vindece porumbelul, ea și Victor își dăduseră seama că trebuiau să mă accidenteze pe mine ca să ajungă la ea — era singura lor șansă de a o face să vindece iar. Natalie așteptase pur și simplu o ocazie bună. Încă nu era închisă sau ceva de acest gen, iar Academia nu știa ce să facă cu ea înainte de sosirea aceluiași detașament regal.

Nu puteam decât să-mi pară rău pentru ea. Era atât de stânjenită și de rușinată. Oricine ar fi putut s-o manipuleze, cu atât mai mult tatăl ei, pe care îl iubea și de la care dorea cu disperare să aibă parte de atenție. Ar fi făcut orice. Se zvonea că stătuse și țipase în fața centrului de detenție, implorându-i să o lase să-l vadă. Refuzaseră și o luaseră de acolo.

Între timp, Lissa și cu mine am revenit la prietenia noastră ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În restul universului ei, se întâmplaseră multe. După toată această agitație și dramă, părea să dobândească o nouă înțelegere a ceea ce conta pentru ea. Se despărți de Aaron. Sunt convinsă că a făcut-o foarte delicat, dar lui tot trebuie să-i fi fost greu. Era a doua oară când îi dădea papucii. Faptul că fosta lui prietenă îl înșelase probabil că nu-i ajută deloc încrederea în sine.

Și fără a mai ezita, Lissa începu să se întâlnească cu Christian, nepăsându-i de consecințele asupra reputației ei. Eram surprinsă să-i văd în public, ținându-se de mână. Nici lui nu părea să-i vină a crede. Restul colegilor noștri erau aproape prea uimiți pentru a o înțelege măcar. Abia puteau să înțeleagă acceptarea existenței lui, cu atât mai puțin că era cu cineva ca ea.

Situația mea amoroasă era mai puțin roză ca a ei — dacă se putea numi măcar situație amoroasă. Dimitri nu mă vizitase în timpul recuperării mele, iar antrenamentele noastre erau suspendate pe termen nelimitat. Abia în a patra zi după răpirea Lisei l-am întâlnit din întâmplare în sala de gimnastică. Eram singuri.

Mă întorsesem după geanta mea pentru echipament și am încremenit când l-am văzut, incapabilă să vorbesc. Dădu să treacă pe lângă mine și apoi se opri.

— Rose..., începu după câteva momente de stânjeneală. Trebuie să raportezi ce s-a întâmplat. Cu noi.

Așteptasem multă vreme să vorbesc cu el, dar nu asta era conversația pe care mi-o imaginasem.

— Nu pot să fac asta. Or să te dea afară. Sau mai rău.

— Ar trebui să mă dea afară. Ce am făcut a fost greșit.

— N-ai putut să te împotrivești. A fost vraja...

— Nu contează. Am greșit. Și într-un mod prostesc. Greșit? Prostesc? Mi-am mușcat buzele și lacrimile amenințară să-mi umple ochii. Am încercat repede să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Uite ce e, nu e mare chestie.

— Este o mare chestie! Am profitat de tine.

— Nu, am spus calm. Nu ai profitat.

Trebuie să fi fost ceva revelator în vocea mea, pentru că mă privi în ochi cu o intensitate serioasă.

— Rose, sunt cu șapte ani mai în vârstă ca tine. Peste zece ani, asta n-o să conteze prea mult, dar pentru moment e o diferență uriașă. Sunt adult. Tu ești un copil.

Ah. Am tresărit. Ar fi fost mai ușor dacă m-ar fi pocnit.

— Nu păreai să crezi că eram un copil când erai plin de afecțiune pentru mine.

Acum el tresări.

— Doar pentru că trupul tău... ei bine, asta nu te face un adult. Avem două situații diferite. Eu am fost în lume. Am fost pe cont propriu. Am ucis, Rose — oameni, nu animale. Iar tu... tu ești abia la început. Viața ta înseamnă teme și haine și petreceri.

— Crezi că doar asta mă interesează?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu întru totul. Dar toate fac parte din lumea ta. Încă te maturizezi și înțelegi cine ești și ce e important. Trebuie să faci asta în continuare. Trebuie să fii cu băieții de vârsta ta.

Nu voiam băieți de vârsta mea. Dar nu am spus asta. N-am spus nimic.

— Chiar dacă hotărăști să nu spui, trebuie să înțelegi că a fost o greșeală. Și n-o să se mai întâmple niciodată, adăugă el.

— Pentru că ești prea bătrân pentru mine? Pentru că nu e ceva responsabil?

Fața îi era perfect lipsită de expresie.

— Nu. Pentru că pur și simplu nu mă interesezi în sensul ăsta.

Am făcut ochii mari. Mesajul — respingerea — fu comunicat cât se poate de limpede. Totul din noaptea aceea, tot ce socotisem atât de frumos și de plin de semnificație, se făcu praf în fața ochilor mei.

— S-a întâmplat doar din cauza vrăjii. Înțelegi? Umilită și furioasă, am refuzat să mă fac de râs contrazicându-l sau implorându-l. Am ridicat doar din umeri.

— Mda. Am înțeles.

Mi-am petrecut restul zilei stând îmbufnată, ignorând atât încercările Lisei, cât și ale lui Mason de a mă scoate din camera mea. Era ironic că voiam să stau înăuntru. Kirova fusese îndeajuns de impresionată de comportamentul meu din timpul operațiunii de salvare ca să pună capăt arestului la domiciliu.

Înainte de orele de a doua zi, am reușit să ajung acolo unde era ținut Victor. Academia avea niște celule veritabile, dotate cu gratii și doi gardieni stăteau de pază pe culoarul apropiat. A trebuit să-i duc cu preșul ca să mă lase înăuntru și să vorbesc cu el. Nici chiar Natalie nu avea voie să intre. Dar unul dintre gardieni mersese cu mine în SUV și mă văzuse trecând prin chinul Lisei. I-am spus că trebuia să-l întreb pe Victor despre ceea ce-i făcuse Lisei. Era o minciună, dar gardienii au crezut-o și li s-a făcut milă de mine. Mi-au lăsat la dispoziție cinci minute, retrăgându-se la o distanță discretă pe culoar, de unde mă puteau vedea, dar nu și auzi.

Stând în fața celulei lui Victor, nu mi-a venit să cred că-mi fusese odată milă de el. M-am înfuriat când i-am văzut noul său corp sănătos. Stătea cu picioarele încrucișate într-un pat îngust, citind. Când a auzit că mă apropii, a ridicat privirea.

— Vai, Rose, ce surpriză plăcută. Ingeniozitatea ta nu contenește să mă surprindă. Nu credeam că mă vor lăsa să primesc vizitatori.

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să afixez o atitudine de gardian cât se poate de feroce.

— Vreau să rupi vraja. Să-i pui capăt.

— Ce vrei să spui?

— Vraja pe care ne-ai făcut-o mie și lui Dimitri.

— Vraja aceea s-a dus. S-a consumat complet. Am clătinat din cap.

— Nu. Mă tot gândesc la el. Tot vreau să...

El zâmbi cu înțeleas la cuvintele mele neterminate.

— Draga mea, asta era deja acolo, cu mult înainte să pun acel lucru la cale.

— Nu era așa. Nu atât de rău.

— Poate nu în mod conștient. Dar restul... atracția — fizică și mentală — era deja în tine. Și în el. Altfel, n-ar fi mers. Vraja n-a adăugat de fapt ceva nou — doar a înlăturat inhibițiile și a întărit sentimentele pe care le aveai deja unul pentru altul.

— Minți. Mi-a spus că nu simte asta pentru mine.

— El minte. Îți spun, vraja n-ar fi mers altfel și, sincer, el ar fi trebuit să fie mai atent. N-avea niciun drept să-și îngăduie să se lase în voia pasiunii. Tu poți fi iertată pentru o pasiune sentimentală de elevă. Dar el? Ar fi trebuit să demonstreze mai mult control în ascunderea sentimentelor. Natalie a văzut asta și mi-a spus. După o scurtă cercetare, era limpede și pentru mine. Mi-a oferit ocazia perfectă să vă distrag atenția amândurora. Am potrivit farmecul colierului pentru fiecare din voi, iar voi doi ați făcut restul.

— Ești un nemernic psihopat fiindcă ne-ai făcut asta mie și lui. Și Lissei.

— Nu am niciun regret în legătură cu ce i-am făcut ei, declară, sprijinindu-se de perete. Aș face-o din nou dacă aș putea. Poți să crezi ce vrei, îmi iubesc semenii. Ceea ce am vrut să fac a fost numai în interesul lor. Acum? E greu de spus. Nu au conducător, nu un conducător adevărat. Efectiv, nu e niciunul vrednic. Își ridică fruntea, chibzuind. Vasilisa ar fi putut fi cu adevărat așa ceva — dacă ar fi putut găsi vreodată tăria de a crede în ceva și de a birui influența spiritului. E chiar ironic. Spiritul poate modela pe cineva într-un lider și îi poate de asemenea zdrobi capacitatea de a rămâne un lider. Frica, depresia și nesiguranța preiau controlul și îi țin adevărata putere ascunsă adânc în ea. Cu toate astea, are sânge de Dragomiri, ceea ce nu-i puțin. Și, bineînțeles, te are gardian pe tine, cea atinsă de umbră. Cine știe? S-ar putea să ne surprindă în viitor.

— Atinsă de umbră?

Din nou, același fel în care mă numise doamna Karp.

— Ai fost atinsă de umbră. Ai trecut în moarte, în partea cealaltă, și te-ai întors. Crezi că așa ceva nu lasă un semn pe sufletul tău? Ai o înțelegere mai mare a vieții și a lumii — mult mai mare decât am chiar eu — chiar dacă nu îți dai seama. Ar fi trebuit să fii moartă. Vasilisa a dat la o parte moartea pentru a te aduce înapoi și te-a legat de ea pentru totdeauna. Erai în realitate în îmbrățișarea morții și o parte din tine își va aminti mereu acest lucru, întotdeauna se va lupta ca să se agate de viață și să trăiască tot ce are ea. Din cauza asta ești atât de necugetată în lucrurile pe care le faci. Nu-ți reții emoțiile, pasiunea, mânia. Asta te face deosebită. Asta te face primejdioasă.

Nu știam ce să-i răspund. Eram mută de uimire, ceea ce păru să-i fie pe plac.

— Acest lucru a creat și legătura voastră. Emoțiile se revarsă întotdeauna din ea asupra celorlalți. Cei mai mulți oameni nu le pot observa decât dacă ea își îndreaptă de fapt gândurile spre ei cu constrângere. Tu, însă, ai o minte sensibilă la forțele extrasenzoriale — ale ei în special.

Suspină aproape fericit și mi-am amintit că citisem despre faptul că Vladimir o salvase pe Anna de la moarte. Asta trebuie să fi creat și legătura lor.

— Da, această Academie ridicolă habar n-are ce are în tine sau în ea. Dacă n-ar fi trebuit să teucid, te-aș fi făcut membră a gărzii mele regale când te-ai fi făcut mai mare.

— N-ai fi avut niciodată o gardă regală. Nu crezi că oamenii s-ar fi neliniștit de vindecarea ta neașteptată? Chiar dacă nimeni n-ar fi aflat de Lissa, Tatiana nu te-ar fi făcut niciodată rege.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu contează. Sunt și alte modalități de a prelua puterea. Uneori e nevoie să ieși din tiparele convenționale. Crezi că Kenneth e singurul moroi care mă urmează? Cele mai mari și mai puternice revoluții au început adesea foarte discret, ascunse în umbră. Mă privi cu atenție. Ține minte asta.

Zgomote ciudate veniră dinspre intrarea în centrul de detenție și mi-am aruncat privirea spre locul prin care intrasem. Gardienii care îmi dăduseră drumul înăuntru dispăruseră. De după colț, am auzit câteva gemete și bufnituri. M-am încruntat și mi-am întins gâtul ca să văd mai bine.

Victor se ridică în picioare.

— În sfârșit!

Un fior îmi străbătu șira spinării — cel puțin până am văzut-o pe Natalie după colț.

Compătimire amestecată cu furie mă cuprinse, dar m-am silit să zâmbesc cu prietenie. Probabil că n-avea să-și mai vadă niciodată tatăl odată ce îl vor lua. Ticăloși sau nu, trebuia să li se permită să-și ia rămas-bun.

— Hei, am spus, privind-o cum vine spre mine cu pași mari.

Mișcările ei aveau o anumită hotărâre despre care o parte din mine îmi șoptea că nu era în regulă.

— Nu credeam că te vor lăsa să intri.

Bineînțeles, n-ar fi trebuit să mă lase nici pe mine.

Veni drept la mine și — fără să exagerez — mă azvârli în peretele celălalt. Corpul meu se lovi cu putere de el și stele verzi îmi dansară în fața ochilor.

— Ce...?

Mi-am dus mâna la frunte și am încercat să mă ridic. Fără să mă bage în seamă, Natalie descuie celula lui Victor cu un rând de chei pe care le văzusem la centura unuia dintre gardieni. Ridicându-mă nesigură în picioare, m-am apropiat de ea.

— Ce faci?

Se uită la mine și atunci l-am văzut. Cercul neclar de roșu din jurul pupilelor ei. Pielea îi era prea palidă, chiar și pentru un moroi. Era mânjită de sânge la gură. Și mai semnificativă dintre toate era privirea ei. O privire atât de rece și de malefică, încât aproape că-mi stătu inima în piept. Era o privire care spunea că ea nu se mai afla printre cei vii — o privire care spunea că se număra acum printre strigoi.

DOUĂZECI ȘI PATRU

În ciuda întregului antrenament pe care-l făcusem, a tuturor lecțiilor despre comportamentul strigoilor și despre cum să te aperi de ei, nu văzusem niciodată unul în carne și oase. Era mai înspăimântător decât crezusem.

De data aceasta, când încercă să mă lovească din nou, am fost pregătită. Oarecum. M-am ferit dându-mă înapoi, ieșind din raza ei de acțiune, întrebându-mă ce șansă aveam. Mi-am amintit gluma lui Dimitri despre mall. Nu aveam țepușă din argint. N-aveam nimic cu care să-i tai capul. N-aveam cum să-i dau foc. Fuga părea cea mai bună opțiune la urma urmei, dar ea îmi bloca drumul.

Simțindu-mă neajutorată, am bătut pur și simplu în retragere pe coridor în timp ce înainta spre mine, cu mișcări mult mai agile decât avusese în viață.

Apoi, tot mai repede decât se mișcase vreodată în viață, se repezi, mă înșfacă și îmi izbi capul de perete. Durerea îmi explodă în craniu și am fost foarte sigură că sângele era cel al cărui gust îl simțeam în gât. M-am luptat disperată cu ea, încercând să organizez vreun fel de apărare, dar era ca și cum m-aș fi luptat cu Dimitri beată.

— Draga mea, murmură Victor, încearcă să n-o ucizi dacă nu e nevoie. Am putea s-o folosim mai târziu.

Natalie își întrerupse atacul, acordându-mi o clipă să mă dau înapoi, dar nu-și luă ochii reci de pe mine.

— O să încerc.

Vocea ei avea un ton sceptic.

— Acum, pleacă de aici, îi spuse lui Victor. Ne întâlnim la locul stabilit după ce termin.

— Nu pot să cred ce faci! am strigat după el. Ți-ai făcut propria fiică să se transforme în strigoi?

— O ultimă soluție. Un sacrificiu necesar făcut pentru binele superior. Natalie înțelege.

Plecă.

— Înțelegi?

Speram să o pot întârzia ținând-o de vorbă, ca în filme. Mai speram și ca întrebările mele să ascundă faptul că eram complet îngrozită.

— Înțelegi? Doamne, Natalie. Te-ai... te-ai transformat. Doar pentru că așa ți-a spus el?

— Tatăl meu e un mare om, răspunse ea. O să-i salveze pe moroi de strigoi.

— Ești nebună? am strigat. Mă retrăgeam din nou și brusc m-am lovit de perete. Mi-am înfipt

unghiile în el, ca și cum puteam să ies de acolo râcâind. Ești un strigoi.

Ridică din umeri, arătând aproape ca vechea Natalie.

— A trebuit să fac asta ca să-l scot de aici înainte ca ceilalți să vină. Un strigoi pentru salvarea tuturor moroilor. Merită, merită să renunț la soare și la magie.

— Dar o să vrei să ucizi moroi! N-o să te poți împotrivi.

— O să mă ajute el să-mi păstrez controlul. Dacă nu, atunci vor trebui să măucidă.

Întinse mâna și mă apucă de umeri, iar eu m-am cutremurat de cât de nepăsător vorbea despre propria ei moarte. Era aproape la fel de nepăsător ca felul în care fără îndoială plănuia propria mea moarte.

— Chiar ești nebună. Nu poți să-l iubești atât. Nu poți cu adevărat...

Mă aruncă din nou în zid și, în timp ce corpul meu se prăbușea la podea fără să se mai poată mișca, am bănuț că de data aceasta nu mă voi mai ridica. Victor îi spusese să nu măucidă... dar în ochii ei era o privire, o privire care spunea că și-o dorea. Voia să se hrănească din mine; foamea era acolo. Era felul de a fi al strigoilor. N-ar fi trebuit să vorbesc cu ea, am înțeles. Ezitasem, exact cum mă avertizase Dimitri.

Și atunci, dintr-odată, el apăru acolo, năpustindu-se pe coridor ca Moartea într-un duster de cowboy.

Natalie se răsuci brusc. Era rapidă, foarte rapidă. Dar și Dimitri era rapid și-i evită atacul, cu o expresie de putere și vigoare pură pe față. Cu o fascinație înfricoșată, îi priveam mișcându-se, dându-și roată unul altuia ca niște parteneri într-un dans mortal. Era limpede că ea era mai puternică decât el, dar era, de asemenea, strigoi de curând. Dacă ai dobândit superputeri, nu înseamnă că știi din start cum să le folosești.

Pe de altă parte, Dimitri știa cum să le folosească pe ale lui. După ce amândoi au dat și au primit câteva lovituri violente, el acționa. Țepușa de argint scânteie în mâna lui ca un fulger, apoi se înfipse înainte — în inima ei. El o smulse de acolo și se dădu înapoi, cu fața impasibilă, în timp ce ea țipă și căzu la podea. După câteva clipe înfiorătoare, nu mai mișcă.

La fel de repede, el se aplecă deasupra mea, strecurându-și brațele pe sub trupul meu. Se ridică, ducându-mă în brațe la fel cum o făcuse atunci când mi-am rănit glezna.

— Salut, tovarășe, am murmurat cu vocea adormită. Ai avut dreptate în legătură cu strigoii.

Vederea începu să mi se întunece și pleoapele mi se închiseră.

— Rose. Roza. Deschide ochii.

Nu-i auzisem niciodată vocea atât de încordată, atât de neliniștită.

— Nu adormi. Nu acum.

L-am privit cu ochii întredeschiși în timp ce mă scotea afară pe brațe, aproape alergând spre clinică.

— Avea dreptate?

— Cine?

— Victor... spunea că n-ar fi avut efect. Colierul. Am început să moțai, pierdută în întunecimea minții mele, dar Dimitri m-a readus în simțiri.

— Ce vrei să spui?

— Vraja. Victor spunea că trebuie să mă fi dorit... să fi ținut la mine... ca să aibă efect.

El nu spusese nimic și am încercat să-l apuc strâns de cămașă, dar degetele îmi erau prea slăbite.

— Așa e? M-ai dorit? Rosti cu greu cuvintele.

— Da, Roza. Te-am dorit. Încă te doresc. Aș vrea... să putem fi împreună.

— Atunci de ce m-ai mințit?

Ajunserăm la clinică și reuși să deschidă ușa cu mine în brațe. Imediat ce intrarăm, începu să strige după ajutor.

— De ce m-ai mințit? am murmurat din nou.

Încă ținându-mă în brațe, coborî privirea la mine. Auzeam apropiindu-se voci și pași.

— Pentru că nu putem fi împreună.

— Din cauza vârstei, nu? am întrebat. Pentru că ești instructorul meu?

Degetele lui șterseră ușor o lacrimă care mi se scurgea pe obraz.

— În parte, spuse. Dar și... ei bine, tu și cu mine vom fi amândoi gardienii Lisei într-o zi. Trebuie s-o protejez cu orice preț. Dacă va veni o bandă de strigoi, trebuie să-mi pun trupul între ei și ea.

— Știu asta. Bineînțeles că asta o să și faci. Scânteile negre îmi dansau iar în fața ochilor. Mă stingeam.

— Nu. Dacă îmi îngădui să te iubesc, n-o să mă arunc în fața ei. O să mă arunc în fața ta.

Echipa medicală sosi și mă luă din brațele lui. Și așa am ajuns, la două zile după ce fusesem externată, înapoi în clinică. A doua oară ca pacient în cele două luni de când ne întorseserăm la Academie. Cu siguranță, un record. Precis aveam o comotie cerebrală și probabil hemoragie internă, dar nu am aflat niciodată cu adevărat. Când cea mai bună prietenă a ta e o mare vindecătoare, nu prea trebuie să-ți bați capul cu lucruri de genul ăsta.

A trebuit totuși să rămân acolo două zile, dar Lissa și Christian, noul ei prieten, aproape că nu plecau deloc de lângă mine atunci când nu erau la ore. Prin intermediul lor, am aflat frânturi despre ce se întâmpla afară. Dimitri își dăduse seama că era un strigoi în campus când descoperiseră victima lui Natalie moartă și secată de sânge: tocmai domnul Nagy. O alegere surprinzătoare, dar, de vreme ce era mai în vârstă, reușise să opună mai puțină rezistență. Gata cu arta slavonă pentru noi. Gardienii din centrul de detenție fuseseră răniți, dar nu uciși. Îi izbise pur și simplu de pereți, așa cum făcuse cu mine.

Victor fusese găsit și capturat din nou în timp ce încerca să fugă din campus. Îmi părea bine, chiar dacă însemna că sacrificiul lui Natalie fusese inutil. Se zvonea că Victor nu se arătase deloc speriat când gărzile regale veniseră și-l luaseră. Pur și simplu zâmbise tot timpul, ca și cum ar fi avut vreun secret de care ei nu știau.

În măsura în care se putu, viața se reîntoarce apoi la normal. Lissa nu se mai tăie. Doctorul îi prescrise ceva — un medicament antidepresiv sau împotriva anxietății, nu-mi aminteam care din ele — care o făcu să se simtă mai bine. Nu știusem niciodată cu adevărat nimic despre genul acela de pilule. Credeam că-i fac pe oameni amețiți și veseli. Dar era o pilulă ca oricare alta, al cărei scop era de a vindeca ceva și în general o făcea să fie normală și să se simtă stabilă.

Ceea ce era un lucru bun — pentru că avea și alte probleme de rezolvat. Cum era Andre. Ea crezuse în cele din urmă ceea ce-i povestise Christian și acceptase că Andre se putea să nu fi fost un erou, așa cum îl socotise mereu. Îi era greu, dar ajunsese în final la o decizie echilibrată, acceptând că ar fi putut avea atât părți bune, cât și rele, așa cum avem toți. Ceea ce îi făcuse Mieii o întrista, dar nu schimba faptul că fusese un frate bun care o iubise. Lucrul cel mai important fu că o eliberă în sfârșit de sentimentul că trebuia să fie el pentru a-și face familia să fie mândră de ea. Putea să fie ea însăși — lucru pe care îl dovedea zilnic în relația ei cu Christian.

Școala încă nu putea accepta acest lucru. Ei nu-i păsa. Trecea peste asta râzând, ignorând privirile șocate și disprețul celor din familiile regale, cărora nu le venea să creadă că voia să fie cu cineva dintr-o familie blamată. Nu toți credeau acest lucru, însă. Unii care ajunseseră s-o cunoască în timpul scurtei ei ascensiuni sociale de fapt o plăceau pentru ea, fără nevoia unei forțe de constrângere. Le plăceau onestitatea și corectitudinea ei, preferându-le intrigilor pe care le puneau la cale cei mai mulți din familiile regale.

Mulți din aceștia din urmă o ignorau, desigur, și o vorbeau răutăcios pe la spate. Cel mai surprinzător era că Mia — cu toate că fusese extrem de umilită — reuși să se strecoare înapoi în grațiile câtorva dintre acești membri de familie regale. Îmi adeverea convingerea. Nu avea să rămână la pământ pentru mult timp. Și chiar am văzut primele semne ale răzbunării ei pândind din nou când am trecut într-o zi pe lângă ea, îndreptându-mă spre clasă. Stătea cu alte câteva persoane și vorbea tare, în mod clar voind ca eu să aud.

—...pereche perfectă. Amândoi sunt din familii complet dezonorate și renegate.

Am strâns din dinți și mi-am continuat drumul, urmărindu-i privirea insistentă spre locul în care stăteau Lissa și Christian. Erau pierduți în lumea lor și formau un tablou superb, ea blondă și palidă, iar el cu ochi albaștri și părul negru. N-am putut să nu-i fixez și eu cu privirea. Mia avea dreptate. Ambele lor familii erau în dizgrație. Tatiana o acuzase în mod public pe Lissa și, deși nimeni nu-i „învinovăța” pe cei din familia Ozera pentru ce se întâmplase cu părinții lui Christian, restul familiilor regale ale moroilor continuau să-i evite.

Dar Mia avusese dreptate și în legătură cu celălalt lucru. În anumite privințe, Lissa și Christian se potriveau perfect. Chiar dacă erau marginalizați, cei din familiile Dragomir și Oзера se număraseră odată printre cei mai puternici conducători moroi. Și în foarte scurt timp, Lissa și Christian începuseră să se influențeze unul pe celălalt într-o manieră care îi putea ridica la înălțimea strămoșilor lor. El își însușea ceva din educația și din ținuta ei socială; ea învăța să-și apere pasiunile. Cu cât îi priveam mai mult, cu atât îi vedeam radiind de energie și încredere.

Nici ei n-aveau să rămână la pământ.

Și cred că asta, alături de amabilitatea Lissei, s-ar putea să fi fost ceea ce atrăgea oamenii spre ea. Cercul nostru social începu să crească constant. Mason ni se alătură, desigur, și nu-și ascunse pasiunea pentru mine. Lissa mă sâcâia mult în legătură cu asta, iar eu nu știam încă ce să fac în legătură cu el. O parte din mine se gândea că poate era timpul să-i dau o șansă ca prieten pe bune, chiar dacă cealaltă parte a mea tânjea după Dimitri.

În general, Dimitri mă trata așa cum oricine s-ar fi așteptat din partea unui mentor. Era eficient. Îngăduitor. Exigent. Înțeleghător. Nu era nimic neobișnuit, nimic care să facă pe cineva să bănuiască ce se întâmplase între noi — cu excepția unei întâlniri întâmplătoare a ochilor noștri. Și, odată ce mi-am biruit reacția emoțională inițială, am știut că avea — teoretic — dreptate despre noi doi. Vârsta era o problemă, da, mai ales câtă vreme eram încă elevă la Academie. Dar celălalt lucru pe care îl menționase... nu mă gândisem la el niciodată. Deși ar fi trebuit. Doi gardieni având o relație își puteau distra atenția unul altuia de la moroiul pe care trebuiau să-l apere. Nu puteam îngădui ca asta să se întâmple, nu-i puteam risca viața pentru dorințele noastre. Altfel, nu am fi mai buni ca gardianul lui Bădica, cel care fugise. Îi spusese odată lui Dimitri că propriile mele sentimente nu contau. Ea, Lissa, era pe primul loc. Speram doar să pot dovedi asta.

— Ce păcat de vindecare, îmi spuse Lissa.

— Hmm?

Stăteam în camera ei, pretinzând că învățăm, dar gândurile mele erau plecate la Dimitri. Îi făcusem morală că ținuse secrete față de mine, dar nici eu nu-i spusese despre el sau despre cât de aproape fusesem să-mi pierd virginitatea. Nu știu de ce nu mă puteam hotărî să-i povestesc.

Lăsă să-i cadă cartea de istorie pe care o ținuse în mâini.

— Că a trebuit să renunț la vindecări. Și la constrângere.

O încruntătură îi apărură pe chip rostind ultima parte. Vindecarea fusese considerată un dar extraordinar care trebuia studiat suplimentar, constrângerea fusese primită cu muștrări serioase din partea Kirovei și a doamnei Carmack.

— Vreau să spun că sunt fericită acum. Ar fi trebuit să primesc ajutor cu mult timp înainte — ai avut dreptate în privința asta. Mă bucur că iau medicamentele. Dar și Victor avea dreptate. Nu mai pot folosi spiritul. Deși îl pot încă simți... îmi lipsește posibilitatea de a-l atinge.

Nu prea știam ce să spun. Îmi plăcea mai mult așa. Scăparea de amenințarea nebuniei o făcuse din nou sănătoasă, încrezătoare și deschisă, întocmai ca Lissa pe care o știusem și o iubisem mereu. Văzând-o acum, era ușor să crezi ceea ce spusese Victor despre transformarea ei într-un lider. Îmi amintea de părinții ei și de Andre — cum le insuflau devotament celor care-i cunoșteau.

— Și mai e ceva, continuă ea. Victor spunea că nu pot să renunț la el. Avea dreptate. Mă doare să nu am magia, mi-o doresc atât de mult uneori.

— Știu, am spus.

Simțeam acea durere în ea. Pilulele îi slăbiseră magia, dar nu și legătura noastră.

— Și mă tot gândesc la toate lucrurile pe care le-aș putea face, la toți oamenii pe care aș putea să-i ajut. Părea plină de regrete.

— Trebuie să te ajuți pe tine mai întâi, i-am spus cu severitate. Nu vreau să mai suferi din nou. N-o să te las.

— Știu. Christian spune același lucru.

Afișă acel zâmbet aiurit pe care-l avea mereu atunci când se gândea la el. Dacă aș fi știut ce tăntălăi avea să facă dragostea din ei, poate că n-aș mai fi fost atât de dornică să-i împac.

— Și cred că voi aveți dreptate. Mai bine să-ți dorești magia și să fii întreg la minte decât să o ai și să fii un nebun. Nu e cale de mijloc.

— Nu, am încuviințat. Nu în cazul ăsta.

Apoi, din senin, un gând îmi trecu prin minte. Exista o cale de mijloc. Cuvintele lui Natalie îmi amintiră de ea. Merită, merită să renunți la soare și la magie.

Magia.

Doamna Karp nu devenise strigoi doar pentru că înnebunise. Devenise strigoi pentru a-și păstra mințile. Transformarea în strigoi împiedica complet pe cineva să facă magie. Făcând aceasta, nu o putea folosi. Nu o putea simți. Nu avea s-o mai dorească. Privind-o fix pe Lissa, am simțit cum mă cuprinde neliniștea. Dacă își dădea seama de asta? Va dori și ea s-o facă? Nu, am hotărât repede. Lissa n-ar face asta niciodată. Era o persoană mult prea puternică, prea morală. Și atâta timp cât lua pastilele, gândirea ei rațională avea să o ferească de la a face ceva atât de drastic.

Toate aceste gânduri mă determinară să fac un ultim lucru. În dimineața următoare, m-am dus la capelă și am așteptat într-una din strane, până ce preotul a apărut.

— Bună, Rosemarie, spuse el, surprins evident. Ți pot fi de vreun ajutor?

M-am ridicat.

— Trebuie să aflu mai multe despre Sf. Vladimir. Am citit cartea aceea pe care mi-ați dat-o și alte câteva.

Era mai bine să nu-i spun despre furtul celor din pod.

— Dar nimeni nu a spus cum a murit. Ce s-a întâmplat? Cum s-a sfârșit viața lui? A fost, nu știu, martirizat?

Sprâncenele stufoase ale preotului se ridicară.

— Nu. A murit de bătrânețe. În pace.

— Sunteți sigur? N-a devenit strigoi sau s-a sinucis?

— Nu, bineînțeles că nu. De ce ai crede asta?

— Păi... era sfânt și așa mai departe, dar era și nebun oarecum, nu? Am citit despre asta. Credeam că poate, nu știu, a cedat în fața nebuniei.

Fața lui era serioasă.

— E adevărat că s-a luptat cu demonii — nebunia — toată viața. Era o luptă grea și își dorea uneori să moară. Dar a biruit-o. N-a lăsat-o să-l înfrângă.

Priveam cu ochii pierduți, uimită. Vladimir n-avea de unde să aibă pilule și, în mod cert, continuase să folosească magia.

— Cum? Cum a făcut asta?

— Prin puterea voinței, cred. Ei bine... Făcu o pauză. Prin asta și cu ajutorul Annei.

— Anna cea atinsă de umbră, am murmurat. Gardianul lui.

Preotul încuviință.

— Ea a rămas cu el. Când n-a mai avut vlagă, ea a fost cea care l-a sprijinit. L-a îndemnat să fie tare și să nu cedeze niciodată în fața nebuniei lui.

Am părăsit capela nedumerită. Anna o făcuse. Anna îl călăuzise pe Vladimir să meargă pe acea cale de mijloc, ajutându-l să facă minuni în lume fără a avea parte de un sfârșit îngrozitor. Doamna Karp nu fusese atât de norocoasă. Nu avusese un gardian cu care să aibă o legătură psihică. N-avusese pe nimeni care să o sprijine.

Lissa avea.

Zâmbind, am traversat curtea interioară spre sala de mese. De foarte mult timp viața nu mi se mai păruse atât de frumoasă. Puteam să facem asta, Lissa și cu mine. O puteam face împreună.

Chiar atunci, am văzut cu coada ochiului o siluetă întunecată. Trecu în viteză pe lângă mine și ateriza pe un copac din apropiere. M-am oprit. Era un corb, mare și înfricoșător, cu pene negre lucioase.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu era doar un corb; era acel corb. Cel pe care îl vindecase Lissa. Nicio altă pasăre n-ar fi aterizat atât de aproape de un dhampir. Și nicio altă pasăre nu s-ar fi uitat la mine cu o privire atât de inteligentă, de prietenoasă. Nu-mi venea să cred că mai era pe-aici. Am simțit un fior pe spate și am început să mă dau înapoi. Apoi, brusc, am înțeles adevărul.

— Și tu ești legat de ea, nu-i așa? am întrebat, pe deplin conștientă de faptul că oricine m-ar fi văzut m-ar fi crezut nebună. Te-a readus la viață. Ești atins de umbră.

Asta era chiar tare. Am întins brațul spre el, sperând întrucâtva că va veni să se așeze pe el printr-un fel de mișcare spectaculoasă, ca în filme. Nu făcu decât să se uite la mine ca la un idiot, să-și deschidă aripile și să-și ia repede zborul.

Am privit cum se pierde cu repeziciune în amurg. Apoi m-am întors și am plecat s-o caut pe Lissa. Din depărtare, am auzit un croncănit, aproape ca un râset.